

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

BITİŞ ÇİZGİSİ

LYLA SAGE

***Kurallara göre kadından uzak durmalıydı.
Ancak o, kurallara uymakta
hiç iyi değildi.***

**REBEL BLUE RANCH SERİSİ
BİRİNCİ KİTAP**

Clementine "Emmy" Ryder'in hayatında ilk kez ne yaptığına dair hiçbir fikri yoktu. Yapılacaklar listesindeki her şeyi başarmıştı. Meadowlark, Wyoming'den ayrılmış, üniversiteye gitmiş ve en sevdiği şeyi yaparak kendine bir kariyer yapmıştı: at binmek. Ancak geçirdiği bir kaza eyere geri dönmesini imkânsız hale getirince, her zaman kaçmak istediği kasabasına dönmekten başka çaresi kalmamıştı.

Meadowlark'ın en kötü şöhretli adamı, bar sahibi olan bekâr Luke Brooks'tu. Aynı zamanda Ryder ailesinin gayri resmi beşinci üyesiydi. Emmy'nin abisinin en iyi arkadaşı olan Luke, çocukluğunun çoğunu Emmy'ye düşmanlık ederek geçirmişti. Emmy bara ve hayatına geri döndüğünde gözlerini ondan alamadı. Tüm sağduyusuna rağmen, ona bakmaktan çok daha fazlasını yapmak istiyordu. Emmy'nin aklında romantizmi düşünemeyecek kadar çok şey vardı. Luke da en iyi arkadaşının küçük kız kardeşinden uzak durması gerektiğini biliyordu.

Acaba Luke, Emmy'nin kıvılcımını geri kazanması için ihtiyaç duyduğu şey olabilir miydi? Yoksa ikisi de alevler içinde mi kalacaktı?

BİTİŞ ÇİZGİSİ

LYLA SAGE

REBEL BLUE RANCH SERİSİ

Çeviren: Beyza Sude Sönmez

BİTİŞ ÇİZGİSİ
LYLA SAGE

Özgün Adı: DONE AND DUSTED

Çeviren: Beyza Sude Sönmez

Editör: Sude İlter

Redaksiyon: Yasemin Ak

Düzeltili: Öznur İlter

Son Okuma: Gamze Yılmaz

Kapak Tasarım: Austin Drake

Kapak Uygulama: Şeyma Kırbaş

Sayfa Tasarım: İrem Kaya

Basım Tarihi: Mayıs 2024

ISBN: 978-625-6079-00-7

Yayınevi Sertifika No: 30492

© Türkçe Yayın Hakları 2024 Ren Kitap

© Copyright 2023 Lyla Sage

Published in the United States by Dial Press, an imprint of Random House, a division of Penguin Random House LLC. Originally self-published by the author in 2023.

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Sandra Dijkstra Literary Agency ve ONK Ajans Fikir ve Sanat Eserleri A.Ş. tarafından Ren Kitap Yayın Dağ. San. Tic. Ltd. Şti.'ne aittir. Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz. Tüm hakları saklıdır.

Ren Kitap

Maltepe Mah. Davutpaşa Cad.

Yılanlı Ayazma Sok. No:8 Kat:2 D:8

Zeytinburnu/İstanbul - Tel: 0212 641 34 76

Baskı:

Türkmenler Matbaacılık Rekl. San. ve Tic. Ltd. Şti.

Maltepe Mah. Yılanlı Ayazma Sok. No: 8C

Zeytinburnu/İstanbul

Sertifika No: 43087

www.renkitap.com

BITİŞ ÇİZGİSİ

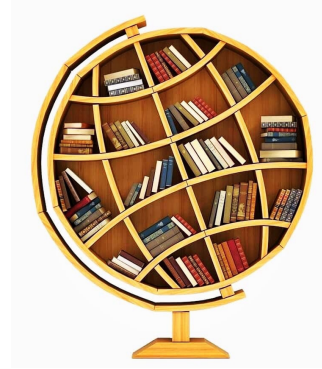
LYLA SAGE

REBEL BLUE RANCH SERİSİ

Lyla Sage

*Leo için. Benim haydutum, güneş ışığım ve tek
damla yağmurum. Seni her gün özliyorum.*

İÇERİK UYARILARI

Bu kitap yetişkin okuyuculara yöneliktir. Bitiş Çizgisi müstehcen bir dil ve müstehcen sayfa içi cinsel içerik barındırır.

Ek içerik ve tetikleyici uyarılar:

- 🐾 Anksiyete
- 🐾 Yaralanma sonrası travma
- 🐾 Alkol tüketimi
- 🐾 DEHB ile ilgili tartışmalar
- 🐾 Uyuşturucuya referans
- 🐾 Davranışı kontrol etme potansiyeli olmayan eski sevgiliye yapılan göndermeler
- 🐾 Bir ebeveynin ölümü (geçmiş, sayfa dışı)
- 🐾 Panik ataklar (sayfada bir tane)
- 🐾 Zehirli çocukluk ortamına atıflar
- 🐾 Zehirli ebeveyn ilişkilerine atıflar

Yazarın Notu

Bitiş Çizgisi kitabını yazmaya başladığımda, ben ve benim gibi diğer kadınların ilişki kurabileceği bir karakter yazmak istedim. Okumayı çok seviyorum ve sizin gibi ben de birçok kitap okudum. Kalbime yakın tuttuğum ama istediğim kadar derinden bağ kuramadığım o kadar çok karakter var ki; çünkü onların kafasının içinde yaşamak, kendi kafamda yaşamaktan çok farklıydı.

Bitiş Çizgisi'nin baş karakterinin adı Emmy. Emmy ve benim pek de ortak noktamız yok ama benim gibi Emmy'nin de DEHB* sorunu var. Beyinlerimizin çalışma şeklindeki farklılıklar çok küçük olabilir ancak bu onların var olmadığı veya hayatlarımızı yaşama şeklimizi etkilemediği anlamına gelmez.

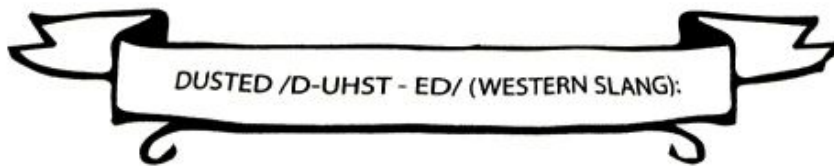
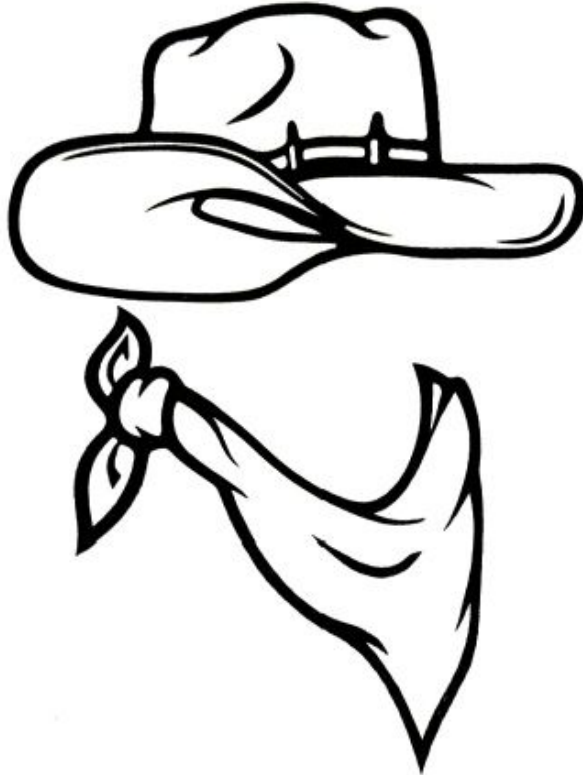
DEHB teşhisi konulmasının her birimiz için farklı göründüğünü biliyorum ama eğer her şeyi son dakikaya kadar bırakmanın nedenini açıklamakta zorlandıysanız, neden kontrolsüz hissettiğinizi, müzik fazla yüksek sesle çaldığında dilinizin ağzınıza ait olduğunu hissetmediğiniz gibi, DEHB'nin bir parçası olan birçok şeyi hissettiyseniz, Bitiş Çizgisi'nde kendinizi bulabilirsiniz.

Emmy ve ben buradayız, sizinle birlikteyiz.

Keyifli okumalar!

Lyla

*DEHB: Dikkat eksikliği ve hiperaktivite bozukluğu. -ç.n.

FİL.
Atın üstünden atılmak.

Teddy, “Clementine Ryder, yemin ederim, eğer bütün gece somurtacaksan seni eve geri götüreceğim,” dedi.

“Ben somurtmuyorum!” diye itiraz ettim ama kesinlikle somurtuyordum. Evde olmak üzerimde böyle bir etki yaratıyordu. Teddy’nin tam adımı kullanması da öyle. Cidden kim tek kızına bir meyvenin adını verirdi ki?*

Gece dışarı çıkmak söz konusu olduğunda Teddy işi ciddiye alırdı ve Teddy işi ciddiye aldığında, onunla tartışmak mümkün değildi. Genellikle bunu umursamazdım. Teddy benim en iyi arkadaşımdı. Beni benden daha iyi tanır ve neye ihtiyacım olduğunu daha ben fark etmeden bilirdi. Bu sabah küçük memleketimizdeki kasaba evine doğru yaklaşık beş yüz kilometre yol kat etmeden önce dairemi toplamış, bir yapışkan not kullanarak sevgilimden ayrılmış ve varil yarışı** pistinden istifa etmiştim.

Onun garaj yolunda duran kamyonetimi henüz boşaltmamıştım bile.

* Clementine: mandalina. —ç.n.

** Bir at ve binicinin önceden ayarlanmış varillerin etrafında en hızlı sürede bir yonca yaprağı rotası tamamlamaya çalıştığı bir rodeo etkinliği. —ç.n

Teddy'nin bizi götürdüğü bu toprak yolu tanıdığım an kamyonetimle hemen geri dönebilmeyi diledim.

“Devil’s Boot mu? Gerçekten mi?” diye sordum. Meadowlark’ta çok fazla seçeneğimizin olmadığını biliyordum ama Devil’s Boot uzak durmak istediğim yerlerden biriydi. Şu anki sakinlerinin her birini tanıyor olma ihtimalim tehlikeli derecede yüksekti.

Babam ve erkek kardeşlerim eve döndüğümü henüz bilmiyorlardı ve onların bir süre daha bu döngüden uzak kalmalarına ihtiyacım vardı.

“Evet, Devil’s Boot. Eğlenceli ve çok fazla düşünmeye gerek olmayan bir yer,” diye açıkladı. “Senin de eğlenceye ve düşünmemeye ihtiyacın var, Emmy.” Muhtemelen ihtiyacım olan şey buydu ama Teddy’nin eğlence tanımını tarihsel olarak benimkinden biraz farklıydı.

“Eğlenceli olan ne biliyor musun?” diye sordum. “Şarap ve-”

Teddy sözümü keserek cümlemi kendi tamamladı. “Şarap ve *Sweet Home Alabama** eğlencelidir. Haklısın,” dedi. “Ama Emmy, son bir aydır Denver’daki dairenizde oturup şarap içerek *Sweet Home Alabama* izliyordun. Kelimenin tam anlamıyla, ne zaman seninle görüntülü konuşsam, Patrick Dempsey’in sunakta terk edildiğini işitebiliyordum ve sonra onun mavi gözlerindeki yaşları kendi zihnimde görebiliyordum, bu benim için bile fazlaydı.”

“O, tüm filmdeki en iyi sahne,” diye itiraz ettim. “Kalbini parçalara ayırır ve onları yeniden birleştirir.”

Teddy elini kalbinin üzerine koydu. “*Sweet Home Alabama*’nın değerini küçümsemiyorum,” dedi. “Asla yapmam. Sadece şunu söylüyorum, onu otuz ikinci kez izlemek yerine kasabaya dönmenin bir nedeni var.”

* 2002 yapımı, dilimize Beni Unutma şeklinde çevrilmiş romantik komedi filmi. —ç.n.

Lanet olsun. Onun haklı olmasından nefret ediyordum.

“Peki,” diye kabul ettim. “Ama her turu sen ödüyorsun.”

Teddy güldü. “Çok küçük düşünüyorsun. Devil’s Boot’ta bizim için içki satın almak isteyecek en az bir düzine adam olduğunu bilmeme rağmen neden içkilerimizin parasını biz ödeyelim ki?”

“Erkekleri ikna etme yeteneklerimi fazla abartıyorsun,” dedim.

Teddy göz kırparak, “Ve sen de benimkini küçümsüyorsun,” dedi. “Ayrıca, sen Clementine Ryder’sın,” diye ekledi. “Şampiyon varil yarışçısı ve Meadowlark’ın en sevilen ailesinin üyesisin. İnsanlar muhtemelen sana ve bana kimin içki ısmarlayacağı konusunda kavga edecekler.”

Sinirle ofladığımda Teddy bana o ikna edici gülümsemelelerinden birini gönderdi.

“Üniversite ve yarışlar yüzünden neredeyse on yıl boyunca buradan uzak kaldın. Geri döndüğünde ise sadece ailenle beni görüyorsun” diye devam etti. “Meadowlark’ın tatlı kızından Meadowlark’ın gizemine dönüştün. İnsanlar seni gördüklerine sevinecekler.”

Teddy’nin kamyoneti durduğunda yolcu tarafındaki pencereden dışarıya, tanıdık toprak otoparka baktım. Doluydu. Elbette doluydu; Wyoming, Meadowlark’ta bir cuma gecesi idi. Denver’daki hayatımı toparlayıp eve geri dönmeme sebep olan olaylar neden pazartesiye kadar bekleyememişti ki?

Devil’s Boot, Wyoming’in en eski barlarından biriydi ve neredeyse doğrudan Meadowlark ilçe sınırında bulunuyordu. Yoldan oldukça uzakta olmasından dolayı, bara eğlenmek için gelenler çoğunlukla yerel insanlardan oluşuyordu. Dışarıdan bir çekiciliğe sahip değildi ama lanet olası yerin içeriden de çekici olduğu söylenemezdi. Klasik salon tarzında inşa

edilmiş eski bir ahşap yapıydı. Solmuş boya lekeleri ve çok sayıda neon tabela vardı. Ön kapının üzerinde, içinde şeytanın üç dişli mızrağı olan, spreyci boyayla boyalı bir kontrplak parçasından yapılmış kovboy çizmesi asılıydı. Aslında barın hiçbir yerinde “Devil’s Boot” yazmıyordu. Ne kapıda ne bardaklarda ne de herhangi bir şeyde. Her zaman isim yerine sadece çizme ve üç dişli mızrak vardı.

Hâlâ kamyonette olmamıza rağmen grubun sesini duyabiliyordum. Hank Williams’ın şarkısını çalıyorlardı. Saat daha dokuzdu, dolayısıyla kalabalık dans edip şarkı söyleyebilecekleri daha yeni şarkılar isteyene kadar country klasikleri devam edecekti. Parmaklarımı çapraz yapıp, o zamana kadar çoktan Teddy ve benim buradan gitmiş olmamızı umut ettim.

Yine de fazla umutlu olduğum söylenemezdi.

“Hey.” Teddy’nin sesi sürücü tarafından geldi. “Eğer gerçekten burada olmak istemiyorsan gidebiliriz ama en yakın arkadaşımın evindeki ilk gecesini, ikimizin de içten içe sevdiği bir yerde geçirmekten başka yapabileceğim bir şey aklıma gelmiyor.” Her ne kadar istemedi de olsa burayı seviyordum. “Burada her zaman iyi vakit geçiriyoruz biliyorsun. Riski düşük, ödülü yüksek.”

İç çektim. Küçük bir yanımda Devil’s Boot’ta olmaktan... heyecan duyuyordu. Evde olmaktan.

Daha küçük bir yanımda Teddy’nin haklı olduğunu biliyordum. Eğlenirdik, insanlar bize nazik davranır ve muhtemelen kendi içkilerimizin parasını ödemek zorunda kalmazdık. Meadowlark’ın özelliği de buydu; tahmin edilebilirdi. Ayrıca rahatlatıcıydı. Şu anda ihtiyacım olan iki şeydi.

“Ne yapmak istiyorsun, Emmy?” diye sordu Teddy.

Ona baktım. “Kalmak istiyorum,” dedim ve bunda ciddiydim.

Teddy’nin yüzündeki megavatlık gülümseme Meadowlark’a

* Şeytan Çizmesi anlamına gelmektedir –ç.n.

ve çevredeki tüm ilçelere güç verebilirdi. Teddy elimi tuttu ve sıkı.

“İşte benim kızım. Hadi bunu yapalım.”

Derin nefes al, Emmy. Kamyonetin yolcu tarafının kapısını açabilmek için kolu çekerek kapıyı sertçe ittim. 1984 model Ford Ranger’ın bazı garip özellikleri vardı; zar zor çalışan kapılar da bunlardan biriydi.

Botlarım yere değdiği anda midemdeki düğüm kendiliğinden çözülmeye başladı. Bu seste rahatlatıcı bir şeyler vardı. Botlarımın tabanının altındaki taşların verdiği his, bana bir zamanlar iyi olduğumu hatırlattı. Tanıdıktı. Son zamanlarda her şey çok yabancı gelse de evde olmak onlardan biri değildi.

Meadowlark’tan kaçışımı planlamak için uzun zaman harcadıktan sonra geri döndüğümde nasıl hissedeceğimi bilmiyordum. Tatiller, doğum günleri ve bazı hafta sonları için geri gelmişim ama bu... kalıcı hissettiriyordu. Yıllar önce olduğu gibi burada kendimi kapana kısılmış hissedeceğimi düşünmüştüm.

Ancak hissetmedim. Aksine, kendimi son derece normal hissediyordum.

Gecenin serin havasını derin bir nefesle içime çektim. Sanki ciğerlerime giren hava göğsümün üzerindeki ağırlığı kaldırmaya başlıyormuş gibiydi.

Kapımı kapatırken Teddy’nin botlarının kamyonetin etrafından dolandığını duydum. “Lanet olsun, Ryder,” dedi. “Ne kadar ateşli olduğunu neredeyse unutuyordum.”

Gülümsedim. Gerçek bir gülümsemeydi. Teddy’nin iltifatları en iyisiydi çünkü onun iltifatlarının samimi olduğunu biliyordum. Teddy ciddi, sert ve sevgi dolu biriydi. Kastetmediği hiçbir şeyi söylemezdi.

Kolumu onunkine dolarken, “Bu gece zaten seninle eve

gidiyorum, Andersen. Beni iltifat yağmuruna tutmana gerek yok,” dedim. “Biz iyi bir çiftiz.”

Öyleydik.

Teddy ve ben, babası yirmi yıl önce ailemin çiftliğinde çalışmaya başladığından beri birbirimizden ayrılmamıştık. Üniversiteyi bitirdikten sonraki son dört yılımızı farklı şehirlerde geçirmiş olsak da neredeyse her gün konuşuyorduk ve Teddy yılda en az dört kez Denver’a sekiz saatlik yolculuk yapmıştı. Onun gibi bir arkadaşına sahip olduğum için şanslıydım, çoğu insanın yalnızca hayallerinde sahip olabileceği türden bir arkadaştı.

Bugün günün erken saatlerinde onun garaj yoluna geldiğimde tüm hayatımı kamyonetimde taşıyordum. Gözünü bile kırpmadı. Ardımda bıraktığım daireyi, erkek arkadaşımı ya da kariyerimi sormamıştı. Sadece beni peynir ve diyet kolayla besleyip birkaç saat boyunca kanepesinde somurtmama izin vermişti. Ardından ellerini çırpıyordu ki bu bizim yola devam etme işaretimizdi, bana dışarı çıkacağımız için dolabından giyecek bir şeyler bulmamı söylemişti.

Sonunda, sade beyaz atletimin üzerine çok sevdiğim astarlı kot ceketimi ve altına ise Teddy’nin dolabından aldığım siyah saten eteği giymiştim. Dekolte, alışık olduğumdan biraz daha yukarıya uzanıyordu, neredeyse uyluğumun ortasının hemen üstünde bitse de bana hissettirdiği his hoşuma gidiyordu. Alımlıydı. Bir atın üç metre yakınında olmaması gereken siyah kovboy çizimleri giyiyordum ama bunlar barda geçirilecek bir gece için mükemmeldi.

Teddy ise siyah, kısa kollu bir üst ve vücuduna tam olarak oturmuş gibi görünen açık mavi bir kot pantolon giyiyordu. Bakır saçları, her hareketinde seken yüksek bir at kuyruğu şeklinde toplanmıştı.

“Hazır mısın, bebeğim?” diye sordu.

Serin Wyoming havasından derin bir nefes daha aldım. *İyisin Emmy, diye düşündüm kendi kendime. Botların artık üzengilerde* değil. Sağlam bir zeminde sin.*

“Ben hazırım.”

* Eyerin iki yanından atın karın hizasına doğru sarkan ve binildiğinde ayakları basmaya yarayan, altı düz demir halka. –e.d.

Devil's Boot'un eşliğini geçmek, en sevdiğiniz kot pantolonu giymek gibiydi. Her şey kusursuzca uyuyordu. Karanlıktı, pisti ve eski sigara dumanı gibi kokuyordu. 2005 yılında Wyoming'de kapalı alanda sigara içmek yasa dışı hale gelmişti ama yine de arada bir, birisi istisna yapıp Devil's Boot'ta sigara içtiğinde kimse bir şey söylemezdi.

Sonuçta burası arkasındaki yumuşak sarı ışıkla ve çok sayıda neon tabelayla aydınlatılan bir mahalle barıydı. Sadece, neon bir tabelanın karanlığı kesmesiyle ilgili bir şey vardı.

En sevdiğim tabela, bira şişesine boğa gibi binen bir kovboydu ve köşedeki en sevdiğim yüksek masanın tam üzerinde duruyordu. Daha önce Devil's Boot'u gün ışığında gördüğümü sanmıyordum, doğrusu görmek istediğim de söylenemezdi. Neonla yıkanan her şey daha da gizemli hâle geliyordu. Üstelik herkesi daha iyi gösteriyordu. Devil's Boot'taki herkesin başını belaya sokan da buydu.

Birkaç adım sonra, Teddy ve ben neon kovboy köşeme doğru yürürken botlarımın yere yapışmaya başladığını hisset-

tim, muhtemelen otuz yıl öncesinde dökülen yıllanmış viski-
nin enfes tadını alıyordu.

“Pekâlâ, bu gece açık mı yoksa koyu likör mü içeceğiz?”
Teddy bana sordu.

“Açık,” dedim, bunun DB’de iki seçeneğimiz olduğu an-
lamına geldiğini biliyordum: votka ya da tekila. Elbette, Ted-
dy’nin tekilayı seçeceğine dair aklımda hiçbir şüphe yoktu.

“Tekila öyleyse,” dedi. Bazı şeyler asla değişmezdi. Yal-
nızca sevdiğiniz insanların yanındayken hissettiğiniz o aşı-
nalık duygusu gibisi yoktu ve ben kesinlikle Teddy’yi çok
seviyordum.

Teddy gruba, “Siz burada kalıp ateşli ve gizemli görünme-
ye devam edin, ben de ilk raundu alacağım,” diye seslendi.

“Tekila soda, tamam mı?” Eğer iyi açıklamazsam iki shot
ile geri geleceğini biliyordum. Her bir elinde.

“Bırak da biraz rahatlayayım.”

Teddy gözlerini devirip yürümeye başladı. “İyi. Tekila so-
dalar. Şimdilik.”

“Fazladan bir limonla lütfen!” Arkasından seslendim.
Beni duyduğunu belli etmek için arkasını dönmeden elini
bana doğru salladı.

Kot ceketimi çıkardım, sandalyemin arkasına astıktan son-
ra koltuğa oturup etrafı incelemeye başladım.

Barın müdavimlerinden bazıları tanıdıktı: George, Fred,
Edgar ve Harvey. Neredeyse zamanın başlangıcından beri her
gece buraya geldiklerini düşünüyordum. Küçük çetelerinin
birkaç yıl önce vefat eden bir üyesi daha vardı. Jimmy Bro-
oks. Hiç kimse barın en ucundaki sandalyeye oturmamıştı,
Jimmy’ninki bile hâlâ boştu. Birinin o yere oturacak kadar
cesaret veya aptallığa sahip olup olmayacağını merak ettim.

Adamlar yaşlı olsa da birilerini korkutup kaçırmakta hâlâ usta sayılırlardı.

Teddy bara doğru ilerlerken at kuyruğunu Edgar'a sallıyordu, şüphesiz yaşlı adamı içkilerimizin parasını ödemesi için kandırmaya çalışıyordu.

Grup, Waylon Jennings'in "I've Been Crazy" şarkısını seslendirmeye başladı. Sahnenin önünde çılgınlık atarak koro hâlinde şarkıya eşlik eden bir kalabalık vardı. Onların etrafı umursamadan mutlu bir şekilde dans ederek şarkı söylemelerini izlemek yüzüme bir gülümseme yayılmasına sebep oldu.

"Emmy?" Bakışlarımı şarkı söyleyen kovboy grubundan kalın sesin sahibine çevirdim.

"Kenny, merhaba." Kenny Wyatt'ı en son ne zaman gördüğümü hatırlamıyordum, lise mezuniyetinde? Yine de onca yıldan sonra karşımda belirdiğinde onu hemen tanımıştım. Kısa kesilmiş kirli sarı saçları, asla hayal edemeyeceğim şekilde özenle kesilmiş bir sakalı vardı. Kenny daha çok Meadowlark Lisesi'nin eski bir oyun kurucusu olarak biliniyordu ama aynı zamanda eski bir Emmy Ryder Mezuniyet Balosu randevusuydu.

Ona hızlıca sarılmak için sandalyemden kalkarken, "Seni görmek çok güzel," dedim. Kollarını bana sıkıca dolayarak beni sıktı. Geri çekildiğimde ellerinden birini belimde tutarken ben de bir elimin boynunda kalmasına izin verdim. Burarlarda bu samimiyet normal sayılırdı, sanırım.

"Kahretsin, Em. Uzun zaman oldu. Şu anda WRPA* turunda olacağını sanıyordum." Profesyonel Kadın Rodeo Derneği de muhtemelen aynı şeyi düşünüyordu.

"Biraz ara veriyorum," dedim. Denver'dan Meadowlark'a kadar olan yolculuğun tamamında provasını yaptığım gibi konuşmaya başladım. "Uzun zamandır yarışıyorum, bu yüz-

* Açılımı Women's Professional Rodeo Association, çevirisi Profesyonel Kadın Rodeo Derneği olan bir tur. -ç.n.

den ailemle bir süreliğine zaman geçirmeyi düşündüm. Ayrıca çiftliği gerçekten özledim.”

Belimi hafifçe sıktı. Anlık hareketi rahatsız olup uzaklaşmama neden olmadı.

“Baban ve erkek kardeşlerin orada sıkı bir şekilde çalışıyorlar. Eminim geri dönmene çok sevinmişlerdir.” Evet, sevineceklerine emindim. Geri döndüğümü öğrendikten sonra tabii. “Ne kadar süre buralarda olacaksın?” Bulduğum noktada ata binmeye bile cesaret edemediğim düşünülürse, *muhtemelen sonsuza kadar*, dedim içimden.

Tüm hayatını ata binerek geçirmiş biri için at sırtında yaşanan bir yaralanmanın yarattığı zihinsel engeli aşmamak bir kâbustu. Tekrar ata binmek gibi bir isteğim olursa eğer düşünmem gereken şeyi biliyordum.

Amaç yarışmak olmasa bile her şeyin başladığı yer Meadowlark ve Rebel Blue’ydu.

Sesimi zorlama çıkmasından çok coşkulu tutmaya çalışarak, “En azından birkaç aylığına,” dedim. “Evde olmak güzel.”

Kenny bana gülümsedi. Kocaman, sıcak, gerçek bir gülümseme idi. “Seni görmek gerçekten çok güzel, Emmy. Sen de iyi görünüyorsun. Gerçekten iyi.” Yanaklarımın koyu bir kırmızı tonunu almaya başladığını hissettim. Kenny her zaman tatlı diliyle karşısındakini kolayca etkileme yeteneğine sahip biri olmuştu. Sanki bunca zamandır beni bekliyormuş gibi bana bakışı ve sözlerinin ardındaki samimiyet bende kaçıp saklanma isteği uyandırıyordu.

Bunun yerine ben de gülümseyerek karşılık verdim. “Seni de görmek çok güzel, Kenny.”

“Hazır sen de buradayken daha fazla zaman geçirmeliyiz...” Kenny’nin sözleri grubun “Good Hearted Woman” performansını özensizce durdurmasıyla kesildi. Herkes bir sonraki hamleyi beklerken bara kafa karıştırıcı bir sessizlik çöktü.

Aman tanrım, hayır. Sadece birkaç saniye içinde çelik gitarist* “Oh My Darlin’ Clementine”in açılış notalarını çalmaya başladı.

Bir odaya her girdiğimde bana o şarkıyla işkence etmenin komik olduğunu düşünen sadece iki kişi vardı. Bunlardan biri en büyük abim Gus’tı fakat onun şu anda Wyoming eyalet sınırları dahilinde bile olmadığını biliyordum. Bu sadece tek bir anlama gelebilirdi. O buradaydı.

Öfkeyle barı tarayarak onu aradım. *O sikik herifi.* Devil’s Boot’un müdavimleri şarkı söylemeye ve sallanmaya başlamıştı, birçoğu bana aptalca gülümsüyordu. Bu şarkı, tüm kasabada meşhur olmuş bir şakaydı ve şu anda bu anın yaşanmasına sebep olan şakacıyı bulmaya odaklanmıştım.

Onu görememiştim fakat burada bir yerlerde olması gerekiyordu. Neden Devil’s Boot’taydı ki? Oturma odasında yapması gereken bira kutusu kulesi yok muydu? Ya da ateş edilecek viski şişeleri?

Eğer grubu, kendi planladıkları şarkıları çalmayı bırakmaya ikna edebildiyse muhtemelen sahneye yakındı. Hiç düşünmeden o yöne doğru ilerleyerek barı taramaya devam ettim. Bu sadece atın sırtındayken uyum sağlayabilen bir kız için çok kötü bir fikirdi.

Botlarıma takılıp sert bir şeye çarptım.

Bir göğüs.

Bir adamın göğsü.

O adamın göğsü.

Başımı kaldırıp yüzünde boktan bir sırıtış olan o göğsün sahibine baktım.

Bu oydu.

Luke Brooks.

* Steel guitar, Türkçe’de “çelik gitar” olarak da bilinen bir enstrümandır. Genellikle country, blues, hawaiian müziği ve bazı türlerde kullanılan bir çalgıdır. -ç.n.

Siyah kovboy çizmeleriyle barımın eşiğinden geçtiği anda onu görmüştüm. O Meadowlark'ın tatlı kızı, tam bir baş belası ve en yakın arkadaşımın küçük kız kardeşiydi.

Clementine Ryder.

Onu en son tatil sezonundan önce görmüştüm fakat ben geldiğimde, o Rebel Blue Ranch'ten ayrılıyordu. Çünkü her zamanki gibi geç kalmıştım.

Gus bana Emmy'nin programının son birkaç yıldır oldukça yoğun olduğunu söylemişti. Yarışta çok iyi olduğunu düşünürsek bunun doğru olduğuna emindim. Ryderlar sahip olduğum tek gerçek aileydi. Dolayısıyla Emmy, her ne kadar onu nadiren görsem de hayatımda kalıcı bir yere sahipti. Bazen, aradığında Gus'la birlikte olurdum, bazen de kazandığı bir başka şampiyonluğu gazetelerden öğrenirdim. Ancak tüm bunlar onun cuma gecesi barıma girmesiyle farklı şeylerdi.

Hem de *böyle* görünüyorken.

Kutsal cehennem. Her zaman böyle mi görünüyordu?

Yoksa gördüğüm şey sadece neon ışığındaki hâli miydi?

Saçları bakımsız ve dağınıktı. Hatta onu son gördüğümünden

daha uzun görünüyordu, neredeyse sırtının ortasına geliyordu. Saten ya da ipekten yapıldığını düşündüğüm bir çeşit parlak etek giyyordu. Kalçalarının hareketine göre dalgalanan bir su dalgası gibiydi. Bu çarşaflara sarılmış hâlde nasıl görüldüğünü merak etmeme neden olmuştu. Herhangi bir çarşafa değil; *benim* çarşaflarıma.

Siktir. Bu da nereden çıkmıştı? Benim sorunum neydi? Belli ki sevişmeyeli çok uzun zaman olmuştu. Pekâlâ, şimdi bunu düşünmenin sırası değildi.

O en iyi arkadaşının küçük kız kardeşi, seni salak.

İki kelime kafamda alarm zilleri gibi çınladı: Yasak bölge. Kahretsin. Gerçekten iyi görünüyordu. İyi görüldüğünü kabul etmem benim için sorun değildi, değil mi? Yetişkin bir kadındı. Ben de genelde güzel kadınlara bakmaktan hoşlanan yetişkin bir adamdım. Bir süredir güzel birini görmemiştim.

En azından *bu* kadar güzel bir kadını. Zaten aramızda bir şey olacak da değildi. Bana katlanamıyordu.

Bu gece barda çalışan Joe, beni işaret ederek Emmy Ryder hakkındaki uygunsuz düşüncelerimden uzaklaştırdı. Onun burada ne işi vardı ki?

Genellikle onun ziyaretlerini haberdar olurdum çünkü Gus onun gelişinden önceki birkaç gün susmazdı ama dün Idaho'ya gittiğinden beri ondan tek bir ses bile duymamıştım. Üstelik eve geldiği zamanlarda çiftlikten hiç ayrılmamıştı. Emmy'nin en başından beri Meadowlark'tan uzaklaşma isteği kimse için bir sır değildi. Onun kasabadan uzaklaşma isteğinden daha güçlü olan tek şey, ailesine olan sevgisiydi ki yılda birkaç kez buraya gelme sebebi de tam olarak buydu.

Joe müziğin içinden, "Brooks! Barda bozuk paraya ihtiyacımız var, dostum," diye seslendi. Doğru, esmer bir kadın kapıdan içeri girip beni büyüleyene kadar ben de bunu yapı-

yordum. Ne zamandan beri en genç Ryder benim üzerimde böyle bir etki yaratıyordu?

Görünüşe göre, şu andan beri.

Bu çok sinir bozucuydu.

Arkama bakıp Joe'ya hızlıca onu duyduğumu belirten bir baş salladım. İşte o zaman kızıl saçlı bir kadının bardaki adamlarımdan biriyle flört ettiğini fark ettim. Yüzünü görmeme gerek yoktu, sallanan atkuyruğundan onu tanımıştım. Teddy Andersen.

Eğer ilk Teddy'yi görseydim belki kendimi Emmy'nin gelişine hazırlayabilirdim. Konu bu ikisine geldiğinde kesin olan bir şey vardı. Biri nereye giderse diğeri de onu takip ederdi. Bu Gus'ı çılgına çevirirdi.

Teddy'nin her zaman aşırıya kaçan bir yapısı olduğunu düşünürdüm. Aşırı gürültülü, aşırı kaba ve aşırı baş belası.

Ben onu severdim. Her zaman Emmy'nin iyi bir arkadaşı olmuştu. Gus'ın genel huysuzluğundan çekinmeyen birkaç kişiden biriydi.

Ayrıca müşterilerimin, o etraftayken biraz daha fazla para harcayacağına ve barmenlerime biraz daha büyük bahşişler vereceğine her zaman güvenebilirdim. Teddy, işim açısından iyiydi ama Gus onun küçük kız kardeşi için iyi bir örnek olduğunu düşünmüyordu. Emmy'nin biraz daha fazla güveni hak ettiğini düşünürdüm. Sessiz olsa da mücadeleciydi. Onu ve Teddy'yi iyi bir çift yapan da buydu. Yine de bunu Gus'a asla söylememiştim.

Emmy beni ilgilendirmezdi.

Teddy'yle göz göze geldiğimiz an kısık bakışlarının beni delip geçtiğini hissettim.

Yüzündeki ifadeyi çözemesem de bakışlarının Emmy'ye kaydığını ve sonra tekrar bana döndüğünü gördüm. *Kahret-*

sin. Bakmamam gereken yere bakarken yakalanmıştım. Hızla dönüp barın içinden ofisime doğru ilerledim. Sahnenin arkasındaki grubum Fiddleback, hep yaptığı gibi Waylon'dan şarkılar çalmıyordu.

Devil's Boot'un hatırlayabildiğim kadarıyla sadece cuma günleri çalan bir grubu vardı. Burayı devraldığımdan beri Fiddleback cuma günleri çalışıyordu; diğer yerel gruplar ise salı, perşembe ve cumartesi günleri sahne alıyordu. Seti klasiklerle tamamladıkları sürece kendi şarkılarından çalmalarında sorun yoktu.

Müşterilerim şarkılara eşlik etmeyi severlerdi. Yüksek sesle.

Haftanın diğer günlerinde ise müzik kutusundan eski tarza devam ediyorduk.

Ofisime doğru yürürken gözlerimi Emmy'den uzak tutmaya çalışsam da başaramadım. Dekolteli beyaz bluzunu görmemi sağlayan kot ceketini çıkarttığı an gözlerimiz buluştu. *Tanrım.*

O bluzu ve lanet eteğı tam anlamıyla gördüğümde çığlık atmak istemişim.

Bozuk para, Brooks. Joe'nun bozuk paraya ihtiyacı var. Sadece o bozuk parayı al.

Joe'ya para üstünü getirir, sonra da kendimi dünyanın en meşgul bar sahibi yapardım. Geceyi atlatmam gerekiyordu çünkü sabah olduğunda neon parıltısı kaybolacak ve Clementine Ryder, yeniden en yakın arkadaşımın küçük kız kardeşi olmaya geri dönecekti.

Bunu umuyordum.

Ofisim küçüktü ama temel ihtiyaçları karşılayacak her şey vardı: bir masa, küçük bir kanep ve masanın çekmecelelerinden birinde bir şişe viski. Burada çok fazla zaman geçir-

mezdim. İş söz konusu olduğunda, genellikle bar açılmadan önce yapılması gereken her işi yapardım. Mekânın gündüz vaktinden geceye dönüşümünü izlemek hoşuma giderdi. Sihir gibiydi.

Kendimi hiçbir zaman işletme sahibi olarak görmemiştim. Kimse görmezdi. Meadowlark'ta sorumluluk sahibi biri olarak bilinmezdim ama bu bar, insanların beklentilerinin ötesinde olmayı arzulamamı sağlamıştı.

Yine de oraya ulaşıp ulaşamayacağım, benim için hâlâ bir bilinmezdi.

Ofisim sahnenin hemen arkasında olduğu için davulun vuruşunu hissedebiliyordum. Titreşimi, eski meşe masamın üstündeki çekmecemden çıkardığım bardağı ve viskiyi salladı. Kendime bir shot koyup içtim.

Bunun Clementine Ryder'ın üzerimde yarattığı yeni etkiyi körelteceğini umuyordum.

Bu neden benim başıma geliyordu ki?

Bar için biraz bozuk para almadan önce boğazımdaki yanmanın geçmesini bekledim. Ne kadar olduğunu saymadım ama geceyi kapatmak için yeterli olmalıydı. Ancak yine de bütün gece Emmy'ye bakmak zorunda kalacaksam muhtemelen birkaç ofis içkisine daha ihtiyacım olacaktı.

Küçük kız kardeşi hakkında ne düşündüğümü bilseydi Gus'ın bana ne yapacağını tahmin etmek bile istemiyordum.

En iyi ihtimalle beni sakat bırakırdı. En kötü ihtimalle ise beni öldürürdü.

Arka cebimde parayla ofisten çıkarak kapıyı kilitledim. Başımı kaldırdığımda Emmy'nin flört ettiği kişinin Kenny sikkik Wyatt'tan başkası olmadığını gördüm.

Şu yapışkan küçük piç. Elbette Kenny kasabanın altın çocuğuydu. Ancak Emmy'nin abileri ve ben, onun son sınıf

mezuniyet balosunda Emmy'yi başka bir kız için nasıl terk ettiğini unutmamıştık.

Emmy'nin en büyük erkek kardeşini koruyucu olarak tanımlamak yüzyılın en yetersiz ifadesiydi ve diğer erkek kardeşi Wes de aynıydı, sadece daha az yoğun bir şekilde koruyordu. Gus, Emmy'ye zarar veren birini döven ve Wes de onun iyi olduğundan emin olan kişi olacaktı.

Bir aileye sahip olduğum söylenemezdi ama Ryderlar vardı, bu yüzden genellikle Emmy'nin onuru savunulacaksa sürüklenen taraf ben olurdum, ki bu düşündüğünüzden daha sık olurdu.

Bugüne kadar Kenny'nin değerli Mustang'inin dört patlak lastikle nasıl şehrin öbür ucuna atıldığını çözebildiğini sanmıyordum.

Şimdi o pisliğin bir eli Emmy'nin üzerindeydi, ayrıca Emmy ona *gülümsüyordu*. Ben de Gus ve Wes'in benden yapmamı isteyeceği şeyi yapıp kirli küçük ellerini ondan çektim. Bunu yapmamın tek nedeni buydu. Gus ve Wes içindi. Benim için değildi.

Kıskandığımdan değildi.

Kıskanmıyordum.

Gitarın son vuruşu ile yüzünde oluşan ifadenin aynı ana denk geldiğini görmek paha biçilemezdi. Bu zevki artıran diğer şey de elinin anında o mankafanın kolundan düşüşünü görmektir. İyi. Ancak pisliğin diğer eli etrafına bakıp kendisine engel olan kişiyi görmeye çalışırken bile hâlâ onun belindeydi. Gus'ın Idaho'daki çiftlik işinde olduğunu ve bu durumda onunla uğraşmaktan hoşlanacak tek kişinin ben olduğumu bilmesi gerekiyordu.

Kenny'nin elini sanki Emmy ona aitmiş gibi onun üzerinde tutmasını görmezden gelmeye çalıştım. Aksi hâlde o eli

kırmam kaçınılmaz bir son olurdu. Barın etrafına bakınmasını izledim. Etrafı tarayan lazer gözlerinin çıldırmış bir eşek arısından daha telaşlı olduğunu söyleyebilirdim. O gözlerde daha önce gördüğümde farklı olan bir şey vardı; ateş. Kendime engel olamayıp yanmaya hazır bir şekilde ona doğru yürümeye başladım.

Bir taş duvardan farksız olan göğsüne çarptıktan sonra, beni dengelemeye çalışan Brooks'un ellerini kollarımın üst kısmında hissettim. Sertti. Bu kasları yapabilmek için araba falan kaldırıyor olamazdı, değil mi?

Elleri tenimde sert bir his uyandırıyor, dokunuşuyla içimde oluşan küçük heyecandan nefret ettim.

Kaç yaşında olduğum önemli değildi; Brooks söz konusu olduğunda yeniden on üç yaşındaydım ve on sekiz yaşındaki bir çocuğun gömleksiz saman balyası yapmasını izliyordum. Tıpkı o zamanlar onu izlemek güzel olduğu gibi şimdi ona bakmak da güzeldi. Ancak ergenlik çağımda hissettiğim o masum aşk, onun sinir bozucu olduğunu anlayacak yaşa geldiğimde sona ermişti. Yine de o zamanlar beni derinden etkileyen şey hâlâ oradaydı.

Üzerimde hâlâ bir etkisi olmasından dolayı sinirlenerek ellerini üzerimden çektim. Uzun boyluydum, 1.75 civarındaydım fakat yine de Brooks'a gözlerimden hançer fırlatmak için boynumu uzatmam gerekiyordu. Geçtiğimiz birkaç yılda pek değişmemişti.

Hatta daha da yakışıklı olmuştu ki bu da beni şu an olduğumdan daha fazla rahatsız ediyordu.

Brooks sadece uzun boylu değildi, aynı zamanda iyiydi.

Her zaman uzun tuttuğu koyu kahverengi saçlarını ensesinin ortasına kadar uzatmıştı. Saçlarının ben de dahil birçok kadının uğruna ölebileceği hafif bir dalgası vardı.

Tıpkı çikolata rengindeki aptal gözlerini tamamlayan aptal kirpikleri gibi. Saçları kulaklarının arkasına sıkıştırabileceği kadar uzundu, bu da onun aptal keskin çene hattını ve saçlarından dolayı yüzünde oluşan o aptal gölgeyi görebilmeme sebep oluyordu.

Eminim dışarıda kardeşlerinin, Luke Brooks kadar yakışıklı bir en iyi arkadaşına sahip olmasını isteyen bir sürü kız vardı. Ben de onlardan biriydim. Ta ki aptal ağzını açıp aptal derin sesiyle konuşana kadar.

Şimdiye kadar betimleyici hakaretlerim konusunda gerçekten daha yaratıcı olmam gerekirdi ama Luke Brooks'un, kafamdaki tüm tutarlı düşüncelerin uçup gitmesine neden olacak kadar beni sinirlendirmek gibi bir alışkanlığı vardı.

Bu sinir bozucuydu.

O sinir bozucuydu.

“Merhaba, Clementine,” diye yavaşça konuştu. Sert bakışlarım, kelimenin tam anlamıyla her gözeneğinden sızan kibri bastırmak için hiçbir işe yaramıyordu. Egosu hissedilebilir bir varlık gibiydi. Her zaman öyle olmuştu. Eğer egosu gerçekten fiziksel bir varlık olsaydı, tüm Wyoming eyaletinden hatta muhtemelen Colorado ve Utah’tan bile büyük olurdu.

“Siktir git, Brooks.” Kıkırdamayla sonuçlanan alçak bir ıslık çaldı. Bunu yapmasından nefret ediyordum.

“Dilinin hâlâ eskisi gibi keskin olduğunu gördüğüme sevindim, tatlım.” *Tatlım* deme şekli neredeyse aşağılayıcıydı.

“Bana. Öyle. Seslenme.” Her kelimedenden sonra duraklayarak Brooks’a olan kızgınlığının her hecede vurgulanmasına izin verdim.

“Kenny Wyatt’ın ellerini üzerine koymasına izin verme-

seydin seni kurtarmak zorunda kalmazdım,” diyerek karşılık verdi.

Bu adam gerçek miydi? *Liseden* bir çocuk elini belime koydu diye o aptal şarkıyla psikolojik savaş mı yapıyordu?

Beldeki el muhtemelen bu barın tüm tarihindeki en masum hareketti. Cidden, Meadowlark nüfusunun ne kadarının Devil’s Boot lavabolarında oluştuğunu bilmek bile istemiyordum.

“Beni kurtarmak mı?” diye sordum. Sesim yükseliyordu fakat neyse ki müzikten daha yüksek değildi... henüz. “Kendine hâkim ol, Brooks.”

Grup, yumuşak ve ince baloncuklarla ilgili bölümü çalmaya geçmişti, şükürler olsun. Neredeyse bitmişti. Bardaki neredeyse herkes şarkıya eşlik ediyordu ama çoğu kişi ilk korodan sonra orada olduğumu unutmuştu, bu yüzden Brooks’un aptal şakası uzun sürmemişti.

“Evet, Clementine. Seni kurtaracağım. Kardeşlerin seni burada Wyatt’la flört ederken görseler çıldırırlardı.”

“Kenny ile flört etmiyordum. Sadece merhaba diyordum. Etseydim bile bu seni ilgilendirmezdi. Sen benim koruyucum değilsin, Brooks. Gus ya da Wes de öyle. Kendi başımın çaresine bakabilirim.”

“Aslında *benim* müşterilerimin, *benim* barımda ne yaptığı *beni* ilgilendirir.” Onun barı mı? Ne zamandan beri? “Ve senin ailen benim ailemdir, Emmy. Anlayacağın barımda olmasaydın bile beni ilgilendirirdin. Bu zamana kadar seninle ilgili her şey beni ilgilendirdi, bundan sonra da öyle olmaya devam edecek.” Sesindeki otorite düzeyi bana sorgulanmak istemediğini söylüyordu.

Umurumda değildi.

Şaka yapıyor olmalıydı. Devil’s Boot’un sahibi olamazdı. Buranın sahibinin kim olduğunu bilmiyordum fakat

Luke Brooks olmasına imkân yoktu. O her zaman dikkatsiz ve sorumsuzdu.

Hayatında sahip olduğu tek şeyin bir araç olarak sınıflandırılmayacak siyah bir Chevy C/K kamyonet ve bir makasla parçalayana kadar tişört olarak kullanılan bir grup kaslı tişört olduğundan oldukça emindim

“Burası senin barın değil,” dedim meydan okurcasına.

“Burası benim barım, tatlım. Ve şu anda barmenlerimin bozuk paraya ihtiyacı var, o yüzden o kışını önümden çeksen iyi olur.” Beni iterek ilerlerken son bir kez daha bana döndü. “Ah, ayrıca Kenny Wyatt’a ellerini kendine saklamasını söyle, yoksa ikinizi de dışarı atarım.”

Penceremden içeri giren güneş ışığıyla uyandım. Saat muhtemelen altıyı biraz geçiyordu. Kahretsin, bu zaten geç kaldığım anlamına geliyordu. Dürüst olmam gerekirse muhtemelen sabah koşumu bitiremezdim. Barın arkasında Joe'yla içtiğim içkilerden pişmanlık duymam için gözlerimin üç saniye kadar açık kalması yeterliydi.

Bunu asla yapmazdım.

Neden yapmıştım ki?

Ah, evet. Emmy, dağınık saçları ve dalgalanan lanet olası eteğiyle dün gece Kenny Wyatt'la barımdan ayrılmıştı. Başını geriye atıp şakalarına güldüğü görüntüler zihnimde bir film sahnesi gibi aktı.

Wyatt o kadar da komik değildi.

Ancak Teddy'nin gecenin çoğunda Emmy'yi sahnenin önündeki dans pistine çekmesi sayesinde küçük pis parmaklarını ondan uzak tutmuştu. Ayrılmak için kapıya doğru yürüdüklerinde, Wyatt sıska kolunu onun beline doladı ve eli benim zihnimde koyduğum kurala göre biraz fazla aşağıdaydı.

Tam da bu yüzden onlar henüz barımdan çıkmadan bir shot daha içmiştim.

Bu sahne karşısında dişlerimi gıcırdattım.

Tanrım, başım ağrıyordu. İşyerinde çok sık içmezdim, içtiğim zamanlarda bile bu genellikle bir ya da iki shottan ibaret olurdu. Dün gece Emmy'nin beni etkilemesine izin vermiştim ve neden olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu.

Yataktan kalkıp soğuk bir duşa girmem ve onunla ilgili her düşünceyi aklımdan atmam için on dakikaya ihtiyacım vardı ve bu on dakika çok fazla inlemeyle son bulmuştu. Ayrıca bedenimde en sevdiğim uzuvlarımı hatırladığım yer burasıydı ki Gus'a herhangi birini kesip koparması için bir sebep vermek istemiyordum.

Eskimiş kot pantolonumu giydiğim sırada telefonum çaldı. Ekranı baktım, sanki onu düşündüğümü anlamış gibi Gus arıyordu.

Sakin ol, Brooks. Hiçbir şey yapmadın. Sadece kız kardeşini gözlerinle becerdin. Bu iyi.

Her şey yolunda.

Telefonu elime aldım.

"Brooks." Acaba sesim tiz mi çıkmıştı? Evet, sesim sikik bir şekilde tiz çıkmıştı.

"Neden telefona sanki bir iş mülakatıymış gibi cevap veriyorsun?" Buna ne demem gerekiyordu? Ya ağzımdan bu saçma cevap çıkacaktı ya da yanlışlıkla Gus'a küçük kız kardeşinin çok ateşli olduğunu düşündüğümü söyleyecektim.

"Ben her işini profesyonel tutan bir işletme sahibiyim." Evet, ben öyleydim; bir profesyonel. Gus bir an sessiz kalıp, "Sarhoş musun?" diye sordu.

"Ne? Hayır. Saat sabah altı buçuk ve biliyorsun ki bugün ders veriyorum."

“Emin olmaya çalışıyorum,” dedi. Bu sabah çiftliğe giderken Riley’i annesinden alabilir misin?”

“Sen şehir dışında olduğundan Cam’in onu bırakacağını sanıyordum?” Camille, beş yıl önce Gus’ın kızı Riley ile sonuçlanan tek gecelik bir ilişkisiydi. Riley doğduktan sonra Camille ve Gus biraz takılmaya devam etseler de hiçbir zaman resmi olarak bir çift olmamışlardı.

Camille ile Gus’ın arasının iyi olmasının sebebi Riley’nin velayetini yarı yarıya paylaşmalarıydı. Gus’ın Camille’in yeni nişanlısını sevdiği bile söylenebilirdi ya da en azından Gus bir şehir çocuğunu ne kadar sevebilirse onu da o kadar seviyordu.

Riley, Gus için dünyadaki en önemli şeydi. Riley doğduğunda onun için her şey değişmişti ve benim için de öyle olmuştu.

Her zaman biraz sorunluydum fakat dürüst olmak gerekirse, sorunlu bir aileden geliyordum. Annemin babamla yaşadığı tek gecelik bir ilişkinin sonucuydum. Babam Gus gibi değildi. Sorumluluklarının üstesinden gelemiyordu. Bunun için hiç çaba sarf etmemiş, böylece kendimi annem, kocası ve oğullarıyla birlikte aynı evde bulmuştum.

O evde pek sevilmediğimi rahatlıkla söyleyebilirdim.

Annem hâlâ buralardaydı fakat onu yıllardır görmemiş, onunla konuşmamıştım. Kocası benimle iletişime geçmesinden hoşlanmıyordu. Onunla konuşamıyor olmak pek iyi hissettirmese de üvey babamla uğraşmak zorunda kalmaktansa hiç konuşmamayı tercih ederdim. John gerçekten içler acısı bir durumdaydı.

Şehrin diğer tarafında annemle erkek kardeşlerime yakın bir evde yaşıyordu. Tahmin etmem gerekirse, muhtemelen hâlâ mentollü sigaralar ve koladan ibaret olan diyetine devam ediyordu.

Hayatımın ilk yedi yılını sorunumun ne olduğunu merak ederek geçirmiştım. Bunu hâlâ merak ediyordum ama Gus’la tanıştığımnda her şey değışmişti.

Gus sadece Emmy’yi korumakla kalmıyordu, genel olarak da koruyucu bir yapısı vardı. İlkokulda tanıştığımızda bile hep böyleydi. Kendi boyuma ulaşmadan önce bile aslında yürüyen bir telefon direğiydim, yaşıtıım olan herkesten daha uzundum. Ne zaman büyüme atağı yaşasam annemin bana yeni kıyafetler alacak parası olmazdı, bu yüzden üzerimde çok kötü duran kıyafetler giyerdim. Hâliyle kıyafetlerim ve karavan parkındaki yaşayan o çocuk olmak akranlarımı pek etkilememişti.

Çocuklar acımasız olabiliyorlardı.

Ancak bir gün, Gus benim bazı beşinci sınıf öğrencileri tarafından itilip kakıldığımı görünce devreye girdi ve onlara, bir dördüncü sınıf öğrencisinin yapabileceği en iyi şekilde defolup gitmelerini söyledi. Daha sonra onunla öğle yemeği yedim. Öğle yemeğinin bir kısmını bana vermek zorunda kaldı çünkü öğle yemeğim yoktu ve okuldan sonra Wes’e onların yeni arkadaşları olduğumu söyledi.

İşte bu kadar.

Ryder çocuklarını bulduğumda bana bir değerim varmış gibi davrandılar. Onlarla tanışmadan önce arkadaşın ne olduğunu bile bilmiyordum. Hiçbir zaman bir tanesine bile sahip olmamıştım ama o gün iki tane bulmuştum.

Böylece Gus’ın kız çocuğuna baba olmak için sahneye çıktığını izlediğimde ben de sahneye çıkmak istedim.

Hâlâ berbat durumdaydım ama en azından bir işe, tasarruf hesabına ve barım için birkaç hedefe sahip bir berbat durumdu.

Gus, “Nişanlısı önemli bir anlaşmayı falan kapmaya çalışıyor,” diye açıkladı. “Bana açıklamaya çalıştı ama benim

dilimden konuşuyor olsa daha iyi olurdu. Tek bildiğim şey, bu anlaşılmayı kapmak onun bütün gün golf kulübünde bazı insanlarla gevezelik etmesini gerektiriyor.”

“Anladım. Neden Emmy’nin onu almasına izin vermiyorsun?”

“Çünkü Emmy Denver’da, salak,” dedi. “Sarhoş olmadı-
ğından emin misin?”

“Ben sarhoş değilim ama dün gece barımda kaç tane Teki-
la shot içtiğini düşünürsek Emmy öyle olabilir.”

Telefonun diğer ucunda sessizlikten başka bir şey yoktu. Emmy’yi ifşa ettiğime dair kötü bir hisse kapıldım. Neden ailesine eve geleceğini söylememişti?

Üzerine düşünmem gereken bir konuydu. Babası ve erkek kardeşi şehir dışındayken neden eve gelmişti ki? Wes’in onu görmekten heyecan duymayacağından değil ama çiftlik işleri için Amos’la Gus’ın yerine bakıyordu. Düşündüğümde, Emmy’nin ortaya çıkması için ideal bir zaman değildi.

“Emmy, Meadowlark’ta mı?” Gus’ın ses tonu sertti.

Siktir. Kesinlikle Emmy’yi ifşa etmiştim.

“Evet, dün gece Kenny Wyatt’la barımdan ayrıldı.”

Bir kez daha, siktir. Muhtemelen bu küçük detayı atlayabilirdik. Küçük kız kardeşinden ve onun eski balo randevusundan bahsettiğimde Gus’ın sesimdeki rahatsızlığı duymadığını umuyordum.

“O pislikle eve mi gitti? Peki onu durdurmadın mı?” Hayır. Onun düşündüğü sebepten olmasa da keşke yapsaydım.

“Kız kardeşinin artık yetişkin bir kadın olduğunu biliyorsun, değil mi?” dedim. Her ne kadar Emmy’nin bardan Wyatt’la birlikte ayrılmamış olmasını dilersem de arada sırada Gus’ın, Emmy’nin kendine bakabileceğini hatırlatılmasına ihtiyacı vardı. “Ayrıca Teddy’yle birlikteydi. En iyi arkadaşının ona göz kulak olabileceğinden eminim.”

Gus, “Teddy’nin baş belası olduğunu çok iyi biliyorsun,” dedi. Artık daha da sinirleniyordu. Muhtemelen Teddy’dan

bahsetmemeliydim, ikisi *gerçekten* anlaşılamıyordu. Bu sabah çok iyi iş çıkarıyordum. “Emmy’nin eve geleceğini bize söylemediğine inanamıyorum.”

“Bunu yapmayı planladığına eminim” dedim, Emmy’nin eylemlerini haklı çıkarma ihtiyacı hissettiğim için sinirlenmişim. Bu ne zamandan beri umurumdaydı ki? “Muhtemelen sen Idaho’dayken seni ve babanızı rahatsız etmek istemedi.”

“Teddy’nin bununla bir ilgisi olduğuna bahse girerim.”

“Her şeyin suçunu Teddy’ye yükleyemezsin.”

“Yapabilirim, yaptım ve yapacağım.”

“Emmy hoşlanmadığın bir karar verdiğinde ve Teddy ortaklıkta olmadığına ne yapacaksın?”

“Bu asla olmayacak.” Gus, her zamanki gibi olaylara net bir şekilde yaklaşmıştı. “Her neyse, Riley’yi almaya hazır mısın? Artık Emmy’nin evde olduğunu bildiğime göre dersin sonunda gelip onu almasını ve Büyük Ev’e götürmesini isteyeceğim.”

“Tabii ki.” Eğer dersten sonra Riley’yi almaya geliyorsa Emmy’den uzak durmamın hiçbir yolu yoktu. Onu Gus’a ispiyonlayanın ben olduğumu öğrendikten sonra bana en iyi sözlü saldırısını gerçekleştireceğini neredeyse garanti edebilirdim.

“Teşekkürler, dostum,”

“Sorun değil. Sonra konuşuruz.”

Gus, “Bir şey daha var” dedi. “Eve dönene kadar gözünü onun üzerinden ayırma, tamam mı?”

O aralıksız uğultu her neyse, durması gerekiyordu. *Şimdi.* Başım zonkluyordu ve uğultu... aman Tanrım, o uğultu. *Lütfen. Biri. Bunu. Durdursun.*

Bunu yüksek sesle söylemiş olmalıydım çünkü Teddy'nin sesi banyodan geliyordu: "Emmy, o uğultu on dakikadır çalan telefonun. Tanrı aşkına, kıyamet habercisi falan değil."

Ah. Hay aksi. Etrafı dolaşıp telefonumu aradım. Teddy'nin yatağının yanında yüzüstü yerde bulduğumda uğultu durmuştu.

Telefonu çevirdiğimde Gus'tan gelen yedi cevapsız aramayı gördüm.

Siktir.

Babam iyi miydi? Wes iyi miydi? Riley iyi miydi?

Tam onu geri aramaya çalışırken tekrar aradığında hemen açtım.

"Hey, her şey yolunda mı?"

"Sen söyle, Clementine." Ah, Gus'un baba sesini duymaktan hoşlanmıyordum ama en azından ses tonundaki rahatsızlık ve acelecilikten yoksunluk, ailemizdeki herkesin güvende ve iyi olduğunu bana söylüyordu.

Bu da şu soruyu akla getiriyordu: Gus neden beni cumartesi sabahı yedi buçukta tam sekiz kez aramıştı? "Her şey yolunda. Neden?"

"Şu anda neredesin?" diye sordu. *Kahretsin.* Biliyordu. Biliyor olmalıydı, bana bunu sormasının tek nedeni buydu. "Kenny Wyatt'la birlikte olmasan iyi olur," dedi.

Kahkahamı güçlükle bastırdım. Şaka mı yapıyordu?

"Ben ciddiym, Emmy." Ah, ciddi olduğunu biliyordum. Onu bu kadar komik yapan da buydu.

"Öncelikle, kimin yatağında olduğum gerçekten seni ilgilendirmez ve bunu öğrenmek istemen oldukça ürkütücü."

"Bu bilgiyi öğrenmek istemiyorum. Sadece umarım o pisliğin yakınında bir yerlerde değildir, diyorum."

"Sakin ol, abi. Teddy'nin yatağındayım." Telefonun di-

ğer tarafında Gus'ın iç çektiğini duydum. Bu rahat bir nefes değildi, muhtemelen Teddy'ye yönelik tereddüt içeren bir iç çekişti.

“Kenny dün gece bir şey içmediği için bizi Devil's Bot'tan eve bırakma nezaketini gösterdi,” dedim. “Ne pislik bir hareket, değil mi?”

“Bir iyiliğin her şeyi kapatmadığını sen de benim kadar biliyorsun.”

“Neden ondan bu kadar nefret ediyorsun?”

“Sadece ondan hoşlanmıyorum, tamam mı?”

“Bu mezuniyetle mi ilgili? Çünkü bunu aşmaya ihtiyacın var,” dedim. “Bu neredeyse on yıl önceydi ve ertesi sabah Kenny'nin arabasının hendeğe düşmesinin sebebinin sen olduğuna yüzde doksan dokuz eminim, bu yüzden intikamını aldığını düşünüyorum.”

“Sen benim kız kardeşimsin, Emmy. Eğer biri seninle uğraşırsa benimle de uğraşır,” dedi Gus. Koruyucu rolünü çok ciddiye alırdı. “Annem gibisin. Çok bağışlayıcısın ve insanlar senden faydalaniyor.”

Aman Tanrım. Sabahın çok erken bir saatiydi ve ben de Gus'ın merhum annemizi gündeme getirmesine dayanamayacak kadar akşamdan kalmaydım. “Elbette insanları istediğin kadar affedebilirsin ama unutmamak benim görevim,” diye bitirdi.

“Tanrı aşkına, August. Saat henüz sabahın 8'i bile değil. Sakin ol.”

“Neden evdesin, Emmy?” diye sordu. Konuşmanın asıl konudan çok uzun süre sapmasına izin vermiyordu. Tipik Gus hareketiydi.

“Sadece biraz dinlenmeye ihtiyacım vardı,” dedim. Bu teknik olarak doğrudu. “Bir ara verme fırsatım vardı, ben

de o fırsatı değerlendirdim. Zamanımı evde geçirebileceğimi düşündüm.”

“Ne kadar süre buralardasın?” Cevabım Gus’ı tatmin etmiş görünüyordu. En azından şimdilik.

“Kesin değil ama en azından birkaç hafta.” En, en, *en* azından.

“İyi. Wes’i arayıp evde olduğunu söyleyeceğim.”

“Tamam.” Luke Brooks ve onun koca ağzı sayesinde yirmi dört saatten kısa bir süre içinde kimliğim açığa çıkmıştı.

“Riley’nin bu sabah çiftlikte grup binicilik dersi var. Saat on civarında işi bitecek ve halasını görmeyi çok istiyor, o yüzden onu alıp Büyük Ev’e geri götürebilir misin?”

“Kızım için her şeyi yaparım,” dedim dürüstçe. Yeğenimi seviyordum. “Ama neden Cam onu almıyor? Onun hafta sonu değil mi?”

“Evet, işi çıktı. Dinle, dersten sonra onu almanı istiyorum. Wes onu götürebilir ya da annesi yarın onu alana kadar Brooks’la kalabilir.”

“Çocuğunu gerçekten Brooks’la yalnız mı bırakıyorsun?” diye sordum. *Şaşırtıcı.*

Biz büyürken, Gus bana bakıcılık yaptığı zamanlarda Brooks hep yanımdaydı. Beni tamamen görmezden gelmeye başlamadıkları o günlerde onların eğlence kaynağı bendim.

Kardeşiniz ve en yakın arkadaşı sizi aksine ikna etmeye ne kadar uğraşsa da merdivenlerden aşağıdaki karanlık ve ürkütücü bodruma bir çamaşır sepeti içinde gönderilmenin aslında hiç de eğlenceli olmadığı ortaya çıkmıştı.

Ah, bir yığın yastık bile düşüşünüzü durdurmaya yetmezdi.

Bir defasında da beni çatıda bırakmışlardı. İki saat boyunca.

“O çok iyi bir amca, Emmy. Elinden geldiğince hepimize yardım ediyor. Ona göz kulak olacak. Babamla ben eve döne-

ne kadar sana da öyle.” Gözlerimi devirdim. Luke Brooks’un bana göz kulak olmasına ihtiyacım yoktu.

Bir gün abim bana bir yetişkin gibi davranacaktı. Öyle umuyordum.

Brooks’un adını duymak bana dün gece söylediği bir şeyi hatırlatmıştı. Her şeyi sarhoş bir hâlde perdenin arkasından izlediğim için bunu unutmuştum.

“Tişört kesiciden bahsetmişken, gerçekten Devil’s Boat’un sahibi o mu?”

“Adamın kaslarını gösteren yırtık tişört sevgisine neden inatla karşı çıkıyorsun?” diye sordu.

“Karşı çıktığım şey kaslarını gösteren yırtık tişörtler değil, o tişörtlerin içindeki adam.” Luke Brooks’un meme uçlarını görmek istemiyordum. “Soruma cevap ver.”

“Evet, öyle” diye yanıtladı.

“Ne zamandan beri?”

“Bunu ona sorman gerekecek. Bu tuhaf bir hikâye. Gitmem lazım, Emmy. Seninle sonra konuşuruz.” Sanırım Meadowlark’ın en sevilen poster çocuğunun kirli dönüm noktasını nasıl ele geçirdiğini asla bilemeyecektim.

Buradayken Brooks’u çok fazla görmeyi planlamıyordum hatta hiç görmesem daha iyiydi.

“Güle güle, abi.”

“Güle güle, Gussy!” Teddy banyodan bağırdı.

Cevap vermedi.

Gus’la telefonda konuşurken iki mesaj gelmişti: biri Ken-ny’dendi. Dün gece beni görmenin ne kadar güzel olduğunu yazmıştı. Diğeri ise babamdan gelmişti.

Evde olduğun için mutluyum, minik patatesim. Seni seviyorum.

Rebel Blue Çiftliği, Wyoming’ın yaklaşık 8.000 dönümlük birinci sınıf arazisinde bulunuyordu. Bu onu, Meadowlark ve çevre ilçelerdeki en büyük çiftlik olmanın yanı sıra eyalette de en büyük çiftliklerden biri yapıyordu.

Ailemin Rebel Blue ile geçmişi, Vahşi Batı’ya gittikleri 1800’lü yıllara kadar uzanıyordu. O zamanlar çiftlik daha küçüktü. Rebel Blue’nun orijinal yapılarının çoğu bir şekilde ayakta kalmıştı.

Kamyonetimi demir kapıdan geçirip Büyük Ev’e giden ana toprak yola sürerken boğazım düğümlendi.

Evdeydim ve Rebel Blue tam da bıraktığım gibiydi.

Çiftlik, tıpkı ilk kurulduğu zamanki gibi bir sığır çiftliğiydi ama biz aynı zamanda koyun yetiştirerek atlar için de yer kiralamıştık.

Artık kullanmadığımız yapılardan bazılarını küçük bir misafir çiftliğine dönüştürmek Wes’in hayaliydi fakat bu çok büyük bir projeydi ve Gus pek de hemfikir sayılmazdı. Wes’e doğrudan söylememişi ama bu konuda endişeleri vardı.

Yine de bu gerçekleştirilebilir bir hayaldi. Gus çiftlik için çok şey yapmış olsa da henüz geminin kaptanı sayılmazdı.

Çiftlikte bir şeyler değişeceğinde genellikle oy kullanırdık ve bunun da oybirliğiyle olması gerekiyordu. Eğer misafir çiftliği için bir oylama yapacak olursak Wes'e oy verirdim. Babamın bu konuda ne hissettiğinden emin değildim, ancak onun hayallerinin hepimizinkinden daha büyük olduğunu biliyordum.

Rebel Blue'nun merkezinde Amos Ryder vardı.

Her ne kadar babam, bugünlerde altmıştan ziyade yetmişe yakın olsa da Rebel Blue hâlâ büyük ölçüde onun tarafından yönetiliyordu ve muhtemelen fiziksel olarak artık bunun altından kalkamayana kadar da öyle olacaktı.

Wyoming babamın kalbiydi ve Rebel Blue ise onun için hayat pompalayan kalp atışı gibiydi.

Meadowlark'tan kaçmayı ne kadar çok istesem de Rebel Blue'nun bana da hayat pompaladığını inkâr edemezdim. Bana nasıl hissettirdiğini anlatmak zordu. Çiftlikte durup mavi gökyüzüne ya da dümdüz dağlara baktığımda, sanki çok küçük ve önemsizmişim gibi hissederdim. Ancak bu kötü anlamda değildi; bir bakıma bana sorunlarımın hiçbir zaman büyük resimde görüldüğü kadar büyük olmadığını hatırlatırdı.

Toprak yolun yaklaşık bir buçuk kilometre aşağısında, Büyük Ev görüş alanıma girdi.

Ahşap kulübe tarzında inşa edilen evin her birimiz için birer tane yatak odası vardı. Bir tane de misafir odası bulunuyordu ve o oda gayri resmi olarak Brooks'a aitti.

Biz büyüdüğümüzde Wes, muhtemelen babamın yanında birinin olduğundan emin olmak için kalmaya karar vermişti ama Gus yolun aşağısındaki kulübelerden birine taşınmıştı.

Kamyonetim yabancı, siyah bir Chevy K20 kamyonetin yanında durdu. Wes kamyonunu her zaman arkaya park

ederdi, aynı zamanda çiftçilerin de kendi evlerinin önünde park için yer olduğundan bu arabanın tek bir kişiye ait olma ihtimali vardı. O kişi de bu sabah binicilik derslerini veren kişiydi.

Telefonumu ve güneş gözlüklerimi almak için ön koltuğuma uzandım. Aşağıya bakarken birisi kamyonetimin kaportasına eliyle vurduğunda, ani ses o kadar yükseğe sıçramama sebep oldu ki kafamı aracımın tavanına çarptım. Lanet olsun. Sanki akşamdan kalma baş ağrısı yeterli değilmiş gibi bir de bu çıkmıştı.

Başımı ovuşturduğumda kardeşim Wes'in ön penceresinden kafasını uzattığını gördüm. Yüzünde kocaman bir gülümseme vardı ve kafamda kocaman bir şişlik oluşmasına sebep olmasına rağmen gülümseyerek karşılık verdim.

Wes, bir Golden Retriever'ın* insan hâliydi. Gus ve benim aksimize annemin özelliklerini taşıyordu. Onun saçları siyah yerine kumraldı. Yeşil gözleri bizimkinden daha açıktı ve ayrıca yüzünden eksik olmayan iki büyük gamzesi vardı.

Aynı gamzeden Gus'ta da vardı ama o tam olarak gülümsemesiyle tanınmıyordu.

Wes kamyonumun sürücü tarafına yürüyüp kapıyı açtı ve beni şiddetle kucaklayarak dışarı çıkardı.

"Merhaba, küçük kardeşim," dedi. Gözleri ıslıl ıslıl parlıyordu. Keşke herkes beni gördüğünde bu kadar mutlu olsaydı.

"Merhaba, abi," diye karşılık verdim. "Sabahın bu geç saatinde evde ne yapıyorsun? Senin çalışman gerekmiyor mu?"

"Ha. Ha. Gus bu sabah beni aradı ve Riley'nin dersi bitiminde burada olacağını söyledi, bu yüzden sana evde hoş geldin demem ve bir iki şey söylemem gerekiyordu."

"Devam et."

"Babam yoga yapmaya başladı."

*Golden Retriever, güçlü, dayanıklı ve dost canlısı bir köpek ırkıdır. -ç.n.

Altmış beş yaşındaki babamın aşağı doğru köpek pozisyonu hareketini yaptığını düşünmek ağzımdan şaşkın bir homurtunun kaçmasına neden oldu. Hayatım boyunca onu kaç kez kot pantolon ve yün kumaş dışında bir şey giyerken gördüğümü kesin olarak sayabilirdim.

“Biliyorum, biliyorum,” dedi Wes başını sallayarak. “Gerçekten eklem sağlığına önem veriyor. Sebze ve tadı bok gibi olan şeyler yiyor.” Tam da burada ailemde hiçbir şeyin değişmediğini düşünürken bunları öğreniyordum. “Her neyse, asıl mesele şu ki senin odan artık onun yeni yoga stüdyosu. Güneşin pencereden nereden ve ne zaman girdiğine göre onları hareket ettiriyor ve yaz olduğu için güneş senin odana bakıyor.”

“Tamam...”

“Yani bazı seçeneklerin var: Gus’ın eski odasını alabilirsin ya da kullanılabilir durumda olan küçük kulübeyi.” Küçük kulübe, Büyük Ev’in yaklaşık 500 metre arkasında, eski kavak ağaçlarıyla çevriliydi ve çiftliğin bir bölümünden geçen derenin hemen yanındaydı. Ayrıca ailemin atlarının çoğunun bulunduğu küçük ahırlara da daha yakındı. Her şeye yakın olmasına rağmen تنها hissettiriyordu.

Diğer kulübelerin aksine ayrı bir yatak odası yoktu. Temelde bir stüdyo dairesi olarak inşa edilmişti.

Özel ve rahat; kulağa mükemmel geliyordu.

“Küçük kulübe lütfen,” dedim.

“İyi seçim.” Wes gülümsedi. “Gus bu sabah aradıktan sonra oraya gittim ve birkaç pencereyi tamir ettim. Uzun zamandır orada kimse kalmıyordu. Nevresimler ve havlular da senin için yıkanıyor.

Gus amansız bir koruyucuyken, Wes ise kendini adanmış bir bakıcıydı. Sanırım misafir çiftliği fikrinin ona çekici gelmesinin nedeni buydu.

Başkalarıyla ilgilenmek, Weston Ryder'ı mutlu ediyordu ve karşılığında hiçbir şey beklemiyordu. Bu aklından geçmiyordu bile.

Ona bir kez daha sarıldım. “Akşam yemeğinden sonra eşyalarını oraya taşımana yardım edeceğim, tamam mı?” dedi.

“Tamam,” diye yanıt verdim. “Ayrıca ahırlarda Maple’a da yer var, değil mi? Nakliye aracı yarın onu getirmiş olur.” Denver’den ayrılışımın ne kadar hızlı olduğu göz önüne alındığında, küçük at karavanımı almaya zamanım olmamıştı ve Maple’ı pansiyonun ahırından almamıştım. Yine de buraya gelirken ona bir ulaşım ayarlamaları için onları aramıştım.

“Elbette, Emmy. Ryder ahırında otuz kadar kulübe var. Onu Moonshine’in yanına koyabilirsin. Birbirlerini gördüklerine sevineceklerine eminim.” Moonshine da benim atımdı. Yirmi üç yaşındaydı, yaşılanıyordu ve altın yıllarını bol miktarda havuçla elma yiyerek geçiriyordu.

“Kulağa iyi geliyor. Riley’i alabileceğim bir ATV var mı etrafta?”

“Evet, garajda bir tane var. Anahtarlar kontakta” dedi. “Gitmem lazım. Çiftliğin çalışanları, büyük köpekler şehir dışındayken benim tembellik ettiğimi düşünürlerse isyan ederler. Çitler onarılacak, düveler fırçalanacak. Kalanı biliyorsun.” Biliyordum. “Sonra görüşürüz, Emmy.” Yanağımdan öptü ve arkasını dönerek uzaklaşmaya başladı.

“Wes?” diye seslendim.

“Evet?”

“Eve neden geldiğimi sormadın.”

“Neden burada olduğun umurumda değil, sadece burada olman yeterli.”

Bu sözler tam kalbime dokundu. Sonunda beni Meadowlark’a geri dönmeye zorlamak için başıma pek çok boktan şey

gelmesi gerekse de eve dönerek doğru seçimi yaptığımı düşünüyordum.

Wes, “Evine hoş geldin, Clementine,” dedi. Şapkasını çıkarıp arkasını dönerek ahırlara doğru yürümeye başladı.

Çiftlikte genellikle yaz aylarında dersler için kullanılan küçük ağıla giden patikada sürüyordum. Saçlarım arkamda uçuşuyordu, önümde ise tepeler ve mavi gökyüzünden başka bir şey yoktu. Tanrım, bu asla eskimeyecekti.

Colorado’da yaşamayı seviyordum. Dağların olduğu her yerde mutlu olsam da Wyoming’de başka bir şeyler vardı.

Ağıla yaklaştıkça çitin dışında birkaç figür gördüm; muhtemelen gördüklerim çocuklarını izleyen ebeveynler ve sırtlarında minik insanlar taşıyan beş Shetland midillimizdi.

Binicilik dersleri Rebel Blue’da hâlâ popüler kalabilmiş eski bir gelenek gibiydi. Eskiden annem eğitmenliklerini yapıyordu ama o öldüğünde bırakmışlardı.

Gus, Riley doğduktan sonra binicilik derslerini sadece kendi çocuğu için değil, Meadowlark’taki diğer çocuklar için de geri getirmek istediğine karar vermiş ve annemin binicilik sporunun çocuklara sabır, empati ve disiplin öğrettiğine dair felsefesinden alıntı yapmıştı.

Annemin ders verdiğini hatırlamayacak kadar küçüktüm, sonrasında Gus dersleri yeniden başlattığında ben Meadowlark’tan çoktan ayrılmıştım. Bu nedenle onları ilk kez bugün görüyordum.

ATV’yi ağıldan yaklaşık on metre uzakta durdurdum. Midillilerin ne kadar sakin ve dengeli oldukları önemli değildi;

sırtlarında dört yaşındaki çocuklar varken onları korkutma konusunda asla yeteri kadar dikkatli olamazdınız.

Riley'nin kıvrıkcık siyah saçlarını fark etmek kolaydı. Camille'in genlerinin Gus'inkine karşı çıkması bir mucizeydi ve bunun sonucunda da ortaya; siyah saçlı, yeşil gözlü ve iki devasa gamzesi olan çok tatlı bir çocuk çıkmıştı. Cheerio adındaki kestane renkli en sevdiği Midilli'ye biniyordu. Ağıyla yaklaştıkça ebeveynlerden birkaçını tanıdım ve yanlarına doğru ilerledim.

Annelerden biri diğerine, eğitmenin poposunun “kot pantolonlar için yaratılmış” olduğunu fısıldıyordu, bunu duyduğumda gülmemi bastırdım.

Gus adaylar içinden kazanan öğretmeni seçmiş olmalıydı. Bahsettikleri adamı fark etmem bir saniyemi aldı. Sırtı bana dönüktü ama geniş omuzlarını, yıpranmış beyzbol şapkasından çıkan kahverengi saçlarını ve evet, poposunu tanımam yalnızca yarım saniyemi aldı.

Luke Brooks'un çocuklara eğitmenlik yaptığına inanamıyordum.

Tabii hepsinin hâlâ nefes aldığına da.

Brooks henüz beni görmemişti, ben de kendime asla izin vermediğim şeyi yaparak onu izledim. Başka bir küçük kızın dizginlerdeki ellerini ayarlamasına yardım ediyordu ve doğru hareket ettiğinde ise saçını okşuyordu. Küçük kızın ona gösterdiği gülümsemeden sanki Disneyland gezisini kazandığını düşünebilirdiniz.

“Emmy, sen misin?” Brooks'un poposu hakkında fısıldayan anne, beni gözlem hâlimden çıkardı. Onu tanıyordum ama yüzünü tanımış olsam bile adını hayatım boyunca düşünsem hatırlayamazdım. Sanırım benim yaşında bir erkek kardeşi vardı.

“Ta kendisi,” dedim. İçimdeki Teddy Andersen’ı yansıtmaya çalışarak ona gülümsedim. Başka bir şey söylemek için ağzını açtı ama bir çocuğun “Teyze!” diye bağırmasıyla sözü kesildi.

Ağıla döndüğümde Riley, Cheerio ve şimdi de Brooks’un bana baktığını gördüm. Riley’nin bana attığı bakış buzdağını eritebilirdi. Tanrım, bu çocuğu özlemiştim.

Brooks da bana gülümsedi ama... bu onun her zamanki kendini beğenmiş gülümsemesi değildi. Bana bakış şeklinden beni gördüğüne gerçekten sevindiğini düşündüm.

Bu yeniydi.

“Merhaba, Emmy,” diye seslendi. Ona birkaç kez parmak tabancasıyla ateş ettim.

Keşke şaka yapıyor olsaydım.

İçten içe kendimi azarlıyordum ama Brooks, Riley ona bir soru sorduğunda ifadesi hâlâ aynı görünüyordu. Ona güvenli bir şekilde attan inebileceğini çünkü neredeyse derslerinin bittiğini söylemek için eğildi. Bir elini eyer kulpunun altında, diğeri elini ise dizginlerde tutan Riley, ayaklarından birini üzengiden çekti ve aynı bacağını dikkatlice Cheerio’nun sağ rısının üzerinden yere indirdi.

O, doğal bir yeteneğe sahipti.

Yeğenimi midillisiyle izlemek beni gururdan sarhoş etmişti ama aynı zamanda mideme bir beyzbol sopası da indirmişti. Bir aydır Maple’a binememiştim. Onu bağlayıp ringe çıkarıyordum ama üzerine binme zamanım geldiğinde paniğe kapılıyordum.

Her zaman.

Daha önce ata binerken yaralanmışım ama asla geçen ay Denver’da olan gibi değildi. Şaha kalkan bir at yüzünden çamura bulandığım ilk sefer değildi ama ilk kez ata binerken

kontrolümü tamamen kaybetmiştim ve bir daha geri kazanamamıştım. Ne kadar mücadele etsem de olmamıştı.

O antrenmanın başından itibaren bir şeylerin ters gittiğini biliyordum. Eğittiğim at tedirgin ve ürkekti ama yine de onu koşturmuştum.

Daha iyisini biliyor olmama rağmen yine de bunu yapmıştım.

Bu anı karşısında ürperdim, kalp atışlarımın kulaklarımda arttığını hissettim ama yine de gözlerimi Riley'den ayırmadım. Yeğenimi, o günü her düşündüğümde beni sarmalayan endişe saldırısından uzaklaşmak için kullandım.

Şimdi değil Emmy. Bunu şimdi yapamazsın.

Derin bir nefes aldım, dün gece Devil's Boot'un dışında aldığım nefesin aynısıydı. Sabahın temiz havası bana yeni bir gün olduğunu hatırlatıyordu.

Üstelik, artık evdeydim.

Riley dizginleri uzattığında Brook's görev bilinciyle onları aldı. Ağılın çitlerindeki boşluktan tırmanarak bana doğru koşan yeğenim, ben bir nefes daha alamadan kendini kollarıma attı. Bir adım geriye doğru sarsıldım ama akşamdan kalma hâlime rağmen kığımın üstüne düşmekten kendimi alıkoymayı başarmıştım.

"Hala! Buradasın!" Riley küçük ellerini yanaklarıma koydu.

"Buradayım, gün ışığım," dedim dört yaşındaki en sevdiğim çocuğa gülümseyerek.

"Beni ata binerken gördün mü?" diye sordu. "Beni ve Cheerio'yu gördün mü?"

Şakayla karışık, "Gördüm; babandan daha iyi bir binici olabilirsin," dediğimde Riley'nin gülümsemesi büyüdü.

"Senin gibi olmaya çalışmam gerektiğini söylüyor çünkü sen var olan en iyi binicisin." O görünmeyen beyzbol sopası yeniden midemle buluştu.

Evet, harika bir biniciydim. Ata bile binemeyen harika bir binici. Özellikle soyadımın kelimenin tam anlamıyla Ryder* olduğunu düşünürsek, bu koca bir şaka olmalıydı.

Riley bana doğru eğilip derin bir nefes aldı. “Hala,” dedi. “Leş gibi kokuyorsun.” Akşamdan kalma bir hâlde binicilik dersine gidiyordum ve Şeytanın Çizmesi gibi mi kokuyordum? Aman Tanrım, bu tam da Brooks’un yapacağı bir şeye benziyordu.

Siktir.

“Riles!” Brooks seslendi. “Dizginleri çözme zamanı. Emmy’yi bırak, lütfen.”

Riley’e daha sıkı sarıldığımda kıkırdadı. “Halam gitmeme izin vermiyor Brooks!”

Onu yere bırakırken, “Beni sırtımdan bıçakladın, evlat” dedim. Ağıl parmaklıklarının arasından güçlkle geçerek Cheerio’ya geri döndüğünde Brooks dizginleri ona geri verdi ve bana baktı.

Beni karşıladığı gülümseme kaybolmuştu. Şimdi sinirlenmiş görünüyordu.

Dün gece barda yaptığı gösteriden sonra binicilik dersinin sonunu yarıda kestiğim için gerçekten sinirlenmiş miydi?

Neden binicilik dersleri veriyordu ki? Bu, kardeşimin *hareket hâlindeki* kamyonunun kasasından kilden yapılmış güvercin hedeflerini vuran adamın ta kendisiydi.

Brooks ağılın ortasından kapıyı açabilmek için ilerleyip, çocukları ahırlarımıza giden yola yönlendirirken tekrar bana baktı.

Güneş gözlüklerimden arkama baktığımı görmemesini umuyordum.

* Ryder, İngilizce Rider kelimesiyle aynı şekilde telaffuz edilir. Rider ise binici anlamına gelir. — ç.n.

Lanet olsun. Emmy Ryder gün ışığında da neon ışıktaki olduğu kadar güzel görünüyordu. Aslında kahrolası derecede güzeldi.

Bir ATV'nin ağılın yanında durduğunu duyduğum an onun Emmy olduğunu anlamıştım ve onu görmek için bu kadar heyecanlanmamdan nefret etmişim.

Ve işte buradaydı. Solmuş mavi kot pantolonu ve kısa eski püskü George Strait tişörtüyle her kovboyun yürüyen ıslak rüyası gibiydi.

Son kırk beş dakikadır kıcımdan bahsettiklerini duymadığımı düşünen anne grubunun yanına yerleştğinde gözlerimi ondan ayırmak için tüm enerjimi harcamam gerekmişti.

Çiftlikte arada bir ders veren başka bir adam daha vardı ama Gus'ın onu bilerek yetişkinlere yönelik derslere verdiğinden oldukça eminim. Çocukları ben almıştım çünkü Gus benim bir "Olgun Kadın Mıknatısı" olduğumu düşünüyordu.

Ancak şu ana kadar çit boyunca sıralanmış kadınların hiçbirisiyle ilgilenmemiştim. Onların yanında durmuş etrafına bakan Emmy'yi göz ucuyla izledim. Kibarca merhaba dese de havadan sudan konuşmak için burada olmadığını biliyordum. Riley'yi görmeye gelmişti.

Riley Emmy'ye takıntılıydı. Emmy burada olmadığı zamanlarda bile halası konusunda asla susmazdı. Normalde ders bitene ve atların dizginleri çözülüp otlaklara geri dönmeye kadar bekler, sonra küçük şeytanın halasına gitmesine izin verirdim.

Ne yazık ki Riley söz konusu olduğunda aptallaşıyordum, o yüzden Emmy'yi görmek istediğini anladığım an pes et-

tim. Onların yeniden bir araya gelişini izlemek gerçekten çok özeldi. Emmy'nin Riley'ye sarılırken yüzündeki dev gülümsemeyi gördüğümde göğsümdeki tuhaf hissin ne olduğundan emin değildim.

Her neyse, muhtemelen akşamdan kalma olduğum içindi.

Tekrar Emmy'ye baktım. Dün gece ona dair hissettiğim her şey hâlâ oradaydı.

Hâlâ güzel olduğunu düşünüyordum.

Hâlâ çarşaflarıma sarılıyken nasıl görüneceğini merak ediyordum. Wyatt'la gittiği için hâlâ kızgındım ve hâlâ dün gece oradan benimle ayrılmasını diliyordum.

Yüzüme yansıyanları görmemesini umuyordum.

Lanet olsun, tehlikeli bir bölgedeydim.

Emmy Ryder, beklenmedik bir şekilde tenimin altına işlemişti.

Bu konuda ne halt etmem gerekiyordu?

Günün son ders grubunun ardından Büyük Ev'e doğru yürümeye başladım. Güzel bir yaz sonu günüydü.

Çiftliğe biraz esinti getiren türde günlerden biriydi.

Rebel Blue Çiftliği, bu yeşil dünyadaki en iyi yerdi. Dere boyunca uzanmış kavak ağaçlarının arasından Büyük Ev'e ulaşan patikada yürümekten hiç sıkılmazdım. Ev, çevresindeki her şeye göre biraz yüksekte kalıyordu, tıpkı Amos Ryder gibi herkesi ve her şeyi gözetliyordu.

Kamyonuma gidiş-dönüş yürüyüşlerim genellikle günün en sevdiğim kısımları olsa da bugün değildi. Bugün hayatımda Rebel Blue'dan daha güzel olduğunu düşündüğüm tek şeyin Emmy olduğunu görmüştüm.

Benim sorunum neydi?

Emmy her zaman güzeldi ama onu hiçbir zaman en yakın arkadaşımın küçük kız kardeşinden fazlası olarak görmemiştim. Dün gece barıma giren kadın, Emmy'nin şimdiye kadar yürüdüğünü görmediğim kadar dik yürüyordu. Onu daha önce bırakın bir erkeğin yanında, herhangi birinin yanında bile bu

kadar kendinden emin görmemiştim. Wyatt'ın o yönünü hedef almasından nefret ediyordum ama onu bu şekilde görmek hoşuma gitmişti.

Amos, Emmy'nin boyundan büyük işlere kalkıştığını söylerdi ama benim bakış açımdan, o işler şimdi tam yerine oturmuş gibi görünüyordu.

Sanki Meadowlark, onun için bir duvar gibiydi, yalnızca buradan ayrılırsa önündeki tüm engelleri aşabilirdi.

Peki, hangi kahrolası sebepten buraya geri dönmüştü?

Bu soru, patika yolda küçük kulübeye doğru döndüğümde bile aklımda dolaşıyordu. Emmy'nin kamyonu, bebek mavisi 1991 model GMC Syclone, ön taraftaydı. Onu satın aldığı zamanı hatırlıyordum. Babası, Gus ve Wes'e ilk arabalarını almıştı ama Emmy'e almamıştı. Emmy ona almamasını söylemişti. Bedava arabayı kim geri çevirirdi ki?

Çiftlik işlerini ve para biriktirmek için ayrıca Main Street Lokantası'nda garsonluk yapmıştı. O çirkin kamyona ilk görüşte âşık olmuştu. Hâlâ elinde olması hoşuma gitmişti ama hâlâ çalışıyor olmasına şaşırmıştım.

Kulübe kapısı açıldı ve Cheap Trick melodisi dışarı sızıyordu. Emmy dışarı çıktığında daha da yaklaştım. Kot pantolonunu dar, siyah spor şortla değiştirmişti. *Hay sikeyim*. Bronz bacakları bir buçuk kilometre uzunluğundaymış gibi görünüyordu.

Kamyonun arkasından bir kutu almaya gitti. Ağır görünüyordu. Gus, kız kardeşine nasıl baktığımı bilseydi beni öldürürdü ama yardım teklif etmezsem de beni öldürürdü.

Her iki durumda da sonunda ölecektim, o yüzden Emmy meselesini kafamdan çıkarmak benim için en mantıklı yol sayılırdı.

Kamyonunun yanına doğru koşarken, "Emmy, ben aldım," dedim.

“Bir kutuyu taşımak için iri ve güçlü bir adamın yardımına ihtiyacım yok,” derken yüzüme bile bakmadı. Yüzüne düşen bir tutam saçı üflemek için derin bir nefes verdi.

“Benim iri ve güçlü olduğumu mu düşünüyorsun?” diye sordum.

“Kapa çeneni, Brooks.” *Onu yakaladım.* Kamyonetine doğru yaklaştığımda içinin eşyalarıyla dolu olduğunu görebiliyordum. Burada yalnızca bir veya iki hafta kalacak olsaydı, bunların hepsini getirmezd.

Sorumu nasıl ifade edeceğimi bilemediğimden, “Sen...” diye başladım. “Buraya geri mi taşınyorsun?”

Emmy, taşımayı teklif ettiğim kutuyla mücadele etmeyi bırakarak kamyon koltuğunda kaldı. Sorumu duyduğunda ifadesi değişmişti. Bir iç çekip gökyüzüne baktı, ardından gözlerini kapattı.

“Evet” dedi gözleri hâlâ kapalıyken. “Geri taşınyorum.”

“Peki ya yarış?” diye sordum, meraklı ve endişeliydim. Yüzü sertleşti. Sanki etrafındaki duvarların yükseldiğini görebiliyordum.

“Ne olmuş yarışa?” dedi savunmacı bir tavırla.

“Artık yarışla işin bitti mi?” diye sordum. Tek açıklaması buydu. Meadowlark’ta, son on yıldır yaptığı gibi rekabetçi bir şekilde ata binemezd.

Emmy tekrar içini çekti. Bu, üzerinizde ağırlık yapmış bir şeyden kaynaklanan, nefes almanızı engelleyecek kadar sert bir iç çekişti.

Bunların hepsini biliyordum.

“Bilmiyorum.” Hâlâ gözleri kapalıydı ve burnu gökyüzüne dönüktü.

“Tamam...” Buna ne diyeceğimi bilemedim. *Bu seni ilgilendirmez, Luke.*

Sessizlik aramızda birkaç nefes kadar uzadı. “Taşımana yardım edeceğim. İki kişi demek, yarı iş demek.” Teklifi mi sanki onunla daha fazla zaman geçirmek istediğim için zihnimde planlamamışım gibi göstermek için ekstra çaba gösterdim. Bana baktı ve birkaç saniye sonra başını salladı. “Ağır kutuyla başlayacağım,” dedim, her şeyi başlatan kutuyu kaparken.

Vay canına. Kutu cehennem kadar ağırdı. Denver’daki hayatını toparladığını düşündüm. Bunu kendi başına mı yapmıştı? Yoksa birisi ona yardım mı etmişti? Belki bir erkek arkadaş? Bu düşünceyle parmaklarım kutuyu daha da sıkı tuttu.

Emmy’yi tanıyor olsam da onu ya da şu anki hayatının nasıl olduğunu *bilmiyordum*.

Ancak bilmek istiyordum.

Emmy daha küçük bir kutu aldı ve kulübeye doğru ilerledi.

Buraya son geldiğimden beri kulübenin içi değişmemişti. Gus, Wes ve ben burada genellikle Coors* ve esrarla takılırdık. Büyük Ev’den Amos’un bizi yakalayamayacağı kadar uzaktaydı ama çiftliğin içinden geçemeyeceğimiz kadar da yakındı.

Gus’ın bekaretini bu kulübede kaybettiğinden oldukça emindim. Bunu kendime saklamayı aklımın bir köşesine not ettim.

Emmy, kutusunu yatağın yanına koymak için eğildiğinde, onun minik şortunun içindeki kalp biçimli kışına bakmaktan kendimi alamadım.

Doğrudan cehenneme gidecektim.

Yarım saniye önce kışını kontrol ettiğimin farkında olmayan Emmy, “Bunu istediğin yere koyabilirsin,” dedi.

“Bunun içinde ne var?” diye sordum, kutuyu kapının girişinde yere koyarak. “Kayalar mı?” Emmy, minicik bir gü-

* Coors: bir bira markası. — ç.n.

lümseme kapmama izin verdiğinde piyangoyu kazanmış gibi hissettim.

Bana neler oluyordu böyle?

“Sayılır” dedi. “Kitaplar. Hiç kitap okudun mu?”

“Komik.”

“Üzgünüm, biliyorum okuma konusundaki bilgisizliğin senin için hassas bir konu.” Gülümsemesi büyüyordu. Eğer bana bok atmak onun böyle gülümsemesine neden olacaksa, bunu istediği sıklıkta yapmasına izin vermekten başka seçeneğim olmazdı.

“Wyoming devlet okulu sistemi beni ve diğer sayısız kişiyi başarısızlığa uğrattı,” diye yanıt verdim.

“Okula hiç gerçekten gitmediysen okulu suçlayamazsın.”

Aslında gitmemiş olmama rağmen, “Okula gittim,” diye itiraz ettim.

“Otoparkta futbol oynamak ve içki içmek sayılmaz.” Tanrım, o gülümseme. Emmy’nin dün gece ona nasıl gülümsediğini hatırlayarak kendi kendime, *al sana Kenny*, diye düşündüm. *Bak şimdi kime gülümsüyor, pislik.*

“Lanet olsun. Beni yakaladın,” diye kabul ettim. Haksız sayılmazdı. Yine de mezun olmuşum.

“Bu arada beni Gus’a ispiyonladığın için teşekkürler,” dedi. Ses tonu hâlâ yumuşaktı, bu yüzden kendimi kötü hissetmeme rağmen bu konuda çok da kızgın olmadığını düşündüm.

Sinirlendiğinde nasıl görüldüğünü biliyordum ama bu kesinlikle o anlardan biri değildi. Sakin görünüyordu. Rahattı.

Benimleyken böyle görünmesi hoşuma gidiyordu.

“Ama Kenny detayını atlayabilirdin tabii,” diye devam etti.

“Benim, onun haberi olmadan evde olmam muhtemelen alındaki o korkunç damarının ortaya çıkması için yeterliydi.”

Kenny’i sikeyim.

“Sen-” Yine, sorumu nasıl doğru bir şekilde ifade edece-

ğimi bilemedim; Emmy beni büyülemişti sanki. “Dün gece bardan çıktıktan sonra iyi vakit geçirdin mi?” *Fena değildi.*

Emmy güldü. “Gus’ın beni sorgulamak için seni kullanmaya çalıştığına inanamıyorum.” *Evet, bilmek isteyen Gus’tı.* “Fark ettin mi bilmiyorum ama inanılmaz sarhoş olduğumuz için Kenny, ikimizi Teddy’ye bıraktı.”

Sadece Teddy’nin evine mi bırakmıştı? Kenny ile eve gitmemiş miydi? Hiçbir şey olmamış mıydı?

Üzerime bir rahatlama çöktü. Kendime, bunun en yakın arkadaşımın küçük kız kardeşinin bir daha incindiğini görmek istemediğim için olduğunu söyledim ve bu doğrudu. Sadece gerçeğin tamamı bu değildi.

“*Islands in the Stream*”^{*}i çok sesli ve çok tutkulu bir şekilde söyleme şeklin seni ele vermiş olabilir,” diye yanıt verdim. Teddy’nin ev sahibi grubun solistini kenara itip Emmy’yi sahneye çıkarması gözümün önünden geçiyordu.

Ancak barın arkasında içtiğim shotlar sayesinde hâlâ biraz bulanıktı.

“Aman Tanrım.” Emmy elini yüzünün üzerinde gezdirdi. “Sen hatırlatana kadar bunu unutmuştum.”

“Gerçekten oldukça iyiydin. Birkaç şan dersi al, ben de sana ve Teddy’ye bir set vereceğim,” diye şaka yaptım.

Emmy daha fazla eşyasını almak için kamyonuna doğru yürüdüğünde onu takip ettim.

“Yani bu doğru mu?” Omzunun üzerinden seslendi. “Doğru olan ne?” diye sordum.

“Devil’s Boot’un sahibi olduğun.”

“Evet, öyle.”

“Bu nasıl oldu?”

Devil’s Boot’un nasıl kucağıma düştüğünü Jimmy’yi gün-

* Dolly Parton şarkısı. -ç.n.

deme getirmeden anlatmak imkansızdı. Bir an sessiz kaldım ve onun her gündeme gelişinde göğsüme yerleşen o tanıdık ağrıya kendimi hazırladım.

“Sarhoş Jimmy’yi hatırlıyor musun?”

“Senin babanı mı? Evet, Jimmy’yi hatırlıyorum.” Emmy’nin kafası karışmış görünüyordu ve onu suçlayamazdım.

“En başından beri buranın sahibi olduğu ortaya çıktı. Öldüğünde ise bana bıraktı.” Babam hakkında konuşmayı pek sevmiyordum. Onun kötü bir adam olduğunu düşünmüyordum ama kötü bir baba olduğunu biliyordum. Sadece, Jimmy hakkında hissettiklerim artık açık bir yara değildi. Kabuk bağlamış eski bir yaraydı. Bu, yüzeyin altında kalıcı bir acının olmadığı anlamına gelmiyordu.

Kaç yıl geçerse geçsin, babamın beni istemediği gerçeğinden asla tam olarak kurtulamayacaktım.

Hayatım boyunca Jimmy ile aynı kasabada yaşamıştık ve sahte bir kimlik çıkarıp Devil’s Boot’a kolayca girene kadar onu belki yılda bir kez görüyordum. Sonra onu barda, kendisine ait köşesinde görürdüm. Tüm o zamanlarda ise benimle bazen konuşur, bazen de konuşmazdı.

Barı ve beraberinde gelen her şeyi neden bana bıraktığını bile bilmiyordum.

Emmy başka bir kutu almak için dönerken, “Dürüst olmak gerekirse, birilerinin Devil’s Boot’un sahibi olduğunu düşünmüyordum” dedi. Ben de aynı şekilde düşünüyordum. “Yani, sanırım bir noktada birilerinin oranın sahibi olduğu ortadaydı; ama o kadar uzun süredir vardı ki belki de sadece yerli halka ait olduğunu düşündüm.”

“Dürüst olmak gerekirse, devraldığım da resmi olarak bir sahibi yokmuş gibi görünüyordu. Felaket bir durumdaydı.” Jimmy barı yerle bir etmişti. Bunu itiraf etmekten nefret ediyordum ama yıllar içinde ne kadar zarar ettiğini gördüğümde,

babamın ilgilenmediği tek şeyin ben olmadığımı bilmek beni biraz rahatlatmıştı. Yine de barı, benden daha çok önemsendiğini düşünüyordum.

Emmy ve ben kutularımızı kulübenin zeminine koyduk. Zemin, eşyalarıyla dolmaya başlamıştı.

Emmy, “Bunu sana hiç söylediğimi sanmıyorum,” diye söze başladı. “Baban öldüğü için üzgünüm. Hiç tanımadığın birinin acısını çekmek zor ve kafa karıştırıcıdır.” Göğsümde yine o tuhaf his oluştu. Emmy’nin sözlerinin içten olduğunu biliyordum. Annesi o bir yaşına gelmeden ölmüştü. Binicilik kazasında.

“Teşekkür ederim, Emmy.” Samimiydim. “Jimmy bana, onun için anlam ifade eden tek şeyi bıraktı ve sanırım bu bir şeylere değer.” Babam hakkında hiç böyle konuşmamıştım. Nedenini bilmiyordum.

Sanırım sadece Emmy’nin beni tanımasını istiyordum ve ben de onu tanımak istiyordum.

Cheap Trick, Bruce Springsteen’e dönüşene ve Emmy’nin tüm kutuları kulübeye girene kadar Emmy’nin kamyonundan bir şeyler taşımaya devam ettik. Konuşmamızın ardından Emmy’nin bana bir şeyi nereye koyacağını söylemesi ya da dalgın bir şekilde çalan şarkıya eşlik etmesi dışında sessizce çalıştık.

“Sanırım bu kadar,” dedi son kutuyu getirirken, ne kadar ağır olduğu düşünüldüğünde içinde daha fazla kitap olduğu açıktı. Bu kadın ne okuyordu?

Diğerlerinin yanına koydum. “Bana yardım ettiğin için teşekkür ederim.”

“Ne zaman istersen,” dedim ve bunda ciddiydim. Dün itibariyle Emmy Ryder için her şeyi, her yerde, her zaman yapardım. “Gitmeden önce başka bir şeye ihtiyacın var mı?”

Dizlerimin üzerine çöküp biraz daha kalmama izin vermesi için ona yalvarabilirdim. Tanrım, benim sorunum neydi?

Bir yığın kutunun ortasında sıkışıp kaldığı yerden çıkmaya çalışıyordu. Bana cevap veremedi ayağı kutunun köşesine takıldı ve sert bir şekilde yere düştü. İçgüdüsel olarak ona uzandım ama yere düşmeden önce ona ulaşmayı başaramadım.

Lanet kutular.

“Emmy!” Olabildiğince hızlı bir şekilde kutuların etrafından dolaşıp Emmy’nin düştüğü yerin yanına çömeldim. Kolunda kan vardı. *Siktir*. “Emmy, iyi misin?”

Sesimdeki panik beni şaşırttı.

“Evet, iyiyim. Düşmemek için kolumu uzattım ve bir kutuya çarptı. Sorun değil.”

“Şuna bir bakayım, lütfen.”

“Sorun değil,” diye homurdandı. *İnatçı kadın*. Her zaman kendi dediğini yapmaya kararlıydı.

“Emmy, ayakkabı kutunun her tarafı kan içinde.” Koluna baktı. Kanadığının farkında olduğunu sanmıyordum. Sersemlemiş görünüyordu.

“Kahretsin,” diyerek nefes aldı.

“Buraya gel.” Ayağa kalkmasına yardımcı olmak için bir elimi beline, diğerini de dirseğinin altına, kanamayan koluna koydum. “Lavabonun altında ilk yardım çantası var. Gus ve ben birkaç ay önce onları yeniledik.”

Emmy, “Tanrım, kandan nefret ediyorum,” dedi.

“O hâlde bakma, Clementine.”

“Vay canına. Bu gerçekten iyi bir tavsiye, Luke. Bir doktor olmalısın. Teşekkür ederim.” *Luke*. Bana Luke demişti. Gözlerimin önünde kanıyordu ve bunu söylerken ukala davranmasına rağmen, dudaklarından çıkan sesi hoşuma gitmişti.

“Ben ciddiym, bakma,” dedim. “İşte, otur buraya.” Arka pencerenin yanında küçük bir mutfak masası ve iki sandalye

vardı. Onu oraya götürerek oturttum, ardından ilk yardım çantasını alıp önünde diz çöktüm.

“Kanla başa çıkamam, Brooks. Gerçekten yapamam,” dedi Emmy. Şimdi sesi boş bir şekilde yankılanıyordu. Başımı kaldırıp ona baktım. Tamamen çökmüş görünüyordu. Gözleri kolundan sızan kanı izliyordu.

“Hey.” dedim sesimi yumuşak tutmaya çalışarak. “Emmy, bana bak.” Yüzündeki boş ifadeyle gözlerini kesiğin üzerinde tuttu. Bayılmak üzereymiş gibi görünüyordu. Emmy’nin kandan bu kadar korktuğunu hatırlamıyordum. Bir çiftlikte, kesikler ve kan alışılmadık bir durum değildi. Ayrıca, birçok kavgadan sonra Ryder’ı daha kötü hallerde de görünmüştüm, bu yüzden Emmy kana böyle bir tepki vermiş olsaydı hatırlayacağımı düşünüyordum.

Ellerimi yüzünün iki yanına götürüp yukarı kaldırdım. Bu onu gözlerini kolundan ayırmaya zorladı. “Bana bak,” diye rica ettim.

Emmy’nin yeşil gözleri benimkilerle buluştu. Demek ki dinleyebiliyordu.

“Gözlerini benden ayırma, tamam mı? Seninle ilgileneceğim, Emmy.” Cevap vermedi ama hafifçe başını salladı. Ellerimi yüzünde olması gerekenden daha uzun süre tuttum, ona yakın olmanın nasıl bir his olduğunu içime çekiyordum.

İsa aşkına. Acınasısın, diye düşündüm kendi kendime. *Kız kelimenin tam anlamıyla kan kaybediyor, geri zekâlı.*

Ellerimi yüzünden çekip koluna yönelerek işe koyuldum. Ne yaptığımı görebilmem için elini pazularıma koymasını sağladım. Kesiği temizledikten sonra çok da derin olmadığını görmek beni mutlu etmişti. Sadece kontrol altına alana kadar orospu çocuğu gibi kanayan “hassas” kesiklerden biri idi.

İlk yardım çantasından alkolü aldım. “Bu canını acıtabi-

lır,” dedim ıslatılmış pamuğu ön koluna götürürken. Derin bir nefes alarak pazumdaki elini sıktı. Sertçe.

“Siktir. Bu acıttı,” dedi.

“Neredeyse bitti.” Biraz gazlı bezle cildini kuruladım ve en büyük yara bandını kesiğın üzerine yapıştırdım. “İşte,” dedim.

Kollarımı bacaklarının iki yanına getirip mantığıma aykırı bir şekilde orada durmalarına izin verdim. Başımı kaldırıp ona baktığımda artık bayılacakmış gibi görünmüyordu; tehlikeyi atlatmıştık.

Emmy’nin gözleri üzerimdeydi ve içgüdüsel olarak ellerimi uyluklarının yanına, dar şortunun hemen altındaki çıplak tenine götürürken yutkunmasını izledim. Boğazının hareket edişı, onu yakalayıp dudaklarını benimkilere çekme isteğı uyandırıyordu.

En son ne zaman birine karşı bu tür bir çekim hissettiğimi hatırlamaya çalıştım. Hiç hissetmiş miydim ondan bile emin değildim.

“Teşekkür ederim,” dedi. Sesi nefes nefese mi çıkmıştı? Yoksa bunu ben mi uyduruyordum?

Ellerimi biraz daha yukarı kaydırıp bacaklarının kenarlarını ovuşturarak onları eski yerlerine geri getirdim. Kendime bunun sadece küçük kazadan dolayı onu rahatlatmak için olduğunu söylüyordum. Nefesi kesilse de beni durdurmadı.

Gözleri ağzıma kaydı ve sonra tekrar yukarı çıktı.

Kahretsin. Onu öpmek istiyordum.

Ve bana bakış şeklinden, sanırım o da beni öpmek istiyordu. Bir kadının bunu istemesinin nasıl bir şey olduğunu biliyordum ama kahretsin, o herhangi bir kadın değildi.

O Emmy’ydi.

İkimiz de bir şey söylemeden olduğumuz yerde kaldık.

Ağzına baktım.

Bir öpücüğün zararı olmazdı değil mi? İkimiz de yetişkindik. Bunu yapacaktım. En yakın arkadaşımın küçük kız kardeşini öpece...

“Emmy!” Wes’in sesi Emmy ile benim içinde bulunduğumuz o trans anını bozdu. “Nevresimlerini aldım.” Hızla ayağa kalktığımda, Wes ön kapıdan girerken Emmy hemen arkamdaydı. “Ah. Merhaba, Brooks,” dedi. “Ben de kamyonunun neden hâlâ Büyük Ev’in dışında olduğunu merak ediyordum.”

“Selam, dostum.” Küçük kız kardeşiyle bir skandal yaşamak üzere olduğum gerçeğini belli etmemek için sesimi düz tutmaya çalıştım.

Emmy hemen, “Bana kutular konusunda yardım ediyordu,” dedi. Gizlice kurabiye yerken yakalanan bir çocuğa benziyordu.

Wes kaşlarından birini ona, sonra da bana kaldırdı. “Bu çok hoş bir davranış,” dedi sonunda.

Bu çok tuhaftı.

Emmy ve ben tuhaf davranıyorduk.

Tuhaf olmayı bırakmamız gerekiyordu.

Hiçbir şey olmamıştı.

Ancak neredeyse olacaktı.

“Evet,” dedim. “Ahırlardan dönerken kamyonunu gördüm. Yardım edebileceğimi düşündüm.” Wes, Emmy’ye dönüp konuşmadan önce bana bir saniye daha baktı. “Akşam yemeği yarım saate hazır olacak. Riley barbeküde tavuk istiyordu. Brooks, bu gece kalıyor musun?”

“Teşekkür ederim ama bara gitmem lazım. Muhtemelen nerede olduğumu merak ediyorlardır.” Bu doğrudu. Güneş batmaya başlamıştı, bu da her an insanların Devil’s Boot’a akın edebileceği anlamına geliyordu ama Joe bunu hallediyordu.

“Emin misin?” Bunu soran Emmy’ydi. Acaba... Benim akşam yemeğine kalmamı mı istiyordu? Her şeyin bir ilki vardı sanırım.

“Evet,” dedim. “Evine hoş geldin, Emmy. Wes, yarın maç için döneceğim.” Pazar günleri hep Ryderlarla futbol oynardım.

Kapıya doğru ilerlemeye başladığımda iki Ryder da bana el salladı. Ben de onlara el sallarken hissettiğim kadar utan-
gaç görünmediğimi umuyordum.

Kelimenin tam anlamıyla kamyonuma koştum. Onu neredeyse öpeceğime inanamıyordum. Wes gelmeseydi öpecektim.

Eğer oraya doğru geldiğini bilmemizi sağlayacak kadar bağırmasaydı, ben kız kardeşini öperken içeri girecekti ve şu anda ölü olacaktım. Başımı direksiyona yasladım.

Bu bir daha olamazdı.

Küçük kulübeye taşındığım ilk akşam Brooks'la aramızda yaşanan olayın üzerinden neredeyse bir hafta geçmişti.

Bunu düşünmemeye çalışıyordum ama ne zaman dikkatimin dağılmasına izin versem, kolunun elimin altında nasıl hissettirdiğine, ellerinin bacaklarımdaki dokunuşuna ve sanki beni yemek istiyormuş gibi bakışına geri dönüyordum.

Brooks her zaman kadınların ilgi odağı olmuştu. Bütün dikkatinin sadece birkaç dakikalığına üzerimde olması bunu anlamam için yeterliydi.

O sarhoş ediciydi.

Luke Brooks'un, muhtemelen Meadowlark'taki kendi yaşına yakın kadınların yarısından fazlasıyla yatmış olan bu adamın, beni öpmesine izin vermeye bu kadar yaklaştığıma inanamıyordum. Tanrıya şükür ki Wes tam olarak doğru zamanda ortaya çıkmıştı, aksi hâlde muhtemelen ben de ona karşılık verirdim.

İğrenç.

O günden beri kamyonunu çiftlikte birkaç kez görmüş ol-

Sam da onunla hiç karşılaşmamıştım. Çoğunlukla kulübemde kalıyordum ve şu anda kıyafetlerimi boşaltmanın yarısındaydım. Wes, Büyük Ev'e gelip onunla akşam yemeği yediğim sürece kulübemde saklanmamdan memnundu ama Gus şehre döndüğünde onunla aynı fikirde olmayacaktı.

Brooks'la yollarımızın kesişmediğine sevinmeliydim. Ondan hoşlanmıyordum bile.

Peki, neden hayal kırıklığına uğramış hissediyordum?

Kes şunu, Emmy. Geçen hafta sonu erkek arkadaşından ona sadece bir not bırakarak nasıl ayrıldığını hatırlamıyor musun? Kimseyi öpmene gerek yok.

Özellikle Luke Brooks'u.

Eski sevgilimi hatırlamış olmam ilginçti. Stockton ile sadece birkaç aydır birlikteydik, bu pek de uzun bir süre sayılmazdı. Aynı apartmanda yaşıyorduk. İlk başta ondan hoşlanmıştım çünkü benimle ilgilenen erkeklerden farklıydı. Büyük bir şehirde, teknoloji sektöründe çalışıyordu ve kovboy değildi. Hatta hiç ata bile binmemişti.

Hoş biriydi ama son bir buçuk aydır benim hoşlanmadığım şeyler yapmaya başlamıştı. Beni sürekli kontrol ediyor ve Teddy ne zaman arasa alıngan biri oluyordu, bu yüzden telefonlarından kaçıyordum. Birkaç hafta önce, randevumuzda benim adıma yemeğimi sipariş etmeye çalışmıştı.

Sadece bu da değildi, bana biftek sipariş etmeye çalışmıştı.

Ben kırmızı et yemezdim bile.

Bunu ona söylediğimde ise söylediği şey "Sadece dene," olmuştu.

"Denemeye" ihtiyacım yoktu. Kelimenin tam anlamıyla bir sığır çiftliğinde büyümüştüm. Ancak ilişkimizde onunla duygusal sorunlarım hakkında konuşabileceğimi hissettiğim bir noktada değildik, özellikle de tepkisi "Sadece dene" olacaksa.

Dürüst olmak gerekirse, eninde sonunda ondan ayrılacaktım. Yaralanmam ve ardından gelen sancılı süreç, bunu hızlandırmıştı.

Kulübemin kapısı çalındığında ben cevap veremedim. Teddy kasırga gibi içeri girdi.

“Merhaba tatlım!” Elinde birkaç alışveriş çantası vardı. “Ganimetlerle geliyorum!”

“Neden?” diye sordum. Sinirlenmiş gibi görünmek istememiştim ama sesim öyle çıkmıştı.

“Mesajlarıma cevap vermiyordun ve senin *Sweet Home Alabama* skandalına geri dönmediğinden emin olmam gerekiyordu.” Gözlerimi devirdim. “Ayrıca, her ihtimale karşı: hediyeler.” Taşındığı çantaları havaya kaldırdı.

Teddy hediyeleri severdi; kendine ya da başkasına alması önemli değildi.

“Seni seviyorum, bunu biliyor musun?” dedim.

“Elbette biliyorum. Ve ben de seni seviyorum, bu yüzden birkaç saniye önce bana gösterdiğin tavır hakkında hiçbir şey söylemeyeceğim.”

“Özür dilerim,” dedim. Ciddiydim.

“Kabul edildi. Hediyelerini görmek ister misin?”

“İstediğimi biliyorsun.” Teddy heyecanlı bir minik çığlık atıp ellerini birbirine çarptı. Brooks skandalının yaşandığı, diğer adıyla mutfak masasına doğru yürümeye başladığında peşinden gittim.

“Her şey sırayla.” Teddy, en büyük çantaya uzandı. “Yeni yatak takımı! Uykunu alamadığın için ruh hâlinin pek iyi olmadığını varsayıyorum. Wes’in sana muhtemelen sıradan bir çiftlik seti getirdiğini biliyorum.” Haklıydı. “Bu şey tırtıklı ve cildinin tırtıklı dokular hakkında ne hissettiğini biliyoruz.”

Teddy’nin getirdiği yatak takımı krem rengindeydi ve çok ama çok yumuşaktı. Bazen Teddy’nin beni ne kadar iyi

tanıdığını unuttuyordum, ancak boğazımdaki yumru iyi bir hatırlatıcıydı.

“Buna bayıldım, Ted. Teşekkür ederim.”

“Daha yeni başlıyoruz,” dedi. “Ayrıca mini bir cezve, senin klasik Folgers’in,* bir sürü dereotu turşulu patates cipsi ve seveceğini düşündüğüm şu yeni taytları da getirdim. Kelimenin tam anlamıyla etrafta çıplak dolaşıyormuşsun gibi hissettiriyorlar.”

Teddy ve ben üniversiteden beri aynı yerde yaşamamıştık. Teddy tarafından sevilmenin nasıl bir his olduğunu asla unutmamıştım, ancak sanırım onun yanında olmanın nasıl bir şey olduğunu unutmuştum.

“Bütün bunları yapmak zorunda değildin.”

“Falan filan.” Teddy her ne kadar övgü ve iltifatta bir numaralı yıldız olsa da bütün bunlar kendisine döndüğünde iyi bir karşılayıcı değildi. “Mesajlarıma cevap vermesen bile burada olduğun için mutluyum ve sadece senin için burada olduğumu bilmeni istiyorum, Em. Neye ihtiyacın varsa.”

Teddy benim en iyi arkadaşımdı.

Onunla her şeyi paylaşabilirdim. En iyi arkadaşına sahip olmanın asıl amacı da buydu. Ayrıca birine söylemem gerekiyordu yoksa patlayabilirdim.

“Luke Brooks’u öpmek istedim,” diye ağzımdan kaçırdım. Teddy tamamen hareketsiz kaldı. Bunu yapabilecek kapasitede olduğunu bile bilmiyordum.

“NE.” Teddy’nin gözleri neredeyse patlayacaktı. “Hemen konuşmaya başla.”

Siktir.

“Açıklaması zor ama bir kaza oldu, işin içinde bolca adrenalinde vardı ve pazuları öyle... bilirsin, yüzü de fena değil ve...”

* Folgers, kahve ürünleriyle bilinen bir markadır. — ç.n.

Teddy sözümü kesti. “Bu nerede oldu?”

“Oturduğun yerde.”

“Siktir.” Teddy sandalyesine yaslanırken gözlerini üzerimde tuttu. “Yani sen...” Bir saniye durakladı. “Onu öpmek mi istedin?”

Yutkundum. “Yani o anda... belki?”

“Peki ya şimdi? Artık o an geçtiğine göre?”

“Tabii ki değil.” Bu bir yalandı. Ben pis, küçük bir yalancıydım.

“Tamam. Tamam.” Teddy inanamayarak başını salladı.

Sanırım hayatımızda ilk defa, Teddy söyleyecek söz bulamıyordu. “Yani, seni suçlamıyorum,” dedi sonunda. “Onda tam kötü çocuk kovboy havası var ve sen de yeni birinden ayrıldın, o yüzden bu mantıklı.”

“Öyle mi?”

“Hayır ama öyleymiş gibi davranalım. Bu kendini daha iyi hissetmeni sağlayacak.” Ah. Yüzümü ellerimin arasına gömdüm. “Peki, sen yani... ondan hoşlanıyor musun?”

“Hayır!” dedim hızlıca. Fazla hızlıydı. Teddy bana pek inanmadığını belirten bir bakış attı.

Doğrusu ben de kendime pek inanmıyordum.

Teddy’nin gelirken açık bıraktığı kapının çerçevesi tıklatıldı.

“Emmy, sana kaç kez kulübe kapılarını açık bırakmamamı söyledim?” Gus, üç kişi için çok küçük olan kulübeye girdi. Özellikle de bu kişilerden ikisi Teddy Andersen ve August Ryder olduğunda, oldukça küçüktü.

“Üzgünüm, Gussy,” diye seslendi Teddy. “Suçlu benim.”

Gus, Teddy’ye gözleriyle hançer fırlatırken adımları anında durdu.

Gus birkaç yaş daha genç olsaydı ve daha çok gülümseydi ikiz olabilirdik. Sadece benim gözlerimin onunkiler gibi hançer atma yeteneği yoktu.

Gus'ın düzgünce kesilmiş, neredeyse babamın daha genç versiyonu gibi gözükmesine sebep olan bir sakalı bile vardı. Onu son gördüğümde bu yoktu. "Theodora, senin Rebel Blue'ya girişini yasakladığımı sanıyordum," dedi. Rahatsız olduğu çok açıktı.

Teddy rahatsız edecek kadar tatlı bir sesle, "Bana bir daha böyle seslenirsen boğazına bir çit direği sokacağımı söylediyimi sanıyordum," dedi. "Ve bu günlerde biraz daha kötü göründüğünü düşünürsek, ihtiyacın olan son şey bu."

Teddy, etkili bir biçimde kirpiklerini kırpıştırırken bakışlarının küçümseyici gözükmesine de ekstra özen göstermişti.

"Bir dizgin susmanı sağlar mıydı?" Gus bağırdı.

"Dizgin mi? Ooooh, August Ryder'in sapık bir yanı var," diye yanıtladı Teddy.

"Tamam," diye sözünü kestim. "Saat sabah 10 bile değil, o yüzden belki de aranızdaki sözlü savaş için ateşkes yapmalıyız." Teddy ve Gus orada olduğumu hatırlayarak bana baktılar. Bu noktaya geldiklerinde bütün gün devam edebilirlerdi.

"Evet, sabahın bu kadar erken saatlerinde Gus'ı perişan etmek istemem," dedi Teddy. Bakır saçlarını omzunun üzerinden attı. "Sadece Maverick'i kontrol etmeye geldim." Maverick eskiden Teddy'nin babasına aitti ama artık eskisi gibi ata binemediği için onunla Teddy ilgileniyordu. "Seni sonra arayacağım, Emmy."

"Görüşürüz, Ted. Seni seviyorum."

"Ben seni daha çok seviyorum." Teddy kulübeden çıkarırken Gus'ın önünde durdu. "Aman Tanrım, bu da ne?" Gömleğini işaret etti ve Gus bir aptal gibi aşağıya baktığında parmağını tekrar yukarı kaldırıp burnuna vurdu.

Gus hırladı. Kelimenin tam anlamıyla hırladı.

Kamyonunun kapısını kapatana kadar Teddy'nin kahkahasını duydum.

Gus bana, "Ona gerçekten katlanamıyorum," dedi.

"Eh, o da sana katlanamıyor." Koşup ona kocaman sarılmadan önce bir saniyeliğine ona baktım. "Evine hoş geldin, abi."

Gus beni sıktı. "Sen de öyle, küçük kardeşim." Bir eliyle saçlarımı karıştırdı. Gus sert adamı iyi oynuyordu ama her şeyin altında hiçbir zaman kabul etmediği yumuşak bir yanı vardı. Eğer bunu ona söyleseydim, sırf yanıldığımı kanıtlamak için pislik olma olayını daha da abartırdı.

"Idaho nasıldı? Eve daha geç döneceğinizi sanıyordum?" Onu gördüğüm için gerçekten çok mutluydum. Yine de onu ve babamı görmeden önce kendimi zihinsel olarak hazırlamak için biraz daha zamanım olmasını umuyordum.

"Uçuşumuzu erkene aldık. Babam seni görmek için can atıyor." Onların erken gelişi, babama daha erken sarılabileceğim anlamına geliyordu ve bu ihtiyacım olan bir şeydi. Bir sarılmanın ve Amos Ryder'ın hazırladığı ev yapımı yemeğinin çözemeyeceği hiçbir şey yoktu.

"O nerede?"

"Evde, bizim için dünyanın en geç kahvaltısını hazırlıyor. Gelip seni almamı söyledi. Hazır mısın?" Başımı salladım ve Büyük Ev'e doğru yürümeye başladık. Gus'ın tatmin olduğunu görmek için kapıyı kapatıp kilitleyerek bir ufak gösteri yaptığımdan emin oldum.

Gus'la birlikte eve doğru yürürken bana babamla birlikte Idaho'da katıldıkları konferanstan bahsetti. Görünüşe göre Gus, misafir çiftlikleri ve at kurtarma çalışmaları hakkında pek çok bilgi edinmişti. Konuşma tarzına bakılırsa her iki fikre de sıcak bakıyor gibiydi. Rebel Blue'da bütün bunları gerçekleştirmek için gereken arazi vardı. Misafir çiftliğiyle ilgili bu potansiyel fikir değişikliği Wes'i çok heyecanlandıracaktı.

“Riley burada mı?” diye sordum.

“Hayır, Cam’le birlikte. Yarın onu almaya gideceğim.”

“Cumartesi günkü dersinin sonuna yetişebildim. O doğuştan yetenekli,” dedim, Cheerio’ya binerken ne kadar cesur ve kendinden emin görüldüğünü düşünerek. Eskiden ben ata binerken nasıl hissediyorsam öyle hissediyormuş gibiydi. Bunu düşünmek kalbimi acıtıyordu. Ata binmenin artık benim için bir geçmişten ibaret olup olmadığını merak ediyordum ama Gus’ın sesi, zihnimin içinde o umutsuz düşüncelerde kaybolmadan beni çekip çıkardı.

“Evet, gerçekten iyi gidiyor. Brooks da iyi bir öğretmendir.” Elbette Gus, Brooks’tan bahsedecekti. Binicilik dersini gündeme getirmiştım ve eğitmen konusunun da açılacağını biliyordum ama yine de bu beni rahatsız ediyordu.

Luke Brooks zaten kafamı yeterince meşgul ediyordu. Onun sohbetimizde de yer almasına ihtiyacım yoktu.

Söyleyeceklerimi kafamda tartmadan, “Hâlâ binicilik eğitmeni Brooks ile başka tür binicilikte ünlenmiş Brooks’u kafamda bağdaştıramıyorum” deyiverdim. Gus, bana sanki bedenimden ikinci bir kafa çıkmış gibi baktı.

Bugün bana böyle bakan ikinci kişiydi ve her iki seferinde de bunun Luke Brooks’la ilgisi vardı.

“İğrenç, Emmy. Böyle bir şeyi kız kardeşimin ağzından duymak istemiyorum.”

“Geçen hafta bana kimin *yatağında* olduğumu soranın sen olduğunu düşünürsek bu seviyeye ulaştığımızı sanıyordum,” diye karşılık verdim.

“Anlaşıldı.” Gus konuyu değiştirdi. “Wes bana kulübende somurtkan bir şekilde oturduğunu söyledi,” dedi. Bu bir soru değildi.

“Neden herkes benim somurttuğumu düşünüyor?”

“Sen somurtkansın, Emmy. Yaptığın şey bu,” dedi gerçekçi bir tavırla.

“Konuşana bakın.” dedim alaycı bir tavırla. Yine de haklı olması ve bunu dile getirmesi beni kırmıştı. Evet, somurtkan biriydim. Kendi kafamın içine çekilmek, benim için her şeyden daha kolaydı. Bu benim bir şeylerle baş etme şeklimdi. “Kulübede çok zaman geçirdiğimi kabul ediyorum ama yerleşmeye çalışıyorum. Sonuçta büyük bir değişiklik yaptım.”

“Yani geri mi taşınyorsun? Bu sadece telefonda söylediğin gibi bir ‘ara’ değil mi?”

“Teknik olarak hâlâ bir ara,” diye ısrar ettim. “Ama evet. Sanırım geri dönüyorum. En azından bir süreliğine.” Onunla telefonda konuştuğumda da kalıcı olarak döndüğümü biliyordum fakat onun bunu bilmesine gerek yoktu.

“O zaman seni çalıştıracağımı biliyorsun, değil mi?”

İç çektim. Elbette çalıştıracaktı. “Biliyorum.”

“Çiftlikte çalışan eksikimiz var, bu yüzden Brooks’la ikiniz biz yenisini bulana kadar o boşluğu doldurabilirsiniz, değil mi?”

Brooks’la çalışacağım gerçeği hoşuma gitmese de başımı salladım. İş kabul etmem Gus’ı mutlu edecekti.

“Tamam o zaman. Evde olduğun için mutluyum,” dedi Gus. *Tahmin edilebilir.* Gus’ın aklı her zaman işte olurdu. Onun kafasında çiftliğin önüne geçebilmeyi başaran tek kişi Riley’di.

Büyük Ev’e geldiğimizde Gus arka kapıyı benim için açtı. Geri döndüğümünden beri ikinci kez bir adamın kaya gibi sert göğsüyle çarpıştım.

Brooks’tan kaçma şansım buraya kadardı.

Yukarı, ona doğru baktım. Her zaman beni sakinleştiren yüzü tıpkı ilk çarpışmamızda olduğu gibi ifadesizdi. Bakış-

larının boş olmasının bir önemi yoktu, onun koyu kahverengi gözlerinde boğulabilirdim.

Bu gerçekten en kötüsüydü.

“Merhaba, Emmy,” dedi havalı ve doğal sesiyle.

Sinir bozucu.

Açıkçası kibirli sesini kullanmasını tercih ederdim.

Günlerdir düşüncelerimi ele geçirdiği düşünülürse, bu soğuk kayıtsızlığı çileden çıkarıcıydı. Bu kadar yakışıklı olması gerçekten sinir bozucuydu ve buna kesinlikle izin verilmemeliydi.

“Merhaba.” İkimiz de havalı olma oyununu oynayabilirdik.

“Minik patatesim? Sen misin?” Mutfaktan babamın sert sesini duydum. Beni, Brooks’la yaşadığım çıkmazdan kurtarabilecek tek şey buydu. Babamı görür görmez ona doğru koştum ve yapabileceğim en büyük sarılışı vermek için kendimi öne attım.

Kollarını etrafıma sararak beni yerden kaldırdı. Altmışlı yaşlarının ortasına ulaşmış olması ondan hiçbir şey götürmemişti. Amos Ryder kaya gibi sağlamdı.

Belki de yogadandı.

Cildi kırıxmıştı ve yeşil gözleri daha koyuydu. Kolları sıvanmış, her zamanki gibi keten gömleğini giyyordu. Her iki ön kolunda da kırlangıç dövmesi vardı. Güneş altında geçen bir ömürden sonra solmuşlardı. Onları severdim.

Bir haftadır evdeydim ama babam olmadığı için gerçekten öyle hissetmemiştim. Artık gerçekten de evdeydim. Saçlarıma doğru gülerken kahkahaları içten ve gürdü. “Ben de seni özledim, minik patatesim.” Beni bırakmadan önce kollarımı bir kez daha sıkıca sardım.

Beni yere indirdiğinde babama baktım. Son gördüğümünden daha yaşlı görünüyordu; gözlerinin etrafında birkaç kırışıklık

daha vardı ve saçlarındaki beyazlar daha da artmıştı. Neredeyse bütün saçları beyazdan ibaretti.

“Maple sağ salim geri döndü mü?” diye sordu.

“Evet, Moonshine’in yanındaki kulübede.” Maple birkaç gün önce Rebel Blue’ya geri dönmüştü. Nakliyesi beklediğimden biraz uzun sürse de gelebilmişti.

Profesyonel kariyerimin başlangıcından beri atım Maple’a biniyordum. Ondan önce Moonshine’ım vardı. Maple’ın binmeye hazır olmasını beklediğim sırada birkaç at denemiştım ama diğer atların hiçbiri bana uygun değildi. Çoğu Gus’ın atı Scout gibi hâlâ çiftlikteydi.

Her at, varil yarışına göre yaratılmamıştı ama Maple öyleydi. Etkileyici bir attı ve her yarıştığımızda onun da benim gibi hissettiğini görebiliyordum. Yani en azından eskiden hissettiğim gibi.

Babam, “Eminim yeniden bir araya geldikleri için mutlulardır,” dedi. Öyleydiler. Moonshine bir anne olmak için yaratılmıştı ve Maple’ı kendi çocuğu gibi seviyordu.

Dürüst olmak gerekirse, onları çayırda yeniden bir arada görmek bende neredeyse ata binme isteği uyandırıyor.

Neredeyse.

“Birlikte mutlular. Birlikte otlamaları için onları serbest bıraktım.”

“Yakında onları bir arazi gezisine çıkarmalıyız. Eminim Moonshine, Cobalt yerine Maple’la gitmeyi tercih eder.” Cobalt, babamın atıydı. O tartışmasız çiftliğin en güzel atı sayılan siyah-beyaz bir Amerikan Boyalı Atıydı.* Cobalt ve Moonshine’in aşk ve nefret dolu bir ilişkisi vardı. İkisi de kendilerinin Rebel Blue’nun alfası olduklarını düşünüyordu.

* American Paint Horse, at ırkları arasında yer alan bir türdür. Bu at türü, renkli bir kürk deseni ve genellikle iki renkli olmasıyla tanınır. — ç.n.

Babamın arazi gezisi önerisine sadece başımı sallayarak yanıt verdim. Birlikte yapmayı en sevdiğimiz şey buydu; eskiden öyleydi.

Ön kapı tekrar açıldı. Gelen kişi üzerinde hâlâ iş kıyafetleri olan Wes'ti. Günün bu saati genellikle onların öğle yemeği vaktiydi çünkü onlar şafak vaktinde uyanmış olurlardı.

“Weston, tam zamanında geldin. Yemek hazır.”

Masadaki her zamanki yerime oturdum. Oturduğum yerin Brooks'un tam karşısındaki sandalye olduğunu unutmuştum.

Harika.

Emmy'nin dünyaya bana işkence etmek için geldiğini düşünmeye başlamıştım. Dün Büyük Ev'deki kahvaltıdan sonra buna daha da emin olmuşum.

Gus ve Amos'un konferans hakkında söyledikleri hiçbir şeyi duymamıştım ve Gus'a ekstra bir sürü işte yardım etmeyi kabul etmiş olmam bile umurumda değildi.

Tek yapabildiğim, Emmy'ye bakmamaya ve ellerimin altında teninin nasıl hissettirdiğini düşünmemeye çalışmaktı.

Üstelik beni görmezden gelme konusunda bir ustaydı ve bu beni çileden çıkarıyordu.

Ben de onu görmezden geliyordum ama yine de onun bakmadığını düşündüğüm zamanlarda gizlice birkaç kaçamak bakış buna dahil değildi. Saçları, her zamanki gibi dağınıktı.

Onları dağıtan kişi ben olmak istemiştim.

Dün kabul ettiğim ekstra işlerden biri olan ahırları temizlerken, düşündüğüm şey buydu.

Ryder'ların mülkte yalnızca ikisi faaliyete açık olmak üzere üç ahır vardı. Ahırda aile bireylerinin kendi atları ile

derslerde kullandığımız atlar ve midillilerle beraber toplamda on beş at vardı. Diğer ahır ise yolun biraz aşağısında, çiftlik işçilerinin ya da kulübe sahiplerinin kendi atlarını getirmeleri hâlinde kullandıkları en büyük ahırdı. Oradaki kulübelerin temizlik işiyle uğraşmıyor olmama minnettardım.

Friday'in kulübesiyle başladım. Friday benim atımdı. On yedi yaşımıdayken çiftliğe getirilen Palomino Morgan'dı*. Bu ismi, onu ilk gördüğümde kamyonumda The Cure'un "Friday, I'm in Love" şarkısını dinlediğim için seçmiştim.

Friday'in, Emmy'nin atları Moonshine ve Maple'la arası iyiydi. Neredeyse bir haftadır evde olmasına rağmen onu ahırın etrafında bir kez bile görmemiştim. Bütün atları mera-ya çıkarmak ya da geri getirmek için gelmiş olması gerekirdi ama buraya uğramamıştı bile.

Bu da at binmeye gelmediği anlamına geliyordu.

Bu onluk bir hareket değildi. Hem de hiç.

Amos genellikle Emmy'yi attan indirmek için mücadele etmek zorunda kalırdı ama bir atın üzerine binmek konusunda hiçbir sorun yaşamazdı. Amos çok iyi bir at fısıldayıcısıydı fakat Emmy onu neredeyse geçmiş durumdaydı.

Kulübedeki küçük kazayı ve kana bakışını düşündüm. Acaba bu tepkisinin onun eve ani dönüşüyle bir ilgisi var mıydı?

Amos'un dün onu evde gördüğü için çok mutlu olduğu ve nedenini umursamadığı belliydi. Hatta Wes'in de. Ancak Gus'ın endişeli olduğunu söyleyebilirdim.

Böyle hissetmeye hakkım olmasa da ben de endişeliydim.

Ahırın kapısının açıldığını duyduğumda Emmy içeri girdi. Elbette tam da onu düşündüğüm sırada içeri girecekti. En

* "Palomino Morgan" ifadesi, Palomino renk genetiğine sahip ve Morgan ırkına ait özelliklere sahip bir atı ifade eder. Bu atlar, hem güzellikleri hem de çok yönlü yetenekleri nedeniyle tercih edilen bir kombinasyon olabilir.

— ç.n.

yakın arkadaşımın küçük kız kardeşine duyduğum şehvetin sonucu buydu.

Çizmelerini, siyah taytını ve beyaz kolsuz bluzunu giymişti. Sırtına kadar ördüğü saçlarının üstüne eski bir beyzbol şapkası takmıştı. Neden her zaman bu kadar güzel görünmek zorundaydı ki? Maple'ın kulübesine doğru ilerlerken beni gördüğü sırada durdu.

“Selam,” dedim zorlukla konuşarak.

“Selam. Ahır görevi mi?”

“Evet. Eğer Moonshine'ı arıyorsan Friday'le otlaktalar.”

“Ben Maple için buradayım. Moonshine için endişelenme. Ben halledebilirim.”

“Peki. Binmek için mi buradasın?”

Uzun bir duraklamanın ardından Emmy neredeyse korkmuş görünüyordu. Maple'dan korkuyor muydu? At binmekten?

“Evet, binmek için geldim,” dedi sonunda. Tepkisine bakılırsa o kadar da emin değil gibiydi. Friday'in ahırını temizlemeye devam ederken, yakalanmamaya çalışarak bir yandan da gizli gizli Emmy'yi izliyordum. Maple'ın yularını alarak ahırına doğru ilerledi. Kulübenin kapısını açmak için uzandığında ise elleri titriyordu.

Ne sikim oluyor böyle?

Onu köşeye, bakım aletlerinin olduğu duvarın önüne getirerek fırçaya uzandı. Maple'ı fırçalamaya başladığında ellerinin titrediğini hâlâ görebiliyordum.

Emmy, gergin veya korkmuş hâldeyken bir atı tek başına idare etmenin kötü bir fikir olduğunu herkesten daha iyi biliyordu. Sırtı bana dönüktü. Tüylerini fırçaladıkça elinin titremesi azalsa da hâlâ patlamaya hazır bir bomba gibi görünüyordu.

“Emmy?” Ona yaklaşırken sessizce konuştum. Cevap vermeden fırçalamaya devam ederken omuzlarının da hafifçe tit-

rediğini fark ettim. “Emmy,” dedim daha kararlı bir şekilde. Hâlâ cevap yoktu. Artık tam arkasıydım, bu yüzden uzanıp fırçayı durdurmak için elimi onun elinin üzerine koydum. Titreyen elleri dışında dokunuşumla tamamen hareketsiz kaldı.

Fırçayı elinden alarak parmaklarımı onunkilerin etrafına doladım ve onu Maple’dan uzaklaştırmaya başladım. Sonunda ellerimi omuzlarına koyduğumda yüzünü bana çevirebildim. Gözlerinde yaşlar vardı.

Kahretsin.

Onun ağladığını görmek istemiyordum.

“Konuş benimle, Emmy. Neler oluyor?”

“Ben iyiyim.” Yanağından düşen bir damla gözyaşını hiç düşünmeden sildim.

“Belli ki iyi değilsin.” Onu daha önce hiç böyle görmemiştim ve bundan nefret ettim. “Sorun nedir?” diye sordum.

Bir an hareketsiz kalsa da yavaşça başını salladı. Sakinleşmesi için ellerimi kollarının üst kısmından aşağı yukarı gezdirdim.

“Benimle konuşabilirsin, Emmy.”

“Ben iyiyim.” Hâlâ ağlıyordu ama bu kez sesi öfke doluydu.

“Emmy...”

“Yapma. Beni yalnız bırak.” Evet, bu mümkün değildi ama bu durumdayken onu zorlamak istemiyordum. Bir süre daha ağlamasına izin vererek yanında durdum. Gözyaşlarının yüzünden aşağı akmasını izlemek, boğazıma bir yumruk yemişim gibi hissettiriyordu.

Hiç kimseye haber vermeden birdenbire eve gelmesine sebep olacak bir şeyler olmuş olmalıydı. Gus’dan duyduğuma göre bir süredir kulübesinden at binmek için bile çıkmamıştı.

Denver’da ona ne olmuştu böyle?

Bunu öğrenecektim.

“Emmy, eve neden döndün?” diye sordum. Onu bu şekilde görmek beni korkutsa da sesimi yumuşak tutmak için çabalıyordum.

“Neden umursuyorsun?”

“Çünkü seni önemsiyorum.” dedim. Bu her zaman doğruydı, sadece bu kez kulağa farklı geliyordu.

Emmy alaycı bir ifadeyle dudaklarını büktü. Taktik değiştirmeye karar verdim.

“Hadi ama Emmy. Biriyle paylaşman gerekiyor, üstelik Gus’a anlatsam bile bana güvendiğine inanır mı sanıyorsun? Bana katlanamıyorsun.”

Son kısmın canımı sıktığını belli etmemeye çalıştım.

“Bana anlatabilirsin, Emmy.”

Emmy konuşmadan önce derin bir nefes aldı. “Ben... yaralandım. Attan düştüm.” dedi. Titreyen sesinin ardından daha fazla gözyaşı akmaya başladı. “Beni üzerinden attı ve çitin içine düştüm...” Artık daha hızlı konuşuyordu. Kelimeler sanki bir yangın hortumu gibiydi. “Bilincimi kaybettim ve gözlerim kan içinde uyandım. Kafamı çarptığım için tam olarak ne olduğunu hatırlamıyorum. Bindığım at her zamanki atım değildi. Sadece antrenman yapıyordum... Çok uzağa fırlatıldım ve çitlere de çok sert çarptım. O düşüş yüzünden daha fazla yaralanmış olabilirdim...” Nefes alışverişleri tehlikeli derecede hızlanıyordu.

“Olanlar için çok üzgünüm, Emmy. Gerçekten.” Boğazımdaki yumru artık daha beter hâldeydi. Tabii ki ata binemiyordu. Böyle boktan bir kaza yaşamak herkesi altüst ederdi. Annesini nasıl kaybettiğini düşününce bu durumun Emmy için ne kadar kötü olduğunu daha iyi anlayabiliyordum.

İki olay birbirinden farklıydı belki ama Emmy’nin her ne kadar kendine itiraf edemese de kafasında benzerlik kurduğuna emindim.

“Kendime geldiğimde tekrar binmeye çalıştım. Gerçekten denedim... ama yapamadım. Gerçekten yapamadım ve o günden beri de yapamıyorum.” Emmy’nin nefesi hâlâ çok hızlıydı. “Ne yapacağımı bilmiyorum. Ne yapacağımı bilmiyorum. Ne yapacağımı bilmiyorum.”

“Emmy, hey, sorun değil. İyisin.” Kollarını ovuşturmaya devam ettim. Artık neredeyse tüm vücudu titriyordu ve ellerini boynuna götürerek kendi derisini kazıyıp ondan kurtulabilmiş gibi kaşımaya başladı.

“Emmy. Senin için ne yapabileceğimi söyle. Neye ihtiyacın var, tatlım?”

“İhtiyacım var...” Nefes nefese kalmıştı. “Yapabilir misin...?”

“Ne istersen.”

“Sıkıca sarıl. Lütfen.” Gözlerini kapatarak sanki kollarını kendine sarılıyormuş gibi etrafına doladı. Anlamıştım. Onu kollarımın arasına alıp yere indirdim ve gözyaşları göğsümü ıslatırken sertçe göğsüme bastırarak ileri geri sallanmaya başladım.

“Emmy, benimle nefes al, tamam mı?” Ne yapmamız gerektiğini duyabilmesi için yüksek sesle, derinden nefes alıp vermeye başladım. “Güvendesin.”

Bir süre ahırın zemininde öylece bekledik. Emmy’nin nefes alışverişi normale dönüp de artık rahatladığını hissettiğimde tutuşumun gevşemesine izin verdim. Nefesimi yumuşak ve stabil tutabilmek için kendimi zorladığım birkaç dakikanın ardından Emmy, usulca yüzünü boynumdan uzaklaştırdığında yüzü ağlamaktan kızarmış, gözleri ise cam gibiydi.

“Özür dilerim,” dedi. “Ben çok üzgünüm.”

“Emmy. Üzgün olma. Bu daha önce başına geldi mi?” Sadece başını salladı. “Ne zamandır? Düşüşten beri mi?”

“Ondan önce de birkaç kez oldu ama düşüşümden beri daha sık olmaya başladı.”

“Her ata binmeye çalıştığında oluyor mu?”

“Neredeyse her zaman.” Kahretsin. Herkesin Emmy hakkında bildiği bir şey varsa o da ata binmeyi sevdiğiydi. Sadece yarışmak için değil, aynı zamanda keyif aldığı için de seviyordu. Muhtemelen Rebel Blue’daki her patikadan geçen tek kişi oydu. Üstelik sadece bilinen patikalardan değil, hepsinden. Onun ata binemediğini bilmek beni beklemediğim bir şekilde mahvetmişti.

Ona karşı hissettiğim bütün bu duygular beklenmedikti.

Yardım etmek istiyordum.

“Ve yine de her gün ata binmeye mi çalışıyorsun?”

Başını salladı.

“Emmy, bunu kendine neden yapıyorsun?” Gözleri yine yaşlarla doldu. Sikeyim.

“Daha iyiye gideceğimi düşündüm. Gerçekten düzeleceğimi düşündüm.”

“Düzelecek, Emmy,” dedim. “Ama at binmeye geri dönmeye çalışmak panik ataklar geçirmene sebep oluyorsa bir işe yaramaz.”

“Ne yapacağımı bilmiyorum, Brooks.” Emmy’nin acı çektiğini görmek çok korkunçtu. Bunu durdurabilmeyi o kadar çok istiyordum ki...

Belki de yapabilirdim. Bir fikrim vardı.

“Zihninin önüne kendi kendine engeller koydun, Emmy. Sen çok iyi bir binicisin; sadece becerilerine yeniden güvenmeye ihtiyacın var.”

“Nasıl?”

“En baştan başlayacağız.”

Başını bana doğru eğdi. “Biz?”

“Evet. İnsanlara at binmeyi öğrettiğimi biliyorsun,” Etrafımızda oluşturduğumuz güven balonunu patlatmamaya çalışarak mantık yürütüyordum. Şu anda, Emmy’ye yakın olabilmek için her şeyi yapardım ama hak ettiği tüm bunlardan daha fazlasıydı ve ben onun geri dönmesine yardım eden kişi olmak istiyordum.

Sevdiği şeyi yapabilmesini istiyordum.

“Bana ata binmeyi öğretmeyi mi teklif ediyorsun?” Titrek ve kararsız bir şekilde nefes aldı.

“Neden olmasın?”

“Biz arkadaş değiliz, Brooks.” Ah, işte bu acıtmıştı.

“Neden şimdi başlamıyoruz?” İstedğim şey arkadaştan daha fazlası olmaktı ama şimdilik bunu bilmesine gerek yoktu. Kimsenin bilmesine gerek yoktu.

Emmy benimle göz teması kurmadan aşağıya baktı. Gözlerinin yerde ileri geri hareketini izledim. Kafasında dönen bir şeyler varken her zaman bunu yapardı.

Sonsuzluk gibi gelen bir sürenin ardından, “Tamam. Ama Gus ya da Wes’e neler olduğunu anlatamazsın. Bilmelerini istemiyorum.” dedi. Evet, kesinlikle onlara ikimiz hakkında hiçbir şey söylemeyecektim.

“Anlaştık. Yarın, Wes’in sana verdiği işten sonra başlayacağız. Sabah sekiz?”

“Olur,” dedi. Ahırın zemininde hâlâ birbirine dolanmış hâldeydik ve Maple da dünyanın en uslu atıymış gibi kayışlarla bırakıldığı şekilde hareketsizdi. Emmy bunu benimle aynı anda fark etmiş gibi anında kucağımdan fırladı.

Ben de ayağa kalktım.

“Teşekkür ederim. Bunun için,” dedi yeri işaret ederek. “Birileriyle yan yanayken daha önce bunu hiç yaşamadım. Yaptığın çok... işe yaradı. Teşekkür ederim.” Ona gülümsediğimde kızardığına yemin edebilirdim.

Belki de sadece ışığın yanıltıcı yansımasıydı.

Emmy, Maple'a dönerek onu çözmeye başladı. "Ben hal-
lederim," dedim. "Sen git. Onu dışarı çıkaracağım ve oyalan-
masını sağlayacağım."

"Bunu yapmak zorunda değilsin..."

"Sorun değil, Emmy. Git."

"Teşekkür ederim, Brooks. Her şey için. Gerçekten min-
nettarım." Ahırın kapısına doğru yöneldi.

"Hey, Emmy," diye seslendim. Bana döndüğünde ahırın
kapısında dururken güneş arkasından parlıyordu. Lanet olası
yasak bir meleğe benziyordu.

"Evet?"

"O zaman arkadaş mıyız?" diye sordum. Bir anlığına hâlâ
bu ihtimali gözden geçiriyormuş gibi göründü.

"Arkadaşız," dedi.

Emmy söz konusu olduğunda ateşle oynuyordum ama
onun için seve seve alevlerin içine doğru yürürdüm.

Üstelik tüm lanet süre boyunca yüzümde bir gülümseme
olurdu.

Brooks'la binicilik dersleri aslında iyi gidiyordu. Henüz ata binmemi istememişti ama dün içimdeki küçük panik canavarına teslim olmadan Maple'ı dizginlemeyi bitirebilmişim.

Brooks'un beni bu hâlde gördüğü için utanmam gerektiğini bilsem de hissettiğim duygunun utanmakla alakası yoktu. Panik atak geçirdiğim güne dair tek hatırladığım, Brooks'un beni hiçbir soru sormadan ve çekinmeden rahatlatma şekliydi.

"Neye ihtiyacın var, tatlım?" Bu sözleri kafamda defalarca tekrarlamıştım. Onun böyle yumuşak konuştuğunu hiç duymamıştım. O an sadece beni sıkıca tutan kolları değil, sözleri de dağılmama engel olmuştu.

Sanki dünyadaki en doğal şeymiş gibi benimle ilgileniyordu. Aklımı en çok kurcalayan şey de buydu.

İkimiz de aramızda yaşananların konusunu açmamıştık ve açacağımızı da sanmıyordum. Yine de bu, o günü yalnız atlatmak zorunda kalmadığım için daha az minnettar hissetmemi sağlamıyordu.

Bir başkasının olanları biliyor olması garip bir şekilde öz-

gürleştiriciydi. Sanki artık bildiğine göre tüm bu durum sadece kafamın içinde yaşanmıyordu, gerçektir. Bana yaşattığı acı gerçektir. Sonrasında hissettiğim her şey gerçektir.

Eğer düşüş gerçekse, o zaman yeniden yükseliş de gerçek olabilirmiş gibiydi.

Şu ana kadar, Brooks'un binicilik dersleri yalnızca atlarımızı dizginlemek ve çözmekten ibaretti. Sonrasında ise onları binicilik alanında yürüyüşe çıkarıyorduk. Ahırlara döndüğümüzde ipleri çözerek Maple ve Friday'i otlaklara bırakıyorduk.

Bundan çoktan sıkılmış olmalıydı. Atlarımızı sadece biniş hazırlamak, bir köpeği blogun etrafında gezdirmek ve sonra geri getirmekle eş değerken bütün bu süre boyunca nasıl sabırlı olabilirdi ki?

Benimle zamanını boşa harcıyormuş gibi hissediyordum ama yavaş davrandığı ve bana henüz Maple'a binmem konusunda baskı yapmadığı için minnettardım.

Yine de kaçınılmaz olanın yaklaştığını biliyordum.

Tempolu yürüyüş rutinimiz boyunca Brooks'la sohbet ediyorduk. Bu adam doğduğundan beri evimde takılıyordu ama bu, onunla ilk kez baş başa zaman geçirişimdi. Biz de bu süreyi sohbet ederek değerlendiriyorduk, *gerçekten* sohbet ediyorduk.

Kaza ya da sonrası aklımdan geçmemiştir bile.

Bütün bu sohbetler, muhtemelen itiraf edemeyeceğim kadar yardımcı olmuştu.

Son birkaç günde, Brooks hakkında çok şey öğrenmiştim. En sevdiği filmler *Ölü Ozanlar Derneği* ve *Ulusal Hazine*'ydi. Bunları kesinlikle beklemiyordum çünkü o daha çok *İhtiyarlara Yer Yok* tipi bir adamdı.

En sevdiği grup Bread'ti ama ikinci bir favori seçmesi gerekirse Brooks & Dunn ya da The Highwaymen'i seçerdi.

Konuşmalarımızın içine serpiştirilmiş farkında olmadan bana söylediği şeyler de vardı. Mesela üvey kardeşleri artık onunla hiç konuşmuyordu. Üvey babası John yüzünden annesini yıllardır görmemişti. Birkaç yıl önce Devil's Boot'tan biri ona annesinin hastalığından bahsettiği için onun yemek borusu kanseri tedavisi gördüğünü öğrenmişti.

Annesi şu an iyi olsa da hâlâ onu görmemişti. İyileşmeye başladıktan hemen sonra birkaç kez bunu yapmayı denemiş ama John, onun eve girmesine izin vermemişti.

Çocukluğundan bu yana Brooks'un evinde işlerin pek iyi olmadığını biliyordum. Bu yüzden tüm zamanını çiftlikte geçiriyordu. Ancak bir yetişkin olarak bunu duymak farklıydı, daha fazla anlam taşıyordu. Duyduklarım bile benim kalbime ağır geldiyse, Brooks'un yaşamak zorunda olduğu şeylerin ona ne hissettirdiğini sadece hayal edebilirdim. Hepsini taşıması gereken kişi oydu.

Daha iyisini hak ediyordu.

Brooks'la bu şekilde vakit geçirmek tuhaftı. Neredeyse tüm hayatım boyunca bizimleydi ama aslında gerçek Brooks'u hiç tanıımıyordum. Yakın zamana kadar Brooks hakkındaki bildiğim en kayda değer şey, onun *her zaman* etrafımızda olduğuydu. Kardeşlerim ve babamla birlikte, Ryder Erkekler Kulübü'nün bir parçası olmasını çok kıskanırdım. O bir Ryder bile değildi.

Keşke böyle bir şeyin parçası olmanın, bizim bir parçamız olmanın onun için ne kadar önemli olduğunu o zamanlar biliyor olsaydım.

Bugün başka bir dersimiz daha vardı ama bu kez erken saatlerde değildi. Gus, Brooks'un oldukça istekli olduğu fazladan yardımlardan yararlanıyordu, bu yüzden ben de babamla kahvaltı yapma fırsatını değerlendirdim. Oldukça

meşgul bir adam olduğu için eve geldiğimden beri onu yeterince görememiştim.

Benim önümde ev yapımı çikolatalı krepler varken, o yeşil smoothiesiyle mutfak tezgâhında oturuyordu. Wes gerçekten sağlık konusunda şaka yapmıyordu, Brooks'u sordum.

“Baba?” Sesim sakın ve çekingendi.

“Evet, minik patatesim?” Sabah gazetesinden başını kaldırmadan cevap verdi. Sormak üzere olduğum şeyin babamın kafasını karıştıracığını biliyordum ama onun Brooks'ta gördüğü şeyi merak ediyordum.

“Brooks hakkında ne düşünüyorsun?”

“Luke mu? O iyi bir adam. Neden?” *Çünkü geçen gün benimle ahırın zemininde bir saat oturdu ve bunun normal olup olmadığını bilmem gerekiyor.*

“Sanırım biz çocukken onu neden yanına aldığını merak ediyorum.”

Babam okuma gözlüğünü çıkardı ve gazetesini bıraktı. “Bu ani ilginin nedeni nedir?” *Uyarı: tehlike algılandı.*

“Bilmiyorum. Sadece merak diyelim.”

Babamın bana bakışı, cevabıma tam olarak ikna olmadığını söylese de sorumu yanıtladı.

“Luke korkusuzdur. İkisi de çocukken Gus ile ilk kez eve geldiğinde onun ya harika biri olacağını ya da tıpkı babası gibi kendisinin en büyük düşmanı olacağını görmüştüm.” Babam şöyle devam etti: “Bir zamanlar Jimmy’yi oldukça iyi tanırdım. O da korkusuzdu. Ama kimsenin ondan bir beklentisi yoktu. Korkusuzluk olarak başlayan şey, yaşlandıkça umursamazlığa dönüştü.”

Bu bana mantıklı gelmişti. Jimmy Brooks, pek de istikrarlı ya da sorumluluk sahibi biri olarak bilinmezdi.

“Brooks da umursamaz,” dedim, canının yanmasına se-

bep olduğu ya da aptalca şeyler yaptığı zamanları hatırlayarak. Aynı gün içinde boktan bir motosiklet alarak, kasksız bir şekilde kasabayı dolaşıp bir ağaca toslamıştı. Bu, babamı ve Gus'ı çok korkutmuştu. Eve döndüğümde kanlar içindeki yaralı Brooks, Amos Ryder'in meşhur konuşmalarından birini dinliyordu.

Onun hakkında yeni öğrendiklerimi düşündüm. Aca-ba Brooks, o gün babamın yaptığı gibi ona bağırarak kadar önemseyen birine hiç sahip olmuş muydu?

Eve döndüğüm beri zihnim, beklediğimden daha ilgili ve düşünceli olan bu adamla doluydu.

“Luke umursamaz değil. Hiçbir zaman olmadı. Bazen dik-katsiz davranıyordu, dürtüsel ve aceleliydi ve muhtemelen bu yüzden sayamayacağım kadar çok kez burnunu kırdı. Ancak etrafında seni önemseyecek biri yoksa ve sahip olduğun hiçbir şey olmadığında, bir şeyi umursamak zordur.”

Bahsettiği şeyin ne anlama geldiğini bilmiyordum çünkü ben her zaman sevildiğimi hissetmiştim.

Babam, “Luke bir nevi sokak köpeğine benziyor,” diye devam etti. *Güzel*, diye düşündüm. “Biraz ilgiye ve yeterli dozda sevgiye ihtiyaç duyan, kaba bir köpek. Kabul ediyorum, geçmişe dönüp baktığımda iyi günleri de oldu kötü günleri de.” Babam dilini şaklattı “Ama son birkaç yıldır onu hapis-ten kurtarmak zorunda kalmadım ve bu beni oldukça mem-nun ediyor.”

Babamın, Brooks'u kavga ettiği için üç kez kefaletle hapis-ten çıkarmak zorunda kaldığını hatırlıyordum ve bunlar sadece benim bildiğim zamanlardı.

Neyse ki burası küçük bir kasabaydı ve Amos Ryder şerif-le birlikte aynı okula gitmişti.

“Burada her zaman bir yeri olacağını söylediğimizde bana,

Gus ve Wes'e güvenmesi uzun zaman aldı. Biz ona destek olmaktan vazgeçmedik ve nihayetinde o da bize destek olmak için oradaydı. İşte o günden beri yanımızda olmadığı tek bir gün bile olmadı."

Ailemden kimse gelemediği için Brooks'un beni rodeo antrenmanından aldığı zamanı düşündüm. Eve yürüyerek de dönebilirdim ama Gus bunun sorun olmayacağı konusunda ısrar etmişti.

Geç kalmıştı. İttiği birkaç bira yüzünden araba kullanamıyordu, bu yüzden de Gus aradığı sırada becerdiği kızı şoför olarak kullanmak zorunda kalmıştı.

O zamanlar, yaptığı her şey beni sinirlendiriyordu. Özellikle de kamyonetin koltuğunda kız ve Brooks'un arasında oturmak zorunda kaldığım için. Kız araba sürerken Brooks, biraz hava almak için başını pencereden dışarı çıkarmak zorunda kalıyordu.

Şimdi geriye dönüp baktığımda, o gün yine de benim için geldiğini fark ettim.

Sarhoştı, geç kalmıştı ama yirmi yaşındaki Brooks'un, uğruna bunu yapabileceği çok fazla insan olduğunu sanmıyordum.

Luke Brooks'un, en yakın arkadaşının küçük kız kardeşini alabilmek için becerdiği kızıdan yardım istemek zorunda kaldığını düşündüm. Bu, dudaklarımın kenarında ufak bir gülümsemenin belirmesine sebep olmuştu.

"İstenmediği bir evde yaşamamanın onun için ne anlama geldiğini hiç düşünmemiştim," dedim. Ona karşı hep pislik gibi davrandığım için kendimi kötü hissettim. "Eğer Gus'la hiç tanışmamış olsaydı, sence farklı biri olur muydu? "

"Belki. Sadece bunda bir rolümüz olmazdı. Çocuğun, Rocky Dağları büyüklüğünde bir kalbi var.

İlgilenebileceği insanlara sahip olmaktan hoşlanıyor olsa

da kendisiyle ilgilenecek insanlara da ihtiyacı var. Belki birkaç boktan box molasında* oyalanırdı ama eninde sonunda yolunu bulurdu diye düşünüyorum.”

Bir an için bunu düşündüm. Hâlâ zihnimde Brooks’un iki versiyonunu birbirine bağlamaya çalışıyordum: damarıma basan dikkatsiz genci ve panik atak geçirirken ahırın zemininde bir saat boyunca benimle birlikte oturan adamı.

Aynı kişi olduklarına inanmak zordu. Değişmiş miydi, yoksa ben mi onu daha önce net bir şekilde görememiştim, bilmiyordum.

“Sanırım o iyi bir adam,” dedim zihnimde dönenleri babama belli etmemeye çalışarak.

Bana gülümsese de yüzünde çözemediğim bir ifade vardı. “Öyle,” diye onayladı babam. “Benimle kahvaltı yaptığın için teşekkürler, minik patatesim.”

“Vaktin doldu mu?” diye sordum.

“Doldu. Bugün saman balyalama makinelerinden birinin envanterini ve yeni parçasını almak için kasabaya gideceğim. Bir şeye ihtiyacın var mı?” Masayı temizlemeye ve bulaşıkları lavaboya götürmeye başladı.

“Teşekkür ederim. Ahırlara inmem lazım.”

Kovboy şapkasını mutfaktaki askıdan alırken, “Günün tadını çıkar, minik patatesim,” dedi. “Seni seviyorum.”

“Seni seviyorum,” diye karşılık verdim. Artık babam çiftliğe döndüğüne göre, onunla geçirdiğim zaman için minnettardım.

Şu anda onunla geçirdiğim zaman, tatil için eve geldiğimde veya programıma ara verdiğim zamandan farklıydı. O

* Box Molası: Pit stops, genellikle motor sporları, özellikle de otomobil yarışlarıyla ilişkilendirilen bir terimdir. Bu ifade, yarış sırasında araçların bakım, yakıt ikmali, lastik değişimi ve diğer gerekli ayarlamaların yapıldığı belirli bir alanı veya noktayı ifade eder. — ç.n.

zamanlarda babam durmadan planlar yapar, böylece birlikte daha eğlenceli vakit geçirebilirdik.

Evde kaldığım en uzun zamanlardan biri olduğu için birlikte geçirdiğimiz her küçük an benim için değerliydi. Bu, birlikte vakit geçirirken üzerimizde hiçbir baskı olmadığı anlamına geliyordu. On sekiz yaşımdan bu yana ilk kez, bir bitiş tarihi olmadan birlikteydik.

Küçük anlar, uzaktayken onu ne kadar özlediğimi ve ona ne kadar ihtiyaç duyduğumu anlamamı sağlamıştı.

Beklenmedik bir şekilde, eve döndüğüm için ne kadar mutlu hissettiğimi fark ettim.

Ahırlara doğru yürümeye başladığım sırada telefonum çaldı. Arka cebimden çıkardığımda arayanın Kenny olduğunu gördüm. Devil's Boot'ta karşılaştığımızdan beri birkaç kez konuşmuştuk ama çılgınca bir şey yaşanmamıştı. O gece onunla flört etmek eğlenceliydi. Barın dışındaki kamyonumuzda uyumak zorunda kalmamamız için bizi eve bırakmayı teklif etmesi oldukça nazik bir davranıştı. Yine de bu, ona karşı herhangi bir ilgim olduğu anlamına gelmiyordu.

Elbette, bunun şimdi buluşacağım adamla bir ilgisi yoktu. Sanırım.

Ayrıca Stockton'dan da birkaç mesaj almıştım. Henüz okumamıştım ve daha sonra onları okumadan sileceğimi biliyordum. İç çekerek Kenny'ye cevap vermeden telefonumu tekrar cebime koydum.

O beni fark etmeden önce ahırın kapısında elinde bazı aletlerle duran Brooks'u gördüm. Muhtemelen Gus'ı delirten menteşeyi tamir ediyordu.

Eve geldiğimden beri ilk kez Brooks, o meşhur kasları-

na yapışan tişörtlerinden birini giyiyordu. Tişört onun kasları yüzünden yırtılmadan önce sanki bir INXS grubunun tişörtüymüş gibi görünüyordu.

İtiraf etmek ne kadar sinir bozucu olsa da kaslarına yapışan o tişörtler Luke Brooks'u seksi gösteriyordu. Tanrım, benim sorunum neydi? Eskiden dar tişörtlerden nefret ederdim ama şimdi neredeyse Brooks'un açıkta kalan kollarının üzerine salyalarımı akıtacaktım. Pazularının esneyip şişmesi, birilerinin heyecanlanması için yeterliydi.

Bugün giydiği lanet beyzbol şapkasından bahsetmeye başlamamıştım bile.

Lanet olsun.

Lanet olsun. Lanet olsun. Lanet olsun.

Sen zayıfsın, Clementine Ryder, diye düşündüm kendi kendime. Ters bir beyzbol şapkası ve kaslara yapışan tişörtler hakkındaki tüm fikirlerimi pencereden dışarı fırlatmam gerekiyordu.

Ayrıca Luke Brooks hakkındaki görüşlerim de buna dahildi.

Toprağa vuran çizmelerimin sesini duymuş olmalıydı, yaptığı işten başını kaldırdı. İhtiyacı olursa diye dişlerinin arasında hazır tuttuğu çiviyle olabildiğince kocaman bir şekilde gülümsedi.

Peki, bu neden bu kadar seksiydi?

“Hey,” diye seslendim. Çiviye ağzından alarak ayaklarının dibindeki kâseye attı.

“Günaydın,” dedi yavaşça. Eskiden onun yoğun ve hırıltılı çıkan bu sesinden nefret ederdim ama şimdi tek istediğim kendimi bırakmaktı. Gözlerinin sanki fark etmemi istemiyormuş gibi hızlıca beni aşağıdan yukarıya doğru süzmesini izledim. Yanaklarım kızardığında bunu bastırmaya çalıştım.

“Bugün binmeye hazır olduğumu düşünüyor musun?” diye

sordu. İroniyi anlasam da ihtiyacım olan son şey Luke Brooks'un 'binme' şakalarıyla başa çıkmaya çalışmaktı.

Maple'a binme düşüncesi kalbimin biraz daha hızlı atmasına neden oldu ama bu, birkaç hafta önceki tepkimin yanından bile geçmiyordu.

"Sanırım bir şans verebilirim," dedim. Brooks yeniden gülümsedi. Böyle kocaman gülümsediğinde gözlerinin etrafında çizgiler belirliyordu. Onları tatlı bulmam aptalcaydı.

"Hadi öyleyse, gidelim." İki parmağıyla ahıra doğru ona katılmamı işaret etti. Maple ve Friday'in kulübelerine gelene kadar yan yana yürüdük. Maple'ınki boştu.

"Maple nerede?" diye sordum.

"Bu sabah onu dışarı çıkardım," diye yanıt verdi. Yani?

"O zaman... bugün binmiyor muyum?" Kafam karışmıştı. Maple benim atımdı, eğer bineceksem o neden burada değildi?

"Bineceksin ama biz temellere geri dönüyoruz."

"Nasıl?"

"Moonshine'a bineceksin." Ha. Maple dışında bir ata bineceğimi düşünmemiştim ama Moonshine mantıklı bir seçim olurdu. O yeni başlayanlar için her duruma hazırlıklı olan mükemmel bir attı.

Ben de artık bir acemiymdim.

Bunu neden düşünemedim?

"Tamam," diye kabul ettim. "Moonshine o zaman."

"Friday'le onu çapraz bağlayacağım sonra da başlayacağız, tamam mı?"

"Tamam." Kalbimin göğüs kafesimde çarpmaya başlamasıyla ilk panik atak kırıntılarını hissettim. Fazlasıyla tanıdık-tı. Brooks'un gözleri, muhtemelen tepkimi ölçmek için üzerimdeydi. Göğsümden yukarı doğru tırmanan panik hislerine odaklanmak yerine ona odaklandım. Daha önce kollarını et-

rafıma doladığında nasıl güvende hissettirdiğine ve nefesinin yanağımdaki dokunuşuna odaklandım.

Eğer o burada yanımdaysa, iyi olacaktım.

Artan paniği bastırıp boğazımın dibine sıkıca kilitledim. Eyerlemeye başladığımda kilitlendiğim yerden beni yokladığını hissetsem de paniğimin harekete geçmesine izin vermedim.

Bunu yapabilirdim.

Yapmak istiyordum.

Brooks atları tutarken ben de son bir haftadır rutinimizde olduğu gibi duvardaki bakım araçlarını alarak Moonshine'ı fırçalamaya başladım. Kuyruğunu sallayışından bunun onu mutlu ettiği açıktı.

“Peki, bugünkü gündemimiz ne?” diye sordu. Benimle konuşmak istemesi hoşuma gidiyordu, belki o da sohbetlerimizden benim kadar keyif alıyordu.

“Hımm...” dedim yüksek sesle. Bir an düşündüm. Luke Brooks hakkında ne bilmek istiyordum? “İlk öpücüğün kimdi?” diye sordum.

Brooks şaşırmış görünse de sadece gülümsedi ve “İlginç bir soru, Ryder,” dedi.

“O hâlde cevap ver,” dedim. “Yoksa Luke Brooks yüzünden kalpleri kırılan kadınlardan oluşan uzun sırayı hatırlamıyor musun?”

Kahkaha attı. Derin ve içten bir kahkahaydı. “İlk öpücüğüm Claudia Wilson’dı.”

Soyadını duyduğumda anında kafamda bir zil çaldı. “Annesiyle yatmamış mıydın?” diye ağızımdan kaçırdım.

“Beni mi takip ediyorsun, Ryder?” dedi sırtarak.

“Hayır,” dedim savunmaya geçerek.

“Elbette.” Hâlâ sırtıyordu ve bu benim sinirimi bozma-

mıştı bile. “İlk öpücüğümü on üç yaşımdayken aldım. Bir ortaokul dansındaydı. Hani Usher’ın “Yeah” şarkısıyla Journey’in “Open Arms” şarkısı esnasında bizi sürekli yakın temas konusunda uyardıkları dansı hatırlıyor musun?” O dansı kesinlikle hatırlıyordum. “Zavallı öğretmenler dans boyunca birbirine sürtünen öğrencileri izlemek zorunda kalmışlardı.” Ağzımdan kaçan kahkahaya engel olamadım. Bu danslar Meadowlark’ın skandal sayılabilecek deneyimlerine sahipti.

“Her neyse, o danslardan birindeydi. Yavaş bir şarkı çalmaya başladığında erkeklerin soyunma odasına gizlice girdik ve onu duşların orada öptüm. Öpüşmekte pek iyi sayılmazdım hatta neredeyse ön dişlerimizi kırıyordum. O henüz hazır değilken dilimi kullandığımı söylemiyorum bile.”

Buna daha yüksek sesle güldüm.

“Ve diğer suçlayıcı soruna yanıt vermek gerekirse, evet. Annesiyle yattım.” Biraz çekindi ama en azından dürüsttü. “Ama inan bana yirmili yaşlarımdan önce değildi, kim olduğunu bile birkaç ay sonra öğrenmiştim. Yalnızca bir kez oldu.”

İlginç.

“Ve bilgin olsun, annelerin de dahil olduğu cinsel maceralarım hakkındaki söylentiler biraz abartılıyor.” Bunca zaman bu söylentilerden haberdar olmasına rağmen onun ağzından hiç duymamış olmamız garipti. Kimsenin kendisi hakkında ne düşündüğünü umursamadan ilerlemeye devam ediyordu.

“Peki, kaç anneyle yattın?”

“Sadece onunla, ukala.” Birisi bana en az on olduğunu söylemişti. Sanırım Meadowlark dedikodu hattından duyduğunuz her şeye inanmamanız gerekiyordu.

Meadowlark’ta, Luke Brooks’la ilgili çok fazla hikâye dönüyordu. Benim dışımda herkesin ona katlanabilmesi beni rahatsız ederdi.

“Gerçekten birçok şeyi sayende daha net görüyorum, Brooks.”

“Gördüklerin hoşuna gidiyor mu?” diye şaka yollu sordu. Dürüst bir şekilde cevap verdim.

“Evet.” Friday’in toynaklarını temizlemeye ara vererek bana baktı. Yüzündeki ifadeyi tam olarak çözemesem de... çok yoğundu. Sadece bir anlığına yakalayabilmiştim.

“Peki, seninki kimdi?” diye sordu işine dönerek. “İlk öpücüğün yani.”

“Colton Clifford”du. Okulun ikinci yılı. 4 Temmuz rodeosundaki havai fişekler sırasındaydı.” O günü düşündüm. On beş yaşındaydım ve tek düşünebildiğim Meadowlark’tan çıkmama sadece üç yıl kaldığıydı.

Acaba on beş yaşındaki ben, başladığım yere geri döndüğümü görse hayal kırıklığına uğrar mıydı?

“Lanet olsun. Ne kadar masumca.” Moonshine’in toynaklarından inatçı çakılları çıkarırken Brooks’un sesindeki gülümsemeyi duyabiliyordum.

“Gerçekten öyleydi,” dedim. “Ta ki o gece başka bir kızı öptüğünü öğrenene kadar.”

“Ciddi değilsin,” Luke’un sesi gerçekten şok olmuş gibiydi, sanki bir adamın bana bunu yapması mümkün değilmiş gibiydi. Bu kez, kalbimin göğsümdeki yoğun hareketinin panikle hiçbir ilgisi yoktu. Tamamen onunla ilgiliydi.

“Ciddiyim,” diye yanıt verdim. “Onu tribünlerin altında birinci sınıf öğrencisiyle yakaladım.”

“Nerede yaşadığını biliyorum. Hemen oraya gidip kıcını tekmeleyeceğim.”

Güldüm ama ciddi olabilirdi. Gülümseyerek, “Teddy bunun icabına yıllar önce baktı,” dedim.

“Güzel,” diye yanıtladı.

İkimiz de rutin bakımımızı bitirip at biniş takımlarımızı

almaya gittik. Kalp atışlarım yeniden hızlanmaya başladı. Brooks sanki bunu hissedebiliyormuş gibi, “İyisin, Emmy,” dedi. Moonshine’a doğru giderken belime koyduğu elinin dokunuşu, beni hissettiğim tüm kaygıdan uzaklaştırmıştı.

Tamamen içgüdüsel bir şekilde eyer takımını takmak için harekete geçtim. Hayatımda bunu binlerce kez yapmıştım.

Eyer yastığı. Sele. Kuşak. Ağzlıkla başlayarak dizginle bitiş. Hareketleri yaparken aklımdaki kelimeleri defalarca tekrarladım, zihnimi sonrasında olacaklara değil, elimdeki göreve odaklamaya çalıştım.

Brooks, Friday’i eyerlemeyi bitirdikten sonra atları ahırdan ağıla doğru yürüttük. Friday’i direklerden birine bağlayıp yanıma geldi.

“Hadi şunu yapalım, Ryder. Destek istiyor musun?” Dürüst olmak gerekirse, bir desteğin zararı olmazdı. Elini sırtıma koyduğunda bunun zihnimi oyalayabileceğini düşünerek başımı salladım.

Sanki bana dokunmasına izin vermek aramızdaki havayı birden değiştirmiş gibiydi.

“Peki.” Önce ellerini belime koydu. İkimiz de biliyorduk ki bu, birinin ata binmesine yardım etme şekli değildi. Moonshine’a kendim de binebilirdim ama yine de o dokunuşu istemiştim. “Sol ayak üzengide, tatlım.” Bu lakap hiç çaba harcamadan dilinden kayıp gitti. Muhtemelen her kadına bu şekilde sesleniyordu ama artık kulağa eskiden olduğu gibi aşağılayıcı gelmiyordu.

“Bir el kulpta.” Sesi biraz daha alçalmış gibiydi. Bu mümkün müydü? Sırtımdan aşağıya bir ürperti yayıldı.

Ne yapılacağını bilmeme rağmen talimatlarına uydum. Sadece emirleri dinlemek, bunun hakkında düşünmek zorunda olmamak özgür hissettiriyordu.

Zihnimi oyalama şeklim işe yaramıştı. Beni kaldıracığı noktaya geldiğimizde bana doğru eğildiğini hissettim.

“Bu ata tek başına binebileceğini biliyorum, Ryder.” Elleri hâlâ belimdeydi ve nefesini ensemde hissedebiliyordum. Belimi sıktı ve sonra bıraktı. “Öyleyse yap.”

Yaptım.

Çok fazla düşünmeme izin vermeden sağ ayağımı yerden kaldırdım ve bacağımı Moonshine’in üzerine attım.

Eyerdeydim.

Vay canına.

Eyerdeydim ve sorun yoktu.

Brooks’a baktım; yüzü gülüyordu ve gülümsemesi baştan sona içimi ısıttı.

“İşte bu kadar,” dedi.

Friday’e dönerken sanki gözlerini benden ayırmakta zorlanıyormuş gibiydi.

Luke Brooks’un yaptığı pek çok şey seksiydi ve bunlar giderek canımı sıkmaya başlıyordu. Yine de en seksisi, kaslarına yapışmış tişörtü ve ters beyzbol şapkasıyla onu atına binerken izlemektir.

Lanet olsun.

Yerini aldıktan sonra, “Yavaştan alacağız, tamam mı? Ağılın etrafında birkaç tur atacağız, bugünlük sadece bu kadar.”

Başımı salladım. Brooks’un, Friday’in sırtını baldırlarıyla hafifçe sıkarak ondan ilerlemeye başlamasını istediğini gördüm.

Derin bir nefes aldım ve aynısını Moonshine’a yaptım. Yürümeye başladı.

“Nefes al, Emmy. Moonshine’ın seni koruyacağını biliyorsun. Her zaman öyle oldu.” Haklıydı. Derin bir nefes aldım ve dizginlerdeki sıkı tutuşumu gevşettim.

Moonshine, tıpkı olması gerektiği gibi Friday’i takip etti.

Brooks, beni kontrol etmek için arkasına bakmaya devam

ediyordu. Tüm bu an boyunca gülümsemesi yüzünü hiç terk etmedi.

Friday durmadan önce ağıl etrafında üç tur attık. Moonshine'in durması için dizginlerini çekmeme ihtiyacı olmadığını bilmeme rağmen nazikçe çektim. Brooks atından inip Friday'i tekrar direğe bağladı. Bana doğru yürürken yüzündeki gülümseme o kadar bulaşıcıydı ki ben de hemen gülümsedim.

"Nasıl hissediyorsun?" diye sordu.

"Harika hissediyorum," dedim. Gerçekten öyleydim.

"Aynı zamanda harika görünüyorsun." Bu adam ve beni utandırma yeteneği hâlâ sinirlerimi bozuyordu.

"Kapa çeneni, Brooks," dedim. Sadece gülümsemeye devam etti.

"Buraya kadar geldiğimize göre bırakabiliriz. Attan inmeye hazır mısın?" Sorunsuz bir inişten sonra botlarım yerle temas ettiğinde sevincimi artık içimde tutamıyordum. Moonshine'ı, Friday'in yanındaki direğe bağladım ve Brooks'a döndüm. Daha fazla içimde tutamadım, kendimi ona atarak kollarımı boynuna doladım.

Bir an için şaşkına dönmüştü ancak sonra kollarını etrafıma doladı ve beni bir saniyeliğine yerden kaldırdı. Birlikte güldük. Ona bakabilmek için geri çekildim.

"Teşekkür ederim, Luke." Samimiyetimi duyabileceğini umuyordum.

"Bunu sen yaptın, Emmy. Hepsi senin eserin."

"Sen olmasaydın bunu yapamazdım." Evet, belki de ata binmekle varil yarışı yapmak arasında binlerce fark vardı ama bu benim için büyük bir adımdı. Uzun bir süre her şeyden uzak kaldıktan sonra bu, benim için dünyanın zirvesinde olmakla eş değerd.

"Yapardın. Bunu biliyorum." Elini kaldırdı, yüzüme düşen

bir tutam saç kulağımın arkasına sıkıştırdı ve elini yüzümde tutmaya devam etti. Gözleri, tıpkı o gece kulübemde olduğu gibi dudaklarıma kaydı. O geceden farklı olarak başparmağını hareket ettirip alt dudağımın üzerinde gezdirdiğinde parmağını ağızıma almak istedim.

İstediğim buydu.

Beni öpmesini istiyordum. Bunu o kadar çok istiyordum ki.

Ama yapmadı.

Bunun yerine geri çekilip ikimizin de atlarının bağlarını çözdü ve onları ahıra geri götürmeye başladı.

İki haftadan kısa bir süre içinde, en yakın arkadaşımın küçük kız kardeşini neredeyse iki kez öpüyordum. Onu o kadar çok öpmek istiyordum ki resmen acınası hâldeydim.

Kendimi bunun Emmy'nin güzel olmasından ve uzun zamandır bir kadınla öpüşmemiş olmamdan kaynaklandığına ikna etmeye çalışıyordum. Ancak ikna olmak istemiyordum çünkü asıl gerçek aramızda bir şeylerin olduğuydu.

Emmy sadece güzel değildi, olağanüstü biriydi.

Son iki hafta içinde bana onun gözünde bir değerim varmış gibi bakmaya başlamıştı. O bakışın bende bıraktığı duygudan fazlasıyla memnundum.

Dün, ağılın etrafındaki her turda kendine olan güveninin nasıl arttığını izlemek, kot pantolonumun gittikçe daha dar gelmesine sebep olmuştu. Peki, sonrasında kendini üzerime atıp sarılması?

Siktir. Kesinlikle boku yemiştin.

Ertesi gün, mesajla ona barda bir işim çıktığını ve bu yüzden at binmeyi ertelememiz gerektiğini söyledim. Doğruydum.

Cuma günleri genellikle çiftlikte çalışmazdım çünkü tüm günü, Devil's Boot'u hafta sonuna hazırlamakla geçirirdim.

Ona yoğun geçecek birkaç günün ardından salı günü tekrar başlayabileceğimizi söyledim. Bu da onun her parçasına dokunmanın nasıl bir şey olacağını düşünmeyi bırakıp kafamı toparlayabilmek için yeterli zamanı verecekti.

Emmy'den kaçtığım için kendimi kötü hissetsem de onun asıl endişelendiği noktaya odaklanabilmemiz için kafamı toparlamaya ihtiyacım vardı. Eğer tam şu an, içimdeki bu yoğun duygular varken karşılaşırırsak, onu öpeceğime dair hiçbir şüphem yoktu. Sadece öpmekle de kalmazdım.

Emmy'e her anlamda sahip olmak istiyordum.

Onun hakkında her şeyi bilmek istiyordum, buna adımı nasıl inleyerek söyleceği de dahildi.

Şimdiye dek tehlikeli bir bölgede olduğumuzu düşünmüş olsam da şu an bulunduğumuz noktayı bilmek dahi istemiyordum.

İç çekip ellerimi yüzümde gezdirdim. Yapmam gereken milyonlarca işim vardı ve tek düşünebildiğim Emmy'ydi.

Bu sabah Joe bana, dikkatimin neden bu kadar dağınık olduğunu sorduğunda nasıl bir cevap vereceğimi dahi bilememiştim. Joe iyi bir adamdı. Devil's Boot'ta benim hayatımın toplamından daha uzun süre çalışmıştı ve barın Jimmy Brooks'a ait olduğu zamanlarda ayakta kalabilmesinin tek nedeni oydu.

Babam barı bana bıraktığında yüzde ellisini Joe'ya vermeyi teklif etmiştim. Bunu hak ettiğini düşünsem de o reddetmeyi seçmişti. Nihayetinde, onu yüzde kırk beşe/ elli beşlik bir bölünmeye ikna etmiştim. Sonuç onu mutlu etmişe benziyordu ve ben de bu anlaşmadan iyi bir ortak elde etmiştim.

İş yükümün azalması, Rebel Blue'ya yardım etmeye devam etmemi sağlamıştı. Bu benim için her şey demekti.

Babamdan gelen hiçbir şeyi istemediğim için barı neredeyse kabul etmiyordum. Birkaç yıl önce öldüğünde, ondan gelecek hiçbir şeye ihtiyaç duymadan neredeyse otuz yıldan

fazla bir süre geçirmiştım. Bundan sonra da ihtiyaç duymayacağımı düşünürken banka bana barı reddetmem hâlinde onun sonu olacağını açıklamıştı. Bar pek çok insanın sadece country klasiklerini ciğerleri patlayana kadar söyledikleri yer olsa bile yine de onlar için bir anlam ifade ediyordu. Böylece almaya karar vermiştim.

Ayrıca yaklaşık bir kilometre uzakta, barın arkasındaki ağaçların arasında yer alan tek katlı bir bungalov olan evi de mirasa dahildi. Sahip olduğum arazi, Rebel Blue kadar büyük değildi, yine de evimin ve işimin bulunduğu yüz dönümlük arazi benim gibi biri için hiç de fena sayılmazdı.,

Tüm bunların Jimmy'nin eline nasıl geçtiğini tam olarak bilmesem de minnettar olmadığımı söyleyemezdim.

Ofisimin kapısı çalındı. Joe'yu görmeyi umarak başımı kaldırdığımda onun yerine Teddy Andersen'ı gördüm.

Teddy Andersen'ın cuma günü saat 10'da barımda ne işi vardı?

Joe neden onun ön kapıdan içeri girmesine izin vermişti?

“Meşgul müsün?” diye sordu. Saçları at kuyruğu şeklinde toplanmıştı ama yüzündeki ifade tanıdık değildi. Kızgın görünüyordu.

Teddy, bu gezegende kızdırmak isteyeceğim son insanlardan biriydi. O ve Gus muhtemelen bu konuda eşitlerdi. Dün, Emmy bana ilk öpücüğünün hikâyesini anlattığında ve Teddy'nin “icabına baktığını” söylediğinde aklıma gelen ilk şey adamın sikini kesip ona yedirdiği olmuştu.

“Nasılsın, Teddy?” diye sordum. Teddy ofisimin eşiğinden geçerek kapıyı arkasından kapattı.

“Emmy'yle aranızda neler oluyor?” Lafını asla esirgemezdi. *Siktir.*

“Neden bahsediyorsun?” Sesimi ifadesiz tutmaya çalışarak cevap verdim. En azından denedim.

“Saçmalamay kes, Brooks. Bana kulübesinde neredeyse

öpüştüğünüz olayı anlattı ve sen de şimdi ona binicilik dersleri mi vermeye başladın? O profesyonel bir yarışçı, senin yardımına ihtiyacı olduğunu sanmıyorum.”

Emmy ona kulübedeki olaydan mı bahsetmişti? Onun için bir anlamı olmasa en yakın arkadaşına söylemezdi, değil mi?

Konu bu değil, seni aptal.

“İstediğin kızla oynayabilirsin. Neden Emmy’yle uğraşıyorsun?” Kayıtsızlığımı cevap olarak kabul etmediği belliydi.

“Onunla uğraşmıyorum,” diye dürüstçe cevap verdim. Emmy’yle *uğraşmıyordum*. Eğer uğraşan biri varsa, oydu. Birkaç hafta önce barımın kapısından içeri girdiği andan itibaren, sanki kendini beynime damgalamış ve neredeyse 7/24 onu düşünmem için emirler yağdırmıştı.

Hiç kimseye karşı duygusal bir şeyler hissedemezdim. Özellikle de en yakın arkadaşımın küçük kız kardeşi benim için yasak bölgedeydi. “Emmy ve ben arkadaşız.”

Teddy ikna olmuş görünmüyordu. Bunun sebebi muhtemelen cevabımın ikna edici olmamasıydı. Doğruyu söylemiştim, Emmy’le arkadaşlık ve sahip olabileceğimiz tek şey de buydu.

“Arkadaş?” diye sordu.

“Evet. Onunla vakit geçirmeyi seviyorum.”

“Peki ya binicilik dersleri?”

“Daha çok yeni bir başlangıç gibi ve bunun detaylarını ondan öğrenmen lazım.” Kendimi masamdaki bazı kâğıtlarla meşgul ettim. Emmy’nin neler yaşadığını herhangi birine anlatmak bana düşmezdi. İstediğim tek şey onun yanında olmaktı.

“Tüm arkadaşlarınla tansiyonu yüksek neredeyse öpüşmelerin var mı?” *Tansiyonu yüksek?* Emmy bu şekilde mi tanımlamıştı?

Gülümsememeye çalıştım. İşe yaramayınca da sırtışıma Teddy’den saklamak umuduyla ellerimden birini ağzımı kapatmak için kaldırdım.

Belli ki, Emmy de aramızda olup bitenlerden benim kadar etkilenmişti.

Bunun hakkımda düşünemezdim. Zihnimin 'ikimiz de aynı şeyi hissetmişsek sonumuzun nasıl olurdu' düşünceleriyle dolmasına izin veremezdim.

"Hayır," diye basitçe cevap verdim. Hiç kimseyle tansiyonu yüksek bir şey yaşamamıştım. Sadece Emmy'le olmuştu.

"Yüzündeki o aptal sırtışı sil, Brooks. Bana neler olduğunu anlat."

"Bak Teddy, Emmy'yle uğraşmıyorum. Söz veriyorum. Onu incitecek bir şeyi asla yapmam. Biz arkadaşız ve onunla vakit geçirmeyi seviyorum, hepsi bu. Tamam mı?"

Bu cümlelerin sadece yarısı doğrudu yine de işe yaramış gibi görünüyordu.

Yüz hatları kızgınlıktan eğlenmeye dönüşmeden önce Teddy'nin bir dakika boyunca sözlerimi düşünmesini izledim.

"Ne?" diye sordum.

"Hiç. Şimdi anladım." Ağzı küçük bir gülümsemeyle genişledi.

"Neyi anladın?"

"Sadece anladım işte." Teddy'nin gülümsemesi giderek büyüyordu. "Benim için her şeyi açıklığa kavuşturduğun için teşekkürler."

"Teddy, sen neyden bahsediyorsun?"

"Hiçbir şeyden." Tanrım, sinir bozucu olmaya başlamıştı. Ofisimin kapısına doğru ilerledi ve kapıyı açarken "Görüşürüz, Brooks" dedi. Tamamen gözden kaybolmadan önce, "Eğer en iyi arkadaşıma zarar verirsen, aletini keser ve sana yediririm," dediğini duydum.

İçimde kötü bir his vardı. Nasıl olduysa Teddy, en yakın arkadaşı hakkında ne hissettiğimi tam olarak biliyor gibiydi.

Sabahın köründe telefonum çaldı. Son zamanlarda beni arayan tek kişi o olduğundan, Teddy olduğunu düşünerek ekrana bakmadan cevap verdim.

Yanılmıştım.

“Merhaba?” dedim. Sesim sersem gibi çıkmıştı.

“Merhaba. Emmy Ryder ile mi görüşüyorum?” Telefonun ucundaki ses kesinlikle en yakın arkadaşşıma ait değildi. Teddy bile sabahları o kadar neşeli olamazdı.

“Evet, benim.”

“Günaydın, Emmy. Ben Profesyonel Kadın Rodeo Derneği’nden Wendy.” Pazartesi sabahı konuşmak istemediğim kişiler için bir liste yapsaydım, rodeocular o listede oldukça üst sıralarda yer alırdı. Özellikle de bıktırarak kadar tatlı sesiyle, Wendy. “Gelecek ay Meadowlark’a geldiğimizde yarışıp yarışmayacağını bilmek istediğim için aradım.”

“Hımm, bilmiyorum. Şu sıralar pistlere ara verdim.”

“Evet, durumunun farkındayız.” Harika. “Diğer bir arama sebebim de bu denebilir. Bu tür şeylerin üstesinden gelinme-

sinin zor olabileceğini hepimiz biliyoruz ancak seni Meadowlark'ta aramızda görmekten mutluluk duyarız. Meadowlark senin memleketin, değil mi?"

"Evet," dedim yumuşak bir sesle.

"Eh, pisti daha önce oraya hiç taşımadık ve senin de kadroda yer almanın hem bizim için hem de kasabanız için harika olacağını düşünüyoruz." Peki ya benim için harika olan neydi?

"Bunu düşüneceğim."

"Harika! Birkaç hafta sonra kayıt oluşturmak için arayacağım. Bu arada, Emmy?"

"Evet?"

"Senin için yapabileceğimiz bir şey varsa lütfen bizimle iletişime geçmekten çekinme. Başarılarını takdir ediyoruz ve ekibimizin bir parçası olmandan mutluyuz. Sen harika bir yarışçısın."

"Teşekkürler." *Ben bir ay boyunca dairemde tıklıp kaldığımda neredeydin?* Kendi kendime düşündüm. Wendy yıllardır WPRA'da varil yarışlarından sorumluydu. Onu uzun zamandır tanıyordum. Wendy'yi hiçbir şey için suçlamıyordum ama kaza ona olay gerçekleştikten hemen sonra bildirilmişti ve bu ondan ilk kez haber alışımı.

Aynı zamanda bana sorduğu ilk şey, yarışmaya istekli olup olmadığıydı.

"Tamam, yakında konuşuruz. İyi günler!" dedi Wendy. Sesi gerçekten de kara tahtayı tırmalayan tırnaklar gibiydi, özellikle de sabahın bu erken saatlerinde. Cevap vermeden telefonu kapattım.

Sabaha böyle başlamak istemezdim.

Denver'dan döndüğümünden beri at üzerinde yaptığım tek şey, bir ağılın etrafında tur atmaktı. Moonshine'ı çiftliğin içinden geçen binicilik yollarından birine bile götürmemiştim.

Şu anda her şey çok yabancı geliyordu. Neredeyse tüm hayatımı o patikalarda at üstüneyken geçirdiğimi düşünürsek bunu hesaba katmak zordu.

Ancak şimdi bunu düşünemezdim.

Dün akşam Brooks'un yokluğunun net bir şekilde fark edildiği akşam yemeğinde, Wes bana bir projede ona yardım edip edemeyeceğimi sorduğunda kabul etmiştim.

Her ne kadar Brooks birkaç gündür bana eşlik edemiyor olsa da her sabah ahırlara inip Moonshine ile birkaç yürüyüş turu yapmıştım. O yokken her şey o kadar kolay değildi ama üstesinden geliyordum.

Atlarımızı hazırlarken yaptığımız önemsiz konuşmaların beni bu kadar sakinleştirmesi şaşırtıcıydı.

Henüz Moonshine'ı tırıs yürüyüşe* götürecek kadar cesur değildim, bu yüzden Wes'in yardıma ihtiyacı olduğu konunun çok fazla at sürmeyi gerektirmeyen bir iş olmasını umuyordum, aksi hâlde bugünün benim için iyi geçmesi mümkün değildi.

Yataktan zorla kalkarak kendimi ılık bir duşa soktum.

Yazın, sabahların soğumaya başladığı döneme gelmiştik ama henüz kulübede ateş yakmayı gerektirecek kadar sert soğuklar gelmemişti. Gerçi gelmesi çok yakındı.

Genellikle Teddy'nin doğum gününden birkaç hafta sonra, yani bu hafta, hava akşamın erken saatlerinde soğumaya başlar ve öğlen güneş tepede gözüken kadar da soğuk kalırdı. Bu, gün boyunca havanın hâlâ cehennem kadar sıcak olmayacağı anlamına geliyordu.

Bir günde en az üç mevsimi deneyimlemediyseniz, o zaman Wyoming'e henüz gelmemişsiniz demektir.

Duştan sonra bir çift Wranglers bot, siyah bir atlet ve bü-

* Tırıs yürüyüş, biniciler için bir at üzerindeki temel hareketlerden biridir ve genellikle atın hızlı ve düzenli bir şekilde hareket etmesini sağlar. — ç.n.

yük beden bir Carhartt kapüşonlu üst giydim. Saçımı tekrar örgü yapıp botlarımı giydiğim sırada Wes kapıyı çaldı.

“Emmy? Hazır mısın?” Sesi kapıdan boğuk çıkıyordu.

“Evet, içeri gel!” Cevap verdim. Kapıyı açtığında serin sabah havası kulübeme doldu. Kapüşonlu iyi bir karardı.

“Hey, günaydın. Aynı araçla gitmek ister misin?” Bunun bana ne kadar iyi geldiği hakkında fikri yoktu.

“Evet, bu iyi olur.” Kulübe kapımdan dışarı çıktık ve kapıyı sıkıca kapattığımdan emin oldum. *Rica ederim, Gus.*

Wes aracı kulübemin önüne kadar getirmişti. Ben de yolcu tarafına gidip bindim. “Peki, üzerinde çalıştığın bu büyük proje nedir?”

Gözlerini önümüzdeki toprak yolda tutarken gülümsediğinde gamzeleri daha belirgin hâle gelmişti. “Göreceksin.” Yol ayrımına geldiğimizde Wes sola giden yola girdi. Bu yol, Rebel Blue’nun ilk yapılarının yer aldığı eski kısmına çıkıyordu. Aktif çok fazla yapı olmadığı için çok sayıda sığır serbestçe dolaşıyordu. Dolayısıyla bu kısım sığırlar tarafından engellenme ihtimalinizin en yüksek olduğu yerdi. Ancak bu sabah bu olacaktı gibi görünmüyordu.

“Peki, evde olmak nasıl?” Wes arabayı sürerken sordu.

“Güzel. Burada olmayı ne kadar özlediğimin farkında değildim,” dedim. Wes’e karşı dürüst olmak kolaydı. En azından bazı şeyler hakkında.

“Meadowlark’ta olmak mı, yoksa Rebel Blue’da olmak mı?”

Bir an bunu düşündüm. “İkisi de,” diye cevap verdim dürüstçe. “Sadece çiftlik konusunda böyle hissedeceğimi sanıyordum ama Meadowlark hatırladığım kadar kötü değilmiş.”

Wes, “Biri cehennemdeki hava durumunu kontrol etsin,” dedi ve ben gülümsedim. “Geçen ay telefonda bahsettiğin erkek arkadaşından ne haber?”

“Kayda değer biri değil,” dedim. Sert ama acı bir gerçektir.

“Ah, anladım.” Wes altını eşelemeye bıraktı. Beni bazı konularda zorlamamasını takdir ediyordum. Ben de tıpkı Gus gibi hissettiklerim hakkında konuşmayı gerçekten sevmezdim. Wes bana her zaman ona her şeyi anlatabileceğim hissettirirdi ama bunun için bir kez bile baskı yapmamıştı.

“Buradayken zamanın nasıl geçiyor?” diye sordu.

“Çoğunlukla ahırlardayım.” Bu doğrudu. Aslında Meadowlark’ta hatta Rebel Blue’da gittiğim tek yer orasıydı. Ancak Wes’ten sakladığım şey nerede olduğumdan çok birlikte zaman geçirdiğim kişiye hissetmeye başladığım duygulardı.

“Gus, Brooks’u da orada çalıştırmıyor muydu?”

“Ah, evet. Ben sadece yardım ediyordum.”

“Eh, şu an barla meşgul olduğu için yardım etmen iyi olmuştur.” Henüz hiçbirimiz doğmadan önce Büyük Ev olarak kullanılan binanın önünde durduk. Teknik olarak bizim yaşadığımızdan daha büyüktü. Sadece artık çok daha eskiydi. Babam şimdiki Büyük Evi, buradaki su tesisatı çok iyi olmadığı için yirmili yaşlarındayken inşa etmişti. Burası, bizimkinden farklı olarak daha çok normal bir ev gibi inşa edilmişti. Çiftlik tarzı bir zanaatkâr eviydi. Mavi boyası solmuş ve ön kapısı tahtalarla kapatılmış olsa da yine de güzeldi.

“Burada ne yapıyoruz?” diye sordum.

Wes’in yüzünde kocaman bir gülümseme vardı ve ondan yayılan heyecanı hissedebiliyordum. O Golden Retriever beyninde büyük şeyler döndüğü ortadaydı.

“Burası misafir çiftliğimizin merkezi olacak.”

“Bekle, bekle, bekle,” dedim, beynimin ağzıma yetişmesini sağlamaya çalışırken. “Babam ve Gus onayladılar mı?”

“Henüz değil ama onaylayacaklar,” dedi. “Idaho’dan döndüklerinde Gus, bana hâlâ ilgilenip ilgilenmediğimi sordu ve bu hafta bir ara akşam yemeğinde oylama yapacağız.”

“Eh, oyumu biliyorsun,” dedim.

“Biliyorum. Teşekkür ederim.” Eski Büyük Ev’e baktım. Elimizden geldikçe evi korusak da önceliğimiz olmamıştı. Özellikle de kimsenin burasını yakın gelecekte işleyen bir yapı olarak düşündüğünü sanmıyordum. Eğer ekstra bir alana ihtiyacımız olsaydı babam eminim burayı gözden çıkarabilirdi.

“Peki, söyle bakalım, bu harabe evi alıp insanların gerçekten kalmak isteyeceği bir yere nasıl dönüştüreceksin?”

“Misafirleri ağırlamaya hazır hâle gelmemiz için tüm projenin tamamlanması muhtemelen on sekiz ay sürecektir. Ancak kaba inşaatın altı ile dokuz ay alacağını umuyoruz,” dedi. Yıllardır bu planı kafasında kurduğunu biliyordum. “Tüm evin içinin boşaltılması ve çalışmaya uygun hâle getirilmesi gerekiyor. Ancak yerleşim planına göre, evin batı tarafında altı yatak odası var. Bunlardan ikisi büyük süite, diğer dördü ise aralarında banyo bulunan süitlere dönüşecek. İnsanların uzun bir günün ardından dinlenebileceği geniş bir mutfak, yemek alanı ve yaşam alanı yaratacağız.”

Wes bir hayalperestti. Ne Gus ne de ben, onun gibi her şeyin mümkün olduğunu hissettiren hayal gücüne sahip değildik. Bu benim ortaya koyabileceğim bir vizyon değildi belki ama Wes planını ortaya koyduğunda neredeyse görebiliyordum.

“Bayıldım. Bu harika olacak, Wes. Seninle gurur duyuyorum.” Samimiydim. Bunu onun için istiyordum.

“Teşekkürler, Em.”

“Peki, bugün neden buradayız?”

“İçeriye girip evin güncel durumunu belgelememiz gerekiyor. Babam ve Gus resmi olarak izin verir vermez bir tasarımcı ve müteahhit aramaya başlamak istiyorum.”

“Hadi yapalım.” Wes ve ben kapıya doğru yürüdük.

“Hiç buranın içine girdin mi?” Wes sordu.

“Hayır. Senin gibi terk edilmiş binaların içine girme alış-

kanlığım yok.” Wes adrenalini seviyordu. Arada sırada da olsa başını belaya sokan buydu.

Wes, tahtaları ön kapıdan çıkarıp açarken, “Sıkıcı,” dedi. İçeriye baktım. Tanrım, burası çok kötü durumdaydı. Wes ve gelecekteki işe alacağı kişiler burayı bitirmekte epey zorlanacaklardı.

Mutfak tavanında bir kısmı ölü, bir kısmı canlı haşerelerle neredeyse ölümcül bir deneyim yaşadıkdan sonra evden çıkabildik.

“Wes, bunu yapabileceğini biliyorum ama kahretsin, her şeyi yıkmak istemediğinden emin misin?” Başımı sallayarak sordum. Evin içini gördükten sonra sıfırdan başlamanın daha kolay olacağına yüzde yüz emin olmuştum.

“Eminim.” Wes gülümsedi. Evin durumuna aldırış etmiyordu. “Çiftlik Gus’ın,” diye devam etti. “Sen Meadowlark’tan ayrıldın ve tek başına kendine ait bir şey yarattın,” diye devam etti. “Burası ise benim.”

Wes ellerini ön ceplerine koyarak sanki çoktan bitmiş gibi eve baktı. Onun bir şeylerdeki potansiyeli görme yeteneğine her zaman hayran olmuştum.

“Çok güzel olacak, Emmy.”

“Biliyorum. Eğer biri bunu yapabilecekse, o kişi sensin.” Bu doğrudu. Ne Gus ne de ben böyle bir şeyin üstesinden gelemezdik. Üstelik denemezdik bile. Wes, kolunu omuzlarıma attı ve yan yana yürüdük.

“Madem hayallerden bahsediyoruz, gelecek ay Meadowlark’a geldiklerinde yeniden yarışacak mısın?” Lanet olası. Bu kasabada hiçbir şey saklı kalamayacak mıydı?

“Bunu nereden biliyorsun?”

“Gazetede yazıyordu.” Tabii ki öyleydi. Yemin ederim, başarılı bir yerel gazetesi olan tek kasaba Meadowlark’tı. Kamu tarafından finanse ediliyordu ve herkes, bağış yapsın ya da yapmasın, bir gazete alırdı. Elbette en büyük bağışçısı da Amos Ryder’dı.

Yerel gazeteciliği desteklediği için Meadowlark adına sevinmeliydim. Sanırım.

“Gerçek cevabı mı istiyorsun?” Ona sordum.

“Her zaman,” dedi.

“Bilmiyorum. Dürüst olmak gerekirse Wes, artık hayalimin ne olduğunu bilmiyorum.” Wes yürümeyi bıraktı. Durup onunla yüzleşmek için geri dönmeden önce birkaç adım daha attım.

“Bir yolunu bulacaksın. Her zaman buldun.” Olay buydu. Genelde öyle yapardım ama *bunu* nasıl yapacağımı, kendimin bir parçasından nasıl vazgeçeceğimi, nasıl yeniden başlayacağımı bilmiyordum.

“Bu sefer o kadar emin değilim.”

“Ben eminim,” dedi. Bana baktığında, beni ne kadar önemseydiği yüzünün her yerinden okunuyordu. “Her şeyin bir sonu vardır, Emmy. Yarışmaya devam etmeyi seçsen de seçmesen de hayatımızı kurduğumuz bu kasabada son bir kez yarıştığını görmeyi çok istediğimi bilmelisin.”

Geri dönerken Wes, bu sözlerle beni baş başa bırakmıştı. Ahırlara geldiğimizde o günkü işime başladım.

Wes’in söylediklerini Brooks’a anlatmayı ne kadar istediğimi ya da onsuz ahırların ne kadar sessiz olduğunu düşünmemeye çalıştım.

Dün gece neredeyse hiç uyumadım. Saatlerce sağa sola dönüp durduktan sonra, uyuyamayacağımı kabul ederek yataktan kalktım. Üzerime bir koşu şortu giydim, koşu ayakkabılarımı alıp kapıya doğru yöneldim. Kafamı toparlamam gerekiyordu.

Hava hâlâ karanlık olduğundan, saat muhtemelen sabah dört civarıydı. Her sabah evimin etrafında daire çizen patikayla Devil's Boot'a giden patikayı koşardım. Burayı avucumun içi gibi biliyordum, bu yüzden karanlık olmasına rağmen yolda ilerlemeye başladım.

Emmy'yi düşünmeden duramıyordum. Onu birkaç gündür görmememe rağmen sanki haftalar geçmiş gibiydi. Bu duygunun ne olduğunu bilmiyordum. Hiçbir kadının Emmy'nin yaptığı gibi beni tüketmesine izin vermemiştim.

Her zaman yaptığım gibi koşuda bir ritim tutturarak düşüncelerimi yavaşlatmaya çalıştım ve sadece ayaklarımın yoldaki vuruşuna odaklandım. Koşuda kulaklık kullanmak yerine kafamdaki sesleri dinlemeyi tercih ederdim.

Düşüncelerimde çözmek istediğim o kadar çok şey vardı ki, bunların çoğu Emmy'yle dolaylı olarak da Gus'la ilgiliydi.

Emmy'yi her zaman önemsemiştim, kendimi bildim bileli hep hayatımdaydı. Bu son birkaç haftadan önce, Gus aramızda büyük bir engeldi. Kötü bir engel olmasa da yine de bir engel sayılırdı. Onu okuldan aldığım birkaç yolculuk dışında hiç yalnız kalmamıştık.

Şimdiye kadar.

Emmy ile yalnız kalmak, gerçek hayata kısa bir mola vermek gibi hissettiriyordu. Sadece ikimiz vardık; Luke ve Emmy. Meadowlark'ın berbat adamı Brooks ve Meadowlark'ın tatlı kızı Emmy değildik. Onunla birlikteyken hissettiklerim, gittikçe hayatımdaki en iyi şey hâline geliyordu.

Son birkaç yılını bir yerlere gelmeye çalışarak geçirmiştim. Emmy'de beni oraya ulaşabileceğime inandıran bir şeyler vardı çünkü ukalalık yapmadığı zamanlarda düşünceli, nazik ve inanılmaz iyi bir dinleyiciydi.

Bu Emmy benim için yeniydi. Bunun nedeninin onun içindeki en kötü yanını ortaya çıkarmam olduğunu düşünmeden edemiyordum. Sonuçta ben berbat bir çocuktum. Bu da hayatta hep dürtüsel davranmama ve her türlü ilgiyi aramama yol açmıştı. Emmy'nin sivri dilinin hedefi olmak da buna dahildi.

Dürüst olmak gerekirse, onun bu versiyonundan hâlâ hoşlanıyordum.

Onunla her konuda acımasızca dalga geçmem hoşuma gitmese de karşılık verme şeklinden hoşlanıyordum. Küçüklüğünden beri Emmy'yi tanıyanlar, onu tatlı ve utangaç olarak tanımlardı.

Ben hariç. Bana gösterdiği yanı bu değildi.

Eğer onu tanımlayacaksam "baş belası" veya "dik kafalı" gibi ifadeleri tercih ederdim.

Küçükken, Rebel Blue'da olmasak bile Emmy her zaman burnumun dibinde biterdi. Eğer bir kızı akşam yemeğine çı-

karırsam, Emmy lokantada Teddy'yle ders çalışıyor olurdu. Birisi bir ev partisi düzenlese, oradaki herkes onlardan en az beş yaş büyük olmasına rağmen, Teddy bir şekilde ikisini de gizlice içeri sokardı.

Bu beni çok sinirlendirdi, bu yüzden Emmy'nin de bunu bildiğinden emin olurdum.

Bir şenlik ateşi gecesinde, Emmy'nin bir kasaba ötede yaşayan ve yaşı benden daha büyük bir adamla takıldığını görmüştüm. Emmy on yedi yaşındaydı ve adam tam bir sürüngen gibi davranıyordu.

Adam Emmy'e içki almak için kalktığında yanına giderek eğer ona bir daha bakarsa pişman olacağını söylemiştim. O hızla uzaklaştıktan sonra Emmy'i de herkesin önünde onu azarlamıştım. Tabii bir de ilgi çekmek için böyle giyindiğini, bir aptal gibi görüldüğünü de söylemiştim.

Onun kendine gelmesini ve eve gitmesini sağlamak için koca bir pislik gibi davranmıştım. Utandığını biliyordum. Bu şeyleri ona başka biri söyleseydi muhtemelen istenen etkiyi yaratırdı ama söz konusu bendim. Emmy susup kalmak yerine kelimeleriyle beni âdeta küle çevirmişti.

Bana birçok farklı şekilde işe yaramaz bir pislik olduğumu söyleyerek hışımla çekip gitmişti.

Haksız sayılmazdı.

Ne zaman cümleleriyle beni böyle yaksa, bunu tekrar yapmasını istiyordum. Beni, onu kızdırmak için bu kadar çaresiz bırakan şeyin ne olduğunu bilmiyordum. Belki dürüstlüğü, sert tavrı belki de birisinin beni gerçekte olduğumu sandığım kişi olarak görmesiydi.

Şimdi, Emmy'nin farklı bir yanını tanıyordum, yine de baştan çıkarıcı ağzıyla, jilet gibi keskin diliyle bir zamanlar tanıdığım kız hâlâ oradaydı.

Sanki tüm hayatımı onun parçalarını toplamakla geçirmiştim, şimdi nihayet parçaları bir araya getiriyordum.

Peki, bilin bakalım bu süreçte ne oldu? Emmy'nin sevmediğim tek bir parçası bile olmadı.

Boku yemiştim.

Ne yapacağıma dair hiçbir fikrim yoktu. Bir yandan, Emmy yasak bölgedeydi. Gus aramızda bir şeyler olduğunu öğrenmesi bir yana, ihtimalini bile görse çıldırırdı. Kadınlarla olan geçmişim göz önüne alındığında onu suçlayamazdım bile.

Kadınlara asla kötü davranmamıştım. Dürüst olmak gerekirse, onlara iyi ya da kötü davranacak kadar uzun süre yanlarında olmamıştım. Asla üvey babamın anneme davrandığı gibi üstünlüğü ele geçiren, tüm güce sahip bir adam gibi davranmayacağıma yemin etmiştim.

O adamdan nefret ediyordum.

Bunun yerine, herkesin güzel vakit geçirmek için arayabileceği adam olmuştum.

Sonuçta, kim küçük kız kardeşinin böyle bir adamla evlenmesini istemezdi ki?

Emmy ve benim birlikte bir sonumuz falan olacağını ummuyordum. Demek istediğim bu değildi.

Gus benim en iyi arkadaşımdı. İkinci sınıfta öğle yemeği için bir şeyim yokken bana fıstık ezmeli sandviçinin yarısını yedirmeseydi, kim bilir şu an nerede olurdum?

Arkadaşlığımızı mahvetmek istemiyordum ama aynı zamanda Emmy'yle olabilecekleri de kaçırmak istemiyordum.

Onda farklı ama iyi hissettiren bir şeyler vardı. Nereye varabileceğimizi, *bizim* nereye varabileceğimizi bilmek istiyordum.

Sadece arkadaş olsak bile. Onu hayatımda, şu an olduğundan daha çok istiyordum. Bu kadarı artık yeterli değildi.

Devil's Boot'un önüne ulaşır yavaşladığımda ağaçların arasından gün doğumunun ilk ışıkları görünüyordu. Yolun sonu burasıydı, bu yüzden eve dönmek için geldiğim yolu kullanmam gerekecekti. Sabahın erken saatlerinde Devil's Boot, neredeyse lanetli bir ev gibi görünüyordu. Doğrusunu söylemek gerekirse, muhtemelen öyleydi. En azından alınan kötü kararlar yüzünden lanetli bir yerdi. Sanki gecenin parçaları ona yapışmış, sabahın tüm ışığına yer açmayı reddediyordu.

İçimde hâlâ buranın benim olduğuna inanamayan büyük bir parçam vardı.

Solmuş boyasına baktım. Burayı, Jimmy'nin kazdığı çukurdan çıkarmıştım. Bir zamanlar çukuru daha da derin kazmak cazip geliyordu. Her şeyi yerle bir etmek, kendi kendini yok etmesini izlemek belki daha kolaydı. Ancak artık yaptığım şey bu değildi. En azından yapmamaya çalışıyordum. Büyük bir adım sayılmasa da yine benim için bir adımdı.

Babamıkinden farklı bir hayat kurmak için çabalayan ve hiç değilse şimdiye kadar iyi bir iş çıkaran bu yanım, Emmy'nin bilmediği farklı bir parçamdı. Tüm bunları bilmesini istiyordum.

Ona kendimden parçalar vermek istiyordum.

Koşuma, Emmy'den nasıl uzak duracağımı bulmaya çalışarak başlamıştım ama ondan uzak durmayacağıma karar vererek koşuyu sonlandırmıştım. Bir gün ondan uzak durmak için çabalayacaktım.

O gün, bugün değildi.

Bugün, Emmy'ye tutunabileceği bir parçamı verecektim.

Ertesi sabah, kulübemin kapısı bir kez daha çalınarak beni uyandırdı. Alarmımı altıya kurduğum düşünülürse saatin oldukça erken olduğu anlamına geliyordu. Neden gezegendeki herkes beni uyandırmakta ısrar ediyordu?

Kapı tekrar çalındı. İnleyerek yataktan kalkıp kapıya doğru yürürken parke zemin ayaklarımın altında soğuktu.

Kapıda bulduğum Luke Brooks'tan başkası değildi. Üzerimdekileri fark ettiğinde gözleri büyüdü. O anda, dün gece sadece ince beyaz bir kolsuz bluz ve bir çift külotla yatağa girdiğimi fark ettim. *Siktir.*

“Bir saniye,” diyerek kapıyı yüzüne kapattım. *Siktir. Siktir. Siktir.* Ona günaydın bile diyememiştım çünkü meme uçlarım benden önce davranmıştı.

Yerdeki kıyafet yığınıni karıştırıp beni *biraz* olsun örtebilecek bir şey aradım. Eski, büyük boy bir atlet buldum ve onu seçtiğim pijamalarımın üzerine giydim.

Kapıya geri döndüğümde tekrar açmadan önce derin bir nefes aldım. Brooks hâlâ oradaydı. Artık yarı terbiyeli göründüğüm için onun görünüşünü inceleyecek zamanım vardı. Başka bir çift mükemmel kot pantolon, eski bir tişört ve arkaya dönük bir beyzbol şapkası. Kendi seçtiği üniformasıydı. Bugünlerde Brooks üniformasının büyük bir hayranıyım.

Hain, diye düşündüm kendi kendime.

“Burada ne yapıyorsun?” diye sordum.

“Saat sekiz buçuk. Seni bir saattir ahırlarda bekliyordum.” Kahretsin. Gerçekten tüm alarmlarıma rağmen uyanmamış mıydım? “Ve on dakikadır kapıyı çalıyorum. Ölmediğine emin olmak için içeri dalmak üzereydim.”

“Kahretsin, özür dilerim. Bana birkaç dakika ver, hazırlanayım.”

“Bugün ata binmeyeceğiz,” dedi.

“Ne?” O zaman ne yapacaktık ki?

“Seni bir yere götürmek istiyorum. Yanına bir mayo alman muhtemelen iyi olur.” Kollarımı göğsümde birleştirdim. “Yapacak işlerim var, Brooks.”

“Çiftliğin çalışanlarından biri burada olmadığım zamanlar için genellikle nöbet tutar. Senin eve dönmüş olman, onun programını değiştirmedir. Sorun yok.” Oh. Bu iyiydi.

Sanırım.

“Nereye gideceğimizi söylemeyecek misin?”

“Hayır. Sana zaten mayo almanı söyleyerek gerekenden fazlasını anlattım. İç çamaşırınla yüzmek istemezsin, diye düşündüm.”

“Yani beni iç çamaşırlarımla mı düşünüyordun?” Gözleri kısıldı, muhtemelen sabahın erken saatlerinde ona alaycı bir tavırla yaklaşmamdan hoşlanmamıştı. Ben de kulübemin kapısına gelip bana ne yapacağımı söylemesinden hoşlanmamıştım.

“Giyin, Emmy,” dedi kararlı bir sesle. Kulübenin içine uzanıp kapıyı kapatması, dediğini yapmam için verdiği işaretti.

Tanrım, bazen o kadar talepkâr oluyordu ki. Yatakta da böyle olup olmadığını merak ettim.

Kendine gel, Emmy.

Mayomun nerede olduğundan emin olamayarak kulübemin etrafına baktım. Burası tam bir felaketti. Her şeyi düzenli tutma konusunda pek iyi değildim. Bazen, içindekilerle yüzleşmektense yığınların altında yaşamak daha kolay geliyordu. Bu mantıklı değildi ama beynimin de normal çalıştığı pek söylenemezdi.

Bulmak için birkaç yığını karıştırdıktan sonra iki parçalı kırmızı bir tane buldum. Üst kısmı sportifti ve köprücük kemiklerimi güzel gösteren kare bir yakası vardı.

Üzerime bir kot şort ve üstünde müzik grubu olan kısa bir tişört giyip kapıya geri döndüm. Kapıyı açtığımda, Brooks hâlâ onu bıraktığım yerdeydi, gerçekten Wyoming'in poster çocuğu gibi görünüyordu.

"Hangi ayakkabıyı giymeliyim?" diye sordum. Brooks bunu, beni bir kez daha incelemek için bir fırsat olarak değerlendirdi. Bakışları ayak parmaklarımdan gözlerime doğru ilerlerken vücudum ısındı.

"Çizmelerin olur," dedi.

Brooks'a arkamı dönerek kapının yanındaki çizmelerimi giymek için eğildim. "Hazırım," dedim arkamı dönerken. Çizmelerimi giyip döndüğümde gözleri, az önce kışımın olması gereken yerdeydi.

Bakışları benimkilerle buluştu. Kaşlarımı kaldırdığımda Luke Brooks yapabileceğini bile bilmediğim bir şey yaptı; kızardı.

Brooks, "Hadi gidelim," dedi. Yan tarafa geçip kolunu uzatarak önüne geçmemi işaret etti. Kulübemin kapısını kapatıp benimkinin yanına park etmiş olan kamyonuna doğru yürürken Brooks bana yetişti.

"Son birkaç gündür ata biniyordun, değil mi?"

"Evet. Nasıl bildin?"

"Şanslı bir tahmin. Bir günlük izin kullanabileceğini düşündüm." Kamyonun yolcu tarafına geldiğimizde kapımı açmak için uzandım ama Brooks benden önce davrandı.

En son ne zaman bir adamın bana kapımı açtığını hatırlamıyordum. Araca bindikten sonra ise kapıyı kapatmadan önce tamamen içeri girdiğimden emin oldu.

Kendi tarafına bindiğinde sanki yeterince seksi değilmiş gibi bir çift sürüş gözlüğü alıp taktı.

"O kahve senin." En yakınımıdaki bardaklıktaki bardağı başıyla işaret etti. Meadowlark'taki tek kafeden alınmıştı.

Görünüşe göre daha seksi olabilirdi çünkü bu hareket oldukça seksiydi. Bir yudum aldım. Kusursuzdu.

“Kahve zevkinin değişip değişmediğini bilmiyordum, o yüzden hatırladığımı aldım. Demleme, bol krema, şekersiz.”

“Mükemmel,” dedim. Brooks’un kahvemi nasıl tercih ettiğimi dikkate aldığı bir zamanı düşünemiyordum bile ama işte buradaydık, sanki önemli bir şey değilmiş gibi hatırlıyordu. Kahveyi iki elimle tutarak onun bu düşünceli davranışının beni ısıtmasına izin verdim.

Brooks’un Chevy K-20’sinde yalnızca ön koltuklar vardı ve ortada da bir torba vardı. Domuz pastırması yemememe rağmen kokuyu tanıdım. “Orada senin için kahvaltılık sebzeli burrito var.”

“Sanırım fazladan domuz pastırması olan da senin için?”

Brooks benim evimde o kadar çok yemek yemişti ki adamın pastırmaya bayıldığını biliyordum. Konu yemek olduğunda o ve kardeşlerim dipsiz kuyu gibilerdi. Yemek masasında tabakları dağıttığımızda babam her zaman ilk önce benim almamı sağılardı çünkü eğer sona kalırsam, dev porsiyonlarımıza rağmen büyük ihtimalle aç kalırdım.

“Kesinlikle,” dedi.

Paketten burrito’yu çıkarıp yemeye başladım. Vay canına, bu kafe gerçekten kahvaltı konusunda bir numaraydı. Çok lezzetliydi. “C/K*’den* ne zaman kurtuldun?” diye sordum.

Brooks gülümsedi. “Hâlâ bende ama ne yazık ki artık yollar için iyi durumda değil. Bunu geçen yıl bir Devil’s Boot müşterisinden satın aldım.”

“Beğendim.” Ona yakışıyordu. Klasik ve erkeksiydi.

“Ben de öyle. Gus beni daha yeni bir kamyon almam konusunda ikna etmeye çalıştı ama ben manuel şanzımandan

* “C/K” harfleri, Chevrolet tarafından üretilen kamyon modellerini belirlemek için kullanılır. -ç.n.

ya da kolu döndürerek açılan camlardan vazgeçmeye hazır değilim,” dedi. “Kamyonun hâlâ sende olduğunu gördüğüme sevindim.”

Şimdi gülümseme sırası bendeydi. Kamyonumu seviyordum. Onun için çok çalışmışım ve kendime satın aldığım ilk büyük şeydi. “Onu yaşlanıp buruşana kadar kullanmaya devam edeceğim ve o zaman bile anahtarları soğuk, ölü ellerimden almak zorunda kalacaksın,” dedim.

“O şeyin çok çirkin olduğunu biliyorsun, değil mi?” dedi sırtarak.

“Sen de öylesin,” diye espri yaptım. Aracıma hakaret etmesine izin veremezdim. “Bu arada beni nereye götürüyorsun?”

“Göreceksin,” dedi ve gülümsemesi büyüdü. “Hoşuna gideceğini düşünüyorum.”

“Bu gezi fikri nereden çıktı?”

“Eve geldiğinden beri sadece üç yere gittin: çiftliğe, Devil’s Boot’a ve Teddy’nin evine.” Haklıydı.

“Hepsi harika yerler,” dedim. “Devil’s Boot hariç. O konuda biraz şüpheliyim.” Brooks bana keskin bir bakış attı.

“Her neyse. Meadowlark’ta olacaksan, seveceğin birkaç yer bulabilirsin diye düşündüm,” dedi. “Eve dönmenin senin için kolay olmadığını biliyorum. Aileni ve çiftliği seviyorsun ama burada kalıp mutlu olacaksan sevdiğin tek şey bunlar olamaz.”

Boğazımda küçük bir yumru oluştu. Çok düşünceliydi. Konuşmak yerine Brooks’un kahvaltılık dürümünü çantadan çıkardım, araba sürerken yiyebilsin diye paketi yarıya kadar açtım ve ona verdim. Küçük bir jest olsa da asıl meseleyi anlayacağını umuyordum. *Teşekkür ederim.*

Elinde kahvaltılık dürümle gözlerini tekrar yola çevirmeden önce bana kısa bir gülümseme verdi. Adamın hem manuel vitesi kullanıp hem de burrito yiyebilmesi beni bile aşıyordu.

Geçen gün babamın söylediği bir şeyi düşündüm: Luke Brooks'un Rocky Dağları büyüklüğünde bir kalbi vardı. Bunun doğru olduğunu düşünmeye başlamıştım. Neden daha önce fark etmediğimi merak ediyordum.

Muhtemelen otuz dakika kadar arabayla gittik. Kahvaltım tamamen mideye indirsem de hem jestin hem de içeceğin tadını çıkarmak için kahveme biraz daha zaman ayırdım. Ortasından tek bir yol geçen, ucu otoyola bağlanan kasabaya doğru yol aldık.

Birkaç kilometre sonra dağ yoluna giden bir çıkışa yöneldi. Şeritten uzaklaştığımızda camları indirebileceğimiz kadar yavaşlamıştı. Biz yavaşlayana kadar beklediği için minnettardım. Genellikle otoyoldayken pencerelerin açık olması beni biraz geriyordu. Çok fazla katlanılamayacak gürültü vardı. Yine de pencerelerin bu hızda açık olması cennet gibiydi.

Güneş kamyonun kaportasının önünde parlarken Wyoming yaz havası içeriye doluyordu. Radyoda Brooks'un favorilerinden biri olan Brooks & Dunn çalıyordu.

İsminin şarkıyı sevmesiyle bir ilgisi olup olmadığını merak ettim.

Asfalt sona erene kadar arabayı sürdü, ardından toprak yolda ilerlemeye devam etti. Yukarı, dağlara doğru çıkıyorduk. Yolda birkaç kez dönüş yaptıktan sonra Brooks kamyonunu kenara çekti.

“Bir dakika yürümemiz lazım. Senin için uygun mu?”

“Beni oraya öldürmek için mi götürüyorsun?” diye sordum.

“Evet,” dedi doğal bir şekilde.

“Lanet olsun. En azından daha adil olması için bana biraz lastik tabanlı botlar giymemi söyleyebilirdin,” dedim. “Şimdi kaçmaya çalışırken her yerde kayıp düşeceğim.”

“Seni yakalayabileceğimden emin olmam gerekiyordu,”

dedi. Bu neden benim içimi... karıncalandırmıştı? “Ama endişelenme, çoğunlukla düz ve kısa bir yürüyüş mesafesi var. Dik kısmı arabayla tırmandık.”

Brooks kamyondan indiği sırada ben de hemen arkasına geçtim. Ağaçlara giden bir patika vardı. Burası daha serindi ama hava hâlâ sıcak sayılırdı.

Birkaç dakika huzurlu bir sessizlik içinde yürüdük. Yürürken başımı kaldırdım. Güneşin ağaçların arasından parlamasından daha büyüğü bir şey olduğunu düşünmüyordum.

Ağaçların arasından geçip küçük bir açıklığa doğru ilerledik. Her tarafı kır çiçekleri ile kaplı, doğa içinde yemyeşil bir yerdi. Nisan ayında buraya gelseniz, tüm açıklığın kır çiçekleri ile dolu olacağına bahse girerdim.

Kayaların üzerinden akan suyun sesini duyabiliyordum, bu yüzden sesin kaynağını aradım. Açıklığın ucunda, ağaçların arasından dökülen küçük bir şelale vardı. Sular, döküldüğü kaynaktan akıyordu.

Huzurlu atmosferiyle bir tabloyu andırıyordu.

“Burayı nasıl buldun?” diye sorduğumda sesimden şaşkınlık taşıyordu.

“Şans. Ehliyetimi aldıktan hemen sonra buldum.” Su birikintisine doğru yürümeye başladığında parlayan gözlerinin etrafında minik kırılganlıklar ortaya çıkıyordu. Koşup güneşin ışıklarıyla parlayan berrak suya atlama dürtüsüne karşı koyarak onu takip ettim.

“Buraya ne sıklıkla geliyorsun?”

“Mümkün olduğunca sık. Yazın en iyi zamandır çünkü yüzebilirsin. Kışın ise şelalenin donmuş görüntüsü inanılmazdır.”

“Normalde buraya tek başına mı gelirsin?” diye sordum.
Tercümesi: Buraya çok fazla kadın getiriyor musun? Çünkü burası kadınları getirmek için ideal bir yer olurdu.

Brooks bana baktı, bakışları ciddiye.

“Burası benim. Buraya getirdiğim ilk kişi sensin.”

“Ah,” dedim aptalca çıkan bir sesle.

“Evet, ah,” dedi gülümseyerek.

“Gus bile gelmedi mi?”

“Gus bile gelmedi.” Midemde bir his vardı. Özellikle bu his, Brooks’un yanındayken normal bir durum hâline gelmeye başlamıştı. Bu konuda ya da bana bakış şekli hakkında ne düşüneceğimi bilmiyordum. Bir saniye sonra yüzündeki ifade daha muzip bir şeye dönüştüğünde midem altüst oldu.

Bana neler oluyordu?

Gömleğinin eteklerinden tutup başının üstünden çıkardığında şapkası da gömleğiyle beraber çıktı. Yüzüme fırlattı. Gömleği temiz çamaşır ve nane kokuyordu.

Karşı çıktığım falan yoktu ama neden soyunuyordu?

Azıcık bile itirazım yoktu. Tanrım, ona karşı çok zayıftım.

Anlamak bir saniyemi aldı. Mayo giydiğimi hatırladım, yüzecektik bu yüzden soyunuyordu. Botlarını çıkararak kot pantolonunu bacaklarından aşağı kaydırды. Bakmamaya çalışsam da kahretsin, Brooks sıkı çalışmayla biçimlendirilmiş bir vücuda sahipti.

Kasları şişkin değildi ama belirgin, uyumlu ve formdaydı.

Kollarının ön kısmından aşağı inen lanet damarlardan bahsetmeme ihtiyacı bile yoktu.

Spor salonunda çalışarak onun gibi bir vücuda sahip olamazdınız.

Onu inceledim. Neden hiç bronzlaşma çizgisi yoktu? Güneşin altında çıplak mı yatıyordu? Aklımda çıplak bir Brooks görüntüsü belirdi. Kendimi azarlayamadım bile. Ben utanmazdım.

Birisi bu adamın heykelini yapmalı, diye düşündüm.

Brooks, "Sıra sende," diyerek beni zihnimin içindeki düşünce akışından kurtardı.

"N-ne?" diye kekeledim. Hâlâ göz teması kurmadan, vücuduna bakıyordum.

"Kıyafetlerinle yüzmeyeceksin, değil mi?" diye sordu.

Ah. Doğru.

Şortumun düğmelerini açmaya başladığım sırada Brooks'un bana bakış şekli ile beni "kendi yerine" getirmiş olması gerçeği birleşince tüm bu durum tuhaf bir şekilde... samimi hissettiriyordu.

Şortumu aşağı kaydırıp bacaklarımı dışarı çıkarırken gözlerimi Brooks'a kilitledim. Keskin bir şekilde nefes almasını izledim. Tişörtümü başımın üzerinden geçirip yerdeki şortumun üzerine atarken gözleri hâlâ benim üzerimdeydi.

Hayal mi görüyordum, yoksa burun delikleri mi genişlemişti?

"Hazır mısın?" diye sordu. Sesi kesinlikle daha boğuk çıkmıştı. Konuşmaya çalışırsam sesimin bir cıyıklama gibi çıkmasından korktuğum için sadece başımı salladım. Brooks elini bana doğru uzattı. Elini tutarak parmaklarımı onunkilerin arasına kilitledim ve ne kadar iyi hissettirdiğini düşünmemeye çalıştım. "Ufak bir uyarı," dedi. "Su bok gibi soğuk olacak."

Bir kahkaha attım.

Brooks hiç vakit kaybetmeden beni suya doğru çekip koşmaya başladı. Tekrar güldüm, bu sefer daha yüksek sesliydi ve böylesine özgür olmanın tadını çıkardım.

Suyun kenarına geldiğimizde düşünmedim bile, sadece atladım.

O da atladı.

Suya çarpmak yoğun ve harikaydı.

Ayrıca Brooks haklıydı; su bok gibi soğuktu.

Başım suya girdiğinde hiçbir şey duyamadım. Tek hissedebildiğim, etrafımdaki su ve Brooks'un tuttuğum eliydi. O attan düştüğümünden beri kendimle yaşadığım savaştan sonra nihayet kafamın içi sessizleşmişti.

Tekrar suyun yüzeyine ilerleyip başım suyun üstüne çıktığında derin bir nefes aldım. Brooks da benden kısa bir süre sonra yüzeye çıktı ve hâlâ tutmaya devam ettiği elimi kullanarak beni kendisine doğru çekti. İçgüdüsel olarak bacaklarımı beline doladığımda midemin takla attığını hissettim.

Lanet olsun, o gerçekten çekiciydi.

Yüzünden su damlarken şimdiye dek gördüğümünden daha büyük bir şekilde gülümsüyordu. Gülümsemesi, gözlerinin etrafındaki kırışıklıkları derinleştirirken başımı döndürmüştü.

“Beni buraya getirdiğin için teşekkür ederim,” dedim içtenlikle. Beş dakikadır buradaydım ve burayı çoktan sevmiştim.

“Bu güzel,” dedi. “Burada başka birinin olması.” Beni kendinden uzaklaştırmak için bir şey yapmadığında, ben de bacaklarım beline dolanmış hâlde suyun içinde kaldım. Aşmaya çaresizce muhtaç olduğum bir çizgide ilerliyorduk. Vücudumun, onunla bu şekilde birlikteyken verdiği tepkiyi düşünmemeye çalışırken, “Son birkaç gündür binicilik nasıl gidiyor?” diye sordu.

“İyi gidiyor. Varil yarışı düzeninde yürümeyi denemek istiyorum ama nasıl hissedeceğimi bilmiyorum. Maple'ın uçmak için can attığının farkında olsam da henüz hazır olduğumu hissetmiyorum.”

“Meadowlark'a bölgesel yarışmalar geldiğinde yarışacak mısın?” Tanrım, önce Wes, şimdi de Brooks. Neden hayatımdaki bütün erkekler gazete okuyordu?

“Gazete okuduğunu bilmiyordum.”

“Ben yerel bir işletme sahibiyim. Meadowlark olayları hakkında bilgi sahibi olmam gerekiyor,” diye şaka yaptı.

“Sanırım istiyorum,” dedim. “Yarışmadan bahsediyorum.” Bunu ona itiraf ederken aynı zamanda kendime de itiraf ediyordum. Nasıl yapacağımı bilmesem de kendi kasabamda yarışmak beni hiç düşünmediğim bir şekilde çağırıyordu.

“O zaman yarışmalısın. Bunu yapabilirsin, Emmy. Ata binmek işin en zor kısmıydı.” Bu, bir ebeveynin çocuğuna bisikletten düştüğünde söyleyeceği bir şey gibi gelmişti. Pek çok kez bisikletlerden ve atlardan düşmüştüm ama bu seferki tamamen farklıydı.

Bu seferki düşüşüm, beni mümkün olduğunu bilmediğim bir şekilde sarsmıştı.

“Sadece yarışmak istemiyorum,” dedim. Sadece yarışmak benim için asla yeterli olmamıştı. “Eğer yarışsam, kazanmak istiyorum.” Her zaman kazanmak istemiştım, sorun da buydu.

“O hâlde kazan.” Brooks hâlâ gülümsüyordu, ancak bu kez gülüşü daha düşünceliydi.

“Bunu sanki çok basit bir şeymiş gibi söylüyorsun.”

“Sen Clementine Ryder’sın. Geçen yıl bir yarışta on beş saniyenin altına indin. Elbette basitçe söyleyebilirim.” Bunu nasıl biliyordu ki?

“Evet, şu anda bir daire çizmek için ortalama beş dakika harcıyorum,” diye karşı çıktım. “Sadece küçük bir fark var.”

“İki hafta önce ata bile binemediğini düşünürsek, hâlâ şansın var,” dedi. “Kazanmak bir yana, neden at binmek istiyorsun?”

Bu zor bir soruydu. Cevabı bilmediğim için değil, bildiğim için zordu. Bu konuda hiç şüphem yoktu. Nasıl oluyordu da sadece benim kafamda var olan tüm kelimeleri ortaya çıkarabiliyordu? Onda neyin bu kadar özel olduğunu bilmiyordum ama yine de bütün sorularına cevap vermek istiyordum.

“Veda etmek için bir şans istiyorum,” diye itiraf ettim ses-

sizce. Brooks'un beni suyun üzerinden duyup duymadığını bile bilmiyordum.

“Bunu hak ediyorsun,” dedi sadece. Bacaklarım beline dolanmış ve kollarıyla beni kendine hapsedmişken bakışı öyle yoğundu ki, sonsuza kadar burada kalmak istedim.

“Neden kariyerimden vazgeçtiğim konusunda beni rahatsız etmeyecek ya da bana bir hata yaptığımı söylemeyecek misin?”

“Hayır,” dedi. “Açıkçası merak ediyorum ama kararınla ilgili kendini iyi hissetmesi gereken tek kişi sensin, Emmy.” Yüzündeki ifadeye bakılırsa, sanırım sözlerinde gerçekten samimiydi.

“Dürüst olmak gerekirse bu konuda ne hissettiğimi bilmiyorum. Tek bildiğim, binmeyi sevdiğim ama artık biniciliğin her şeyim olmasını istemediğim,” diye itiraf ettim.

“Biliyorsun, eğer bulunduğun yolu sevmiyorsan, her zaman yeni bir yol açabilirsin.”

“Bunu kim söyledi? Robert Frost mu?”

Brooks gülümseyerek başını salladı. “Dolly Parton,” diye yanıt verdi.

“Ah, Tanrının ta kendisi,” dedim gülerek. “Bu kararın aslında uzun zamandır beklemede olduğunu düşünüyorum. Denver'daki terapistim, kendimi tüketecek kadar çok çalıştığımndan endişeleniyordu.”

“Peki, öyle mi yapıyordun?”

“Evet, ancak tam olarak düşündüğün gibi değil,” dedim. Bana hafifçe başını sallayarak konuşmaya devam etmem için izin verdi. Birkaç yıl önce bana DEHB teşhisi konuldu. Her zaman aynı anda milyonlarca şey yapıyormuşum geliyordu. Aynı zamanda bütün dikkatimi hepsine aynı anda vermem gerektiğini de hissederdim” Teşhis konulmasının benim için

bazı şeyleri nasıl değiştirdiğini düşündüm. Birdenbire, yaptığım şeyleri neden o şekilde yaptığımı açıklayabilir hâle gelmiştim. Bu benim için bir aydınlanmaydı. Beklediğim şekilde olmasa da her şeyi değiştirmişti. Teşhisin her şeyi düzelteceğini ve artık her zaman tam kontrole sahip olma konusunda bu kadar çaresiz hissetmeyeceğimi düşünmüştüm. Bir anlığına da olsa, kendi hayatımın kontrolü bendeymiş gibi hissettirdiği için fevri kararlar vermeyi bırakacağımı ummuştum.

Beklediğim gibi olmamıştı. Bunun yerine, bir şeyi neden yaptığımı biliyordum ama kendimi onu yapmaktan alıkoyamıyordum. Çok fazla şey yapmaya ve kendimi güçlü hissetmemi sağlayan şeylere takılıp kalmaya devam ettim.

“Tüm bunları yaparken bir süreliğine inanılmaz hissettim. Sanki en ufak bir hata yapmadan, milyonlarca şeyi başara-bilirmişim gibi geliyordu. Bunu lisede yaptım, üniversitede yaptım ve binicilik kariyerimde de yaptım. Çok sert, çok hızlı gittim. Bu aşırı bir saplantı döngüsü gibiydi. Binicilik her şeyden daha istikrarlıydı ama on beş saniye rekorunu kırdığım o yarıştan sonra binicilikle olan ilişkim tamamen değişti.”

Brooks gözlerini benden ayırmadan söylediğim her şeyi dinliyordu.

“Bana keyif vermiyordu, yine de bunu yapıyordum çünkü duramıyordum. Kazamdan önceki aylarda antrenman yapma ve at binme şeklim neredeyse dürtüseldi. Yaklaşık bir hafta önce de duvara tosladım.

“Motivasyonumu kaybettim. Çok bunalmıştım. Tükenmiştim. Kendi zihnimin içine çekilmiştim. Kalbim benimle hemfikir değildi, bu yüzden de kendi seviyeme ulaşmakta zorlanıyordum. Eğer zihnim ve kalbim bir olsaydı, muhtemelen düşüşle ilgili bir şeyler yapabilirdim. Belki tamamen engel olamazdım ama en azından darbeyi azaltabilirdim.”

“Düşmen senin hatan değildi, Emmy. Böyle boktan bir şey herkesin başına gelebilir,” dedi Brooks. Sesi oldukça samimiydi.

“Biliyorum ama bir atın üstünden milyonlarca kez düştüm. Bunu güvenli bir şekilde nasıl yapacağımı biliyorum, atın beni yönetmesine izin vermek yerine bunu yapmalıydım.” Çitlere çarpmanın nasıl bir his olduğunu düşündüğümde irkildim, ardından Brooks’un suyun altındaki başparmağının kaburgamda küçük daireler çizdiğini hissettim. Dokunuşu rahatlatıcıydı.

“Ve son birkaç aydır çok yoruldum. Alarmımı daha önce bu kadar kaçırdığım olmamıştı. DEHB ilaçlarımı almayı bıraktım. Dairemde kalıp hiçbir yere çıkmadım. Hayatımın etrafımda yığılıp birikmesine izin verdim ve bunu umursamadım bile.”

“Peki, eve dönmene ne sebep oldu?” diye sordu Brooks.

“Yetersiz dürtü kontrolü,” dedim dürüstçe. Kafası karışmış görünüyordu ve açıklama yapma ihtiyacı hissettim. “Bir şey yapma dürtüsü geldiğinde, eğer her şey yolundaysa kontrol etmek benim için zor oluyor. Her şekilde kontrolü kaybetmiş hissettiğimde ise çok daha zor oluyor.”

“Bu seni daha kontrollü hissettiriyor mu?” diye sordu düşünceli bir şekilde.

“Bir dakikalığına, evet.”

“Peki, eve geldiğine pişman mısın?”

İnanılmaz güzel bir soruydu. Üzerine düşündüm. Doğrusunu söylemek gerekirse eve geldiğime pişman olacağımı düşünsem de olmamıştım.

“Hayır, değilim. Bu karara nasıl varmış olursam olayım, doğru olan buydu.” Cevabım üzerine omuzlarının biraz gevşediğini fark ettim. O ana kadar gergin oldukları dikkatimi bile çekmemişti.

“Emmy, burada olduğun için mutlu olduğumu bilmeni istiyorum.” Bana yine aynı şekilde bakıyordu. Sanki dünyadaki tek kadın benmişim ve benden daha önemli bir şey yokmuş gibi.

Bu bakış yüzünden sarhoş olabilirdim.

Bacaklarım hâlâ onun beline sarılıydı. Beni kendine yaklaştırmaya devam ederken ellerinin sıcaklığını suyun altında bile tenimde hissedebiliyordum. Başımı eğerek omzuna yasladım.

“Biliyorsun,” dedi. Dudaklarını saçlarımda hissedebiliyordum. Onları her yerde istiyordum.

“Geçtiğimiz iki haftada senin hakkında yirmi yılda öğrendiğimden daha fazlasını öğrendim.”

“Gerçekten öyle” dedim. Daha fazlasını bilmek istiyordum. “Bana başka bir şey söyle.”

“Ne bilmek istiyorsun?” diye sordu. Onun ne zaman değiştiğini bilmek istiyordum. Ancak değişip değişmediğini, onu gerçekten tanıyıp tanımadığımı -belki de sebep ikisi birdendibilmediğim için bunu doğrudan sorabileceğini sanmıyordum.

Bunun yerine, “Farklı görünüyorsun,” dedim.

“Ve?”

“Sanırım bunun ne zaman olduğunu merak ediyorum.” Sessizdi. Yanlış bir şey söylemediğimi umuyordum.

“Beş yıl önce,” dedi sonunda. “Aynı andan birçok şey yaşadım. Riley doğdu, Jimmy öldü, babamın sahip olduğunu bile bilmediğim bir sürü şey bana miras kaldı ve oldukça kötü bir bar kavgasının ardından hapse atıldım. Baban beni çıkarmak için geldi. Ya kendim olacağımı ya da Jimmy olacağımı söyledi ama ben ikisi de olamadım. Belki de bu kafamda bir şeylerin oturmasını sağladı, bilmiyorum. Sanırım benimle ilgili çoğu şey hâlâ aynı. Sadece kendimle kavga etmeyi bıraktım.”

Babam bana Brooks'un kendisinin en büyük düşmanı olduğunu söylemişti, bu yüzden uğruna çabalayacak bir şeye sahip olmanın onu nasıl değiştirdiğini görebiliyordum.

"En azından o bar kavgasını kazandın mı?" diye sordum, ortamı yumuşatmaya çalışarak.

"Kesinlikle," dedi. "Ama o pislik benim burnumu kırdı."

"Ah, demek bu yüzden bok gibi görünüyor," dedim. Göğsünün gülerken titrediğini hissettim. Ellerini belimden çekip bacaklarımı belinden çözdüğünde, *Lanet olsun*, dedim içimden.

"Ukalanın tekisin. Bunu biliyor musun?"

"Ben mi? Asla." Brooks bana keskin bir bakış attığında bu fırsatı değerlendirip ona elimden gelen en güçlü şekilde su sıçrattım.

"Seni küçük bo..."

Brooks cümlesini tamamlayamadan, onun peşimden geleceğini bilerek yüzmeye başladım.

Geldi de.

Bir süre daha gölette yüzdükten sonra, Brooks'un yıllar önce kurduğu ip salıncakta sallanarak sohbet ederken zamanın nasıl geçtiğini anlamamıştım.

Midem yüksek sesle guruldadığında, kuruyan pınarın kıyısında oturuyorduk. Brooks, "Artık gitsek iyi olacak," dedi.

Gitmek istemesem de muhtemelen Teddy'den, nerede olduğumu merak eden milyonlarca cevapsız çağrı almıştım. Brooks yerden tişörtümü ve şortumu alarak bana uzattı. Sessizce giyinip kamyonu doğru yürümeye başladık.

Brooks parmaklarını benimkilerin arasından geçirdiğinde, o an kararımı vermiştim. Bu adamı öpecektim.

Bugün.

Kamyonuma doğru yürürken, elimde olmadan parmaklarımı Emmy'ninkilerin arasından geçirmiştım.

O da karşılık verip parmaklarını benimkilere doladı ve kahretsin, sanki havada süzölüyormuşum gibi hissettim. Bunun sorun olmayacağını gösteren çizgiyi ne zaman aştığımızdan emin değildim ama lanet olsun, aştığımızı sevinliyordum.

Bugün, uzun zamandır geçirdiğim en güzel günlerden biriydi.

Binmesi için kapısını açtığımda o binemedi pantolonunun kemer halkalarından birini parmaklarıma takarak onu durdurdum. Ne yapacağımdan emin değildim, sadece bir şeyler yapmam gerekiyordu. Bu kadın beynimdeki bütün boş alanı kaplıyordu ve artık ondan daha fazla uzak kalmak istemiyordum.

Dürüst olmak gerekirse ne kadar çabalarsam çabalayayım, ondan uzak durabileceğimi sanmıyordum.

Emmy Ryder sadece... daha fazlasıydı. Herkesin olduğundan ya da olabileceğinden çok daha fazlasıydı.

Nazik ve cesurdu. Aynı zamanda çok güzeldi. Ona dokun-

manın, onu bana ait kılmanın nasıl olacağını düşünmemek giderek zorlaşıyordu.

Suda bacaklarını belime doladığında tenimin altında kaynayan sıcaklığı hissedebiliyordum. Ona olan yoğun açlığımı daha ne kadar bastırabileceğimden emin değildim.

“Emmy...” diye başladığım cümlemi bitiremedim çünkü gömleğimi iki eliyle tutup yüzümü kendine doğru çekti.

Dudaklarımız buluştuğu anda sanki alev almıştım. Parmaklarımdan biri kemerinin halkasında, elleri gömleğimin içindeyken orada öylece durmaktan başka bir şey yapamayacak kadar şok olmuştum.

Emmy çok geçmeden geri çekilerek alnını benimkine dayadı. “Beni iki kez öpmekten korktun, bu yüzden bunu kendim yapayım dedim,” dedi. Sesi nefes nefese çıkmıştı ve mükemmeldi. Ses tonu, bana laf soktuğu gerçeğini gözden kaçırmamı sağladı.

Ancak haklıydı ve bundan nefret etmiştim. Ne zamandan beri ilgi duyduğum bir kadını öpemeyecek kadar utanmış olmuştum?

Bunu telafi etmem gerekiyordu. Hemen.

Onu tam burada, istediğim yerde tutacak bir şey söylemem gerekiyordu.

Ama yapamadım. Emmy Ryder kendi isteğiyle dudaklarını bana bastırmıştı. Beynim bir saman yığını gibiydi. Gömleğimi tutan eli gevşedi ve geri çekilmeye başladı. Yanakları kırmızıydı. O... utanmış mıydı? *Siktir. Hayır. İstedğim bu değildi. O ağzı yeniden benimkinin üzerinde istiyordum. Hareket et Luke, hareket et.*

Uzaklaşmasına izin veremezdim. Neredeyse bunu yapıyor olması, elimi çabuk tutmam için beni harekete geçirmeye yetmişti.

Tekrar kemer halkasını çekip içgüdüsel olarak elimi boğazına götürerek ağzını tekrar benimkine yaklaştırdım.

Bu kez yaptığım şey öylece durmak değildi.

Diğer elimi hâlâ nemli olan saçlarının arasından geçirdiğimde kollarını boynuma doladı. Ona doyamıyordum. Bu hissettiğim, her şeydi.

O her şeydi.

Dilimi dudaklarının kenarında gezdirerek içeri girmek için yalvardım.

Bu kadının bana vermeye razı olduğu her şeyi seve seve alırdım.

Dudaklarını aralayıp beni içeri aldığında bu kez, ağzına tümüyle hakimdim. Öpüşmemiz ateşli ve çılgıncaydı. Sanki bana yeterince yaklaşamıyormuş gibi tişörtünden tutarak çekmeye devam ediyordu.

Boylarımız eşit değildi. Her iki elimi de onun mükemmel kışını avuçlayıp onu yerden kaldırmak için kullandım. Tıpkı suda olduğu gibi, bacaklarını belime doladı. Bu, o zaman da beni deli etmişti şimdi de delirtiyordu. Emmy için şimdiden sertleşmişim.

Alt dudağımı ısırıldığı an daha fazla dayanamadım.

Sırtı kamyonumun içine bakacak şekilde bizi çevirdim. İkimizi de dikkatlice içeri doğru hareket ettirirken öpüşmemizi kesmedim. Koltuğa yatıncaya kadar onu hafifçe ittim, bacakları hâlâ belime sarılıydı ve ben de üzerine uzanmışım.

Tam olarak olmak istediğim yerd.

Bacakları açıldığında kolayca aralarına yerleştim. Dudaklarım hâlâ onunkilere yapışıkken ondan alabileceğim her şeyi alıyordum. Vücudu sanki bedenimin altında olması gerekiyormuş, oraya aitmiş gibi hissettiriyordu.

Bu his ve bütün gün onu o lanet mayo içinde izlemek zorunda kalmamın etkisiyle, muhtemelen pantolonuma on beş yaşında bir velet gibi patlamaktan sadece birkaç saniye uzaktım.

Yine de umurumda bile değildi.

Tek umurumda olan Emmy'ydi, ona yakın olmam, sonunda onu kollarıma almış olmamdı. Ellerini tişörtümün üzerinden sırtımda gezdirirken dudaklarından ayrılıp boynuna doğru indim. Dilimin altında nabzını hissedebiliyordum. Kalbi en az benimki kadar hızlı atıyordu.

Köprücük kemiğine uzanan bir öpücük yolu izlediğimde inledi. Ona dair her şeyi, ağzım, ellerim ve dilimle ezberlemek istiyordum.

“Siktir, Emmy,” dedim boğuk bir sesle. “O kadar mükem-melsin ki.”

Tekrar inlediğinde elimde olmadan kalçalarımı ona doğru ittim. Ellerini saçlarıma götürerek şapkamın düşmesini sağladığında, boynundan yukarı çıkarak tekrar dudaklarına ulaştım.

“Aman Tanrım,” dedi dudaklarıma doğru. “Daha fazla, daha fazlasına ihtiyacım var.” Kendimi tekrar ona bastırdığımda inlemesiyle hepsini içime çekmek ister gibi onu daha sert öptüm.

Göğsünü okşayıp kavradığımda nefesi kesildi. O kesilen nefesin beynime kazınmasını istiyordum.

“Emmy,” diyerek nefes aldım. “Devam edersek, durabileceğimi sanmıyorum.” Dudaklarımdan uzaklaşarak ellerini yüzüme getirip gözlerimin içine ciddi bir ifadeyle baktı.

“Durmanı istemiyorum, Luke.” Yutkundum. Acaba o...? O da bunu benim kadar istiyor muydu?

“Ne istiyorsun Emmy?” diye sordum. Sadece bir an sessiz kaldığında, neredeyse ikimizin de kalp atışlarını duyabiliyordum.

“Beni bu kamyonetin içinde becermeni istiyorum. Lütfen.” *Siktir.* Emmy Ryder'in böyle bir ağzının olduğunu kim bilebilirdi? Kesin olan tek bir şey vardı, o ağzı her yerimde istiyordum. Bu sözlerle sanki beynimde bir düğmeye basılmış

gibi tüm çekincelerim uçup gitmişti. Artık aramızdaki o çizgiyi sadece geçmek istemiyordum, o çizgiyi patlatıp darmadağın etmek istiyordum.

“İstediğin bu mu, tatlım? Seni burada, dışarıda becermem mi?” Tekrar söylemesine, beni istediğini duymaya ihtiyacım vardı.

“Evet, Luke. Bunu çok fena istiyorum. Lütfen.” Tam da beni daha fazla tahrik edemeyeceğini düşündüğüm anda adımları çaresizlikle söyleyişi... Beynimin, bu kadını sahiplenmeye kararlı olan kısmı hızla kontrolü ele aldı.

“Beni içinde hissetmek istiyor musun?” Sözlerim üzerine inledi.

“Aman Tanrım, evet. Lütfen.”

“Siktir.” Onu tekrar öptüm. Tamamen dişlerden ve dillerden oluşan bir öpüşmeydi. Yumuşak olmak için bolca vaktimiz olacaktı ama şu an tek düşünebildiğim onu ne kadar çok istediğimdi.

Ellerini tişörtümün eteğine götürerek vücudumda gezdirmeye başladı. Ben de o mükemmel göğüslerinin üst kısımlarını görebilmek için tişörtünü yukarı ittim.

Emmy'nin telefonu çaldığında ağzımı onlara doğru indirmek üzereydim.

Kesinlikle hayır.

Tanrının belası kırmızı mayosu üzerinden göğüs ucunu yakalayarak emdim. “Umursama,” diye homurdandım ama yine de telefonu kamyonun zemininden aldı. *Velet.*

“Arayan Gus,” dedi nefes alırken.

Pekâlâ, kahretsin.

Yaptığım şeyi anında bıraktım. Şu anda üzerinde çalıştığım görevden beni alıkoyabilecek tek şey Gus'ın aramasıydı ve bu da Emmy'yi aklımı yitirmiş bir şekilde becermekti.

Gus'ın küçük kız kardeşini.

Tanrım, lanet olsun.

Emmy'nin üzerinden kalkıp nasıl görüldüğüne baktım. Saçları hâlâ nemliydi ve her zamankinden daha dağınıktı ama sonunda, saçlarını dağınık hale getiren *bendim*. Dudakları öpüşlerimle şişmiş, özel ilgi gösterdiğim boynunda ise kırmızı izler vardı.

Bu hâliyle bile inanılmaz yıkıcıydı.

Sonunda telefonu çalmayı bıraktığında bunu kaldığımız yerden devam etmek için bir işaret olarak kabul ettim. Harekete geçmek için eğildiğimde bu kez benim telefonum çaldı.

Kim olduğunu bildiğime dair içimde güçlü bir his vardı.

Telefonumu arka cebimden çıkardım ve ekranda Gus'ın numarası görüldü.

Emmy, "Buna cevap vermek zorundasın," dedi. "Eğer cevap vermezsen ikimizi de aramaya devam edecek."

Haklıydı. Derin bir nefes alıp telefonu kulağıma götürdüm. "Brooks'a ulaştınız." Görünüşe göre bu, küçük kız kardeşinin dahil olduğu yapmamam gereken şeyleri yaptıktan sonra Gus'ı selamlama şeklimdi.

"Tanrım, yine iş mülakatı selamı mı?"

"Benim hoşuma gitti," dedim. Emmy kıkırdayıp dizlerinin üzerine çöktü. Ona uyarıcı bir bakış atsam da aldığım karşılık sadece aletimin seğirmesine neden olan bir gülümsemeydi.

Gus telefonda, "Yaşlandıkça daha da tuhaflaşıyorsun," dedi. "Emmy'yi gördün mü?"

Biliyor musun, bir düşüneyim, Gus. Aslına bakarsan, kız kardeşin az önce benim sikik boynumu yaladı.

İsa aşkına.

Bu kadın.

"Hayır," diye mırıldandım. "Neden?" Emmy, tırnaklarını yavaşça göğsümden aşağı sürükleyip pantolonumun bel kena-

rının üzerinde durdu. Bana tam olarak ne yaptığını görememesinin imkanı yoktu çünkü aletim onun için çoktan sertleşmişti.

“Kulübesinde değil, ahırda da değil. Orada sana yardım ediyordu, değil mi?” Görünüşe göre cehennemden gelen bir Sukkubus* olan Emmy, aletimi kot pantolonumun üzerinden avuçlamak için bu anı seçmişti.

Siktir.

Alt dudağımı ısırırsam da ağızımdan çıkan küçük iniltiyi kontrol edemedim. Bileğini tutup ona tehdit eden bir bakış attım.

“Evet ama onu bugün görmedim,” dedim. Anlaşılan Emmy’nin elimde kilitli olan bileği, onu caydırmak için yeterli değildi. Bu kez boynumu öpmek için harekete geçti.

“Ha. Bu tuhaf. Buraya geldiğinden beri çiftliği pek terk etmemişti.” Gus’ın sesi hem endişeli hem de rahatsızdı.

En yakın arkadaşşıma yalan söylediğim gerçeğini fazla düşünmemeye çalışarak, “Muhtemelen Teddy’yle birlikte,” dedim.

“Evet, haklısın. Onu daha sonra tekrar aramayı deneyeceğim.”

“Her şey yolunda mı?” diye sordum, o an neden telefon görüşmesini uzatacak bir şey söylediğimden emin değildim.

“Evet. Perşembe günü aile yemeği yiyeceğiz. Sen de gelmelisin.”

“Kulağa hoş geliyor. Onu görürsem sana haber veririm.” Emmy’nin yumuşak gülüşünü boynumda hissettim.

“Tamam. Sen koşuya falan mı çıktın?”

“Hayır, neden?”

“Sesin nefes nefese geliyor.” *Hayır, Gus. Aradığında, küçük kız kardeşinin kıyafetlerini yırtmama üç saniye kalmıştı.*

*Sukkubus, çeşitli mitolojilerde yer alan bir tür dişi şeytan veya cinsel olarak cazip varlık olarak kabul edilen bir karakterdir. Genellikle cinsel dürtülerini kullanarak erkekleri baştan çıkarmak ve enerjilerini emmekle suçlanır. —ç .n.

Emmy yeniden tırnaklarını göğsümün üstünde gezdirdiğinde inlememi bastırmak zorunda kaldım.

“Hayır, sadece barın etrafında birkaç iş yapıyorum. Seninle sonra konuşuruz, tamam mı?”

“Elbette. Görüşürüz.”

Hiçbir şey söylemeden telefonu kapattığım an Emmy tekrar güldü. Bu sefer normal bir ses seviyesindeydi ve bu sesi seviyordum.

Saçını yumruğuma dolayıp çekerek, bana bakmasını sağlayacak şekilde başını geriye doğru ittim.

“Bunun için seni cezalandıracağım, tatlım.”

“Ne için?” diye sordu sevimli bir sesle.

“Ben telefodayken kahrolası flörtöz bir yaramaz olduğun için.”

“Bunu kaldırabilirim,” diye cevap verdi ve ardından beni tekrar öptü. *Tanrım*. O çok başka bir şeydi.

Artık hayatım böyle mi olacaktı? Az önce Emmy Ryder gerçekten beni öpmüş müydü?

“Seni eve bırakmam lazım,” dedim isteksizce. Öpüşmemizden geri çekilerek bana somurttu. *Lanet olsun*. Sadece bir kez kamyonumda onu becermeye yaklaştım ve bu kadın beni çoktan parmağına dolamıştı bile.

Kimi kandırıyordum? Barıma girdiğinden beri parmağına dolanmış hâldeydim.

“Bana öyle bakma,” dedim.

“İyi. Beni eve götürebilirsin ama bunu telafi etmek zorunda kalacaksın,” dedi dudaklarıma sert bir öpücük kondurarak.

Dudaklarına doğru, “Oldu bil,” dediğimde gülümsemesini hissettim.

Bunu nasıl telafi edeceğimi çok iyi biliyordum ve o zaman geldiğinde aceleye getirmeyecektim.

Teddy, “Peki kardeşinden gelen o arama, Luke Brooks’a ‘seni kamyonunda becermesini’ söylemenden önce miydi, yoksa sonra mıydı?” diye sordu telefonda.

“Ted. Kesinlikle yardımcı olmuyorsun,” dedim. Keşke Brooks’un kamyonunda olanları Teddy’ye anlattığım için pişman olduğumu söyleyebilseydim ama bunu içimde tutabilecek durumda değildim. Yemekte yanlışlıkla ağzımdan kaçırarak yerine şimdi Teddy’ye anlatmak daha iyiydi.

Zaten ona anlatmadığım çok şey vardı; neden eve geldiğim, panik ataklarım, bu yüzden teraziye biraz dengelemem gerekiyordu.

Teddy, “Sadece biraz daha açıklığa kavuşturmak adına,” diye devam etti. “‘Beni bu kamyonetin içinde becermeni istiyorum’ cümlesi doğrudan bir alıntı, değil mi?” Tanrım, bundan zevk alıyordu. “Bunu daha sonra günlüğüme yazdığında senden alıntı yapabilmem için bilmem gerekiyor.”

“Seni aradığıma pişman oldum,” dedim.

“Hayır, olmadın. Ayrıca bu benim doğum günü haftam, bu

da yasal sözleşmemiz gereği, sen ve Luke Brooks hakkında bana her şeyi anlatmak zorunda olduğun anlamına geliyor.”

“Böyle bir sözleşmeyi imzaladığımı hatırlamıyorum.”

“Baban, aylık arkadaşlık ödemelerini başlattığında çoktan senin adına imzaladı.”

“Çok komiksin ve bu şakada hiç de abartılacak bir şey yok,” dedim en monoton sesimle.

Teddy, “Konudan uzaklaşıyoruz” dedi. “Eğer doğrudan bir alıntıysa, olayların tam sırasını ve Brooks’u öpmenin nasıl bir şey olduğunu bilmem gerekiyor.”

İç çektim. Teddy kemik kokusu almış bir köpekten farksızdı. Kafasına koyduğu şeyi yapmaktan onu alıkoyacak hiçbir şey yoktu, bu yüzden ona istediğini vermeliydim.

“Telefon görüşmesinden önceydi ve evet, bu benden doğrudan bir alıntıydı. Son olarak da çok iyi öpüşüyor.” Çok iyinin de ötesindeydi. Hatta şimdiye kadar tanıdığım en iyi öpüşen kişiydi ve bu gerçekten sinir bozucuydu.

“Elbette öyledir. Aksi mümkün değil.” Teddy’nin bunu tahmin ettiğim anlamda söylemediğini biliyordum ama yine de canımı yakmıştı. Bu, Luke Brooks’un kim olduğunu ve daima kim olacağını hatırlatıyordu.

Evet, yakın zamanda onun farklı bir yönünü görmüştüm. En sevdiği yere başka kadınları götürmediğine ve onlara kahvaltılık burritolarla yanında mükemmel sipariş edilen kahve getirmediğine inanmak istiyordum.

Ancak Luke Brooks her zaman playboy olmuştu.

Birkaç gün önce bana ilk öpüştüğü kızın *annesiyse* yattığını söyleyen adamla aynı kişiydi. İtirafının ardından sosyal medyada biraz araştırma yapmıştım ve ona hak vermek zorundaydım, Claudia’nın annesi ateşliydi.

“Emmy,” dedi Teddy telefonda. “Nereye gittin?”

“Hiçbir yere,” diye yalan söyledim.

“Emmy, öyle demek istemedim.” Siktir. Teddy’nin gerçek bir zihin okuyucu olduğunu unutmuştum.

“Hayır, biliyorum ama bu doğru. Elbette iyi öpüşecek, pratik yapmak kusursuz hâle getirir.” Dudaklarımı kendi dudaklarına çekmeden önce boynumu nasıl tuttuğunu düşündüm.

Genelde ilk hamleyi yapan bir kız değildim ama onunlayken ilk adımı attığım için mutluydum. Sanki öpücüğüm ona, kendini bırakması için ihtiyaç duyduğu izni vermiş gibiydi.

O kadar kendinden emindi ki. O anda ikimizi de idare ediş şekli en az öpücüğün kendisi kadar sarhoş ediciydi.

“Tüm bu durum hakkında ne düşündüğümü bilmek ister misin?” Teddy sordu.

“Eminim bana söyleyeceksin.”

“Sanırım Brooks’a daha fazla güvenmelisin.” Lanet olsun. Beklediğim şey kesinlikle bu değildi. “Belli ki senden etkileniyor ve seninle vakit geçirmekten hoşlanıyor. Luke Brooks’un içinden gelmeyerek bir şey yaptığını hiç gördün mü?” Doğru bir noktaya değinmişti.

“Hayır,” dedim iç çekerek.

“Bugün gerçekten güzel bir gün geçirdin mi?” diye sordu.

“Evet,” diye itiraf ettim.

“Peki, onunla vakit geçirirken hissettiklerin hoşuna gidiyor mu?”

“Çok sinir bozucusun,” dedim telefona doğru. Elimi yüzümde gezdirdim. Teddy beni göremese de bu hareketi hissedebileceğini umuyordum.

“Soruma cevap ver, Clementine.”

“Tamam, iyi. Evet, onunlayken hissettiklerim hoşuma gidiyor,” diye çıkıştım.

“Kesinlikle. Yani belki bunun ikiniz için bir anlamı vardır,

belki de yoktur ama Brooks'u, on üç yaşından beri onu soktuğun kalıba göre değerlendirirsen asla bilemeyeceksin. Onun bu versiyonu senin için yeni olabilir fakat yine de tanımaya değer olduğunu düşünüyorum .”

Yalnızca Teddy, bu kadar karmaşık bir durumdan anlam çıkarmayı başarabilirdi.

“Peki ya Gus?” diye sordum.

“Ne olmuş ona?” Sıkılmış bir ses tonuyla cevap verdi.

“Brooks onun en iyi arkadaşı. Aralarındaki samimiyet tıpkı seninle olan dostluğum gibi. Kardeşimin onu kaybetmesini istemiyorum,” dedim. “Brooks’un da onu kaybetmesini istemiyorum. En iyi arkadaşlar kolay bulunan şeyler değil, biliyorsun.”

“Dinle,” diye başladı Teddy, “Gus’ın hâlâ şu sessiz ama ölümcül koruma olayını devam ettirdiğini biliyorum. Demek istediğim, bu Gus’ın düşünmesi gereken bir şey, bunların seni yapmak istediklerinden alıkoymasına izin veremezsin. Üstelik senin de Brooks’u becermek istediğinden yüzde doksan dokuz eminim.” Bu beni gülümsetti. “Gerçekten Emmy. Hayatına biraz pozitif kaos katma ihtimalini bu kadar dert etme.”

“Bu senin için sorun olmayabilir,” dedim. Teddy kaosu severdi, aynı zamanda bununla başa çıkabilirdi de. Her zaman yumrukları hazır şekilde yürüyen, gerektiğinde de hemen karşılık verebilen bir kraliçe gibiydi.

“Senin için de sorun değil. Dinle, eğer Gus bunu öğrenir ve kafayı yerse onunla ben ilgilenirim,” dedi. “Luke Brooks’u biraz daha yakından tanımanın bir zararı olacağını düşünmüyorum.”

“Peki ya tüm bu durumun altından kalkamazsam?”

“O zaman senin için ben kalkan olurum,” dedi. İç çektim ama Teddy kararlıydı. “Farkında mısın,” dedi. “Wyoming’in

en ateşli adamlarından biriyle ilkel bir sevişme yaşama ihtimali olan bir kadına göre kesinlikle çok fazla iç çekiyorsun.” Teddy’nin bir kez daha haklı olduğu bir nokta vardı.

“Çok ateşli, değil mi?” dedim.

“Öyle. Sen de öylesin. Siz birlikte ateşli olmayı hak ediyorsunuz,” dedi. “Fazla düşünme, Em. Eğer Luke Brooks’un berbat olduğu ortaya çıkarsa, ki böyle olmayacağından çok eminim, en azından bundan sıcak bir sevişme seansıya bir burrito almış olursun.”

“Burrito gerçekten güzeldi,” dedim. “Kafe Bean gerçekten olayı aşmış.”

“Biliyorum. Neredeyse her gün öğle yemeği için oraya gidiyorum.” Teddy kasabada küçük bir giyim butiğinde çalışıyordu, kendi tasarımlarını ise web sitesinde satıyordu. “Seni oraya götürürdüm ama görünüşe göre sen çiftliğin sınırlarını yalnızca Brooks’la birlikte terk ediyorsun.”

“Bu doğru değil.”

“Öyle, ancak uzun süredir evde olmadığın için seni affediyorum. Benimle olmasa bile dışarı çıktığın için mutluyum.”

“Neden birdenbire Brooks yanlısı oldun?” diye sordum.

“Kendi nedenlerim var,” diye yanıtladı.

“Paylaşmak ister misin?”

“Hayır.” ‘a’ harfini uzunca söyleyerek vurgulamıştı. “Gitmem gerekiyor. Cuma günü doğum günü kutlamaları için görüşürüz. Seni seviyorum!”

Teddy ile telefonda görüştükten birkaç dakika sonra Gus, Riley’yi de yanında getirerek kulübeme uğradı. Riley kapıyı çalma konusunda pek iyi olmasa da umurumda değildi. Üç saniye içinde kapımdan, yatağıma ışınlanmayı başarmıştı.

“Hala, kulüben gerçekten çok küçük,” dedi. “Babaminki çok daha büyük.”

“Eh, babanın kulübesi ikinizin de sığabileceği kadar büyük. Burası sadece benim için,” diye yanıt verdim.

“Senin, anneminki gibi bir arkadaşın yok mu? O artık bizimle yaşıyor. Onlar evleniyorlar.” Gus bana Camille’in evleneceğini söylemişti. Onun adına mutluydu, elbette ben de öyleydim.

Gus ve Cam, bize Riley’yi vermişlerdi. Ancak onlar da dahil olmak üzere herkes ikisinin kaderinde aşk olmadığının farkındaydı. İki yakın arkadaş ve harika birer ebeveynlerdi.

“Hayır, tatlım ama annenin böyle bir arkadaşına sahip olması çok güzel.”

Riley gerçekçi bir tavırla, “Babamın da arkadaşı yok,” dediğinde Gus, kapının yanında boğazını temizledi.

“Bugün erken saatlerde neredeydin?” diye sordu. “Sana ulaşmaya çalıştım.”

Ona en yakın arkadaşıyla sevişiyor olduğumu söyleyemediğim için, “Kasabaya gidip kahve aldım, biraz yalnız vakit geçirdim.”

“Gerçekten daha fazla yalnız kalmaya ihtiyacın var mı?” Gus anlamlı bir şekilde sordu.

“Baba, yalnız zamanın önemli olduğunu söylemiştin,” diye araya girdi Riley. “Bu yüzden, yalnız kalmaya ihtiyacım olduğunu hissettiğimde sana söyleyebilirim.”

“Evet, *baba*. Yalnız geçirilen zaman önemlidir,” diye dalga geçtim.

“Haklısın, evlat ama Emmy hala her gün yalnız zaman geçiriyor.”

Ona pis bir bakış attım. Riley ile hâlâ yatağında yatıyorduk. Benimle konuşabilmek için yan tarafına yuvarlandı.

“Hala, seni daha fazla ziyaret etmemi ister misin?” diye sordu. Sesi çok ciddiydi ve bu hâli çok sevimliydi.

“Biliyor musun,” dedim. “Evet, beni daha çok ziyaret etmene ihtiyacım var.” Riley elini öptü ve sonra yüzüme do-

kundurdu. Bu Gus'tan öğrendiği bir hareketti. O da annemden öğrenmişti.

“Tamam, daha çok ziyaret edeceğim,” dedi. “Ama babamı getirmeyeceğim” diye fısıldadı. Güldüm.

“Orada bu kadar komik olan ne?” Gus sordu.

Riley ve ben aynı anda, “Hiçbir şey,” diye yanıt verdik. Gus, o anda sanki ikimize karşı güç istermiş gibi tavana baktı. Onu sinirlendirmeyi seviyordum.

“Her neyse, buraya sana yarın akşam yemeği yiyeceğimizi söylemek için geldim,” dedi Gus. “Wes misafir çiftliğini alacak ama görünüşe göre babam, biz oy verene kadar imza atmayı planlamıyor.”

“Orada olacağım,” dedim.

“Güzel. Riley, hadi gidelim. Seni annenin yanına götürmem gerekiyor.” Ona hızlı bir şekilde sarıldım.

“Güle güle, güneş ışığım. Seni seviyorum.”

“Seni seviyorum, hala!” Yatağımdan atlayıp kapıya koştu. Gus elini onun omzuna koyarak onu yönlendirdi.

“Ah, yarın Brooks da geliyor, o yüzden lütfen uslu durmaya çalış.”

Hoşlandığınız kızın ailesiyle akşam yemeği yerken ne giymeniz gerekirdi ki, üstelik aynı zamanda bu aile en yakın arkadaşınızın ailesiyse ve onun babası da şimdiye kadar sahip olduğun babaya en yakın kişiye?

Ryder’larda ne giyeceğim konusunda hiçbir zaman endişelenmemiştim hatta genel olarak ne giydiğim konusunda düşünmezdim bile ancak bu kez farklıydı.

Emmy’yi öptükten sonra artık her şey farklı geliyordu.

Kamyonetimde yaşananların gerçek olduğuna hatta tüm günün gerçek olduğuna hâlâ inanmakta zorlanıyordum. Onun suyun içinde nasıl güldüğü ya da altımda nasıl görüldüğü hâlâ aklımdan çıkmıyordu.

Boku yemiş. Olduğum şey buydu: boku yemiş.

Sanki birisi haberim olmadan silinmeyen kalemle alnıma “KIZ KARDEŞİNİZİ ÖPTÜM” yazmış gibi; Büyük Ev’e adım attığımda tüm Ryder erkekleri Emmy’yi öptüğümü anlayacaklarmış gibi hissediyordum.

En az yıpranmış kot pantolonumu ve düz siyah tişörtümü

giydım. Otuz dakikayı acı çekerek geçirdikten sonra elimden gelen tek şey bu muydu? Harika.

Herhangi bir şapka takmamaya karar vermiştim ki bu, göründüğünden daha büyük bir karardı.

Hızlıca telefonuma baktım. Saat çoktan altı elli dört olmuştu. Sikeyim. Zamanında yetişmem mümkün değildi. Büyümüş, sorumluluk edinmiş olabilirdim ama dakik olmak hiçbir zaman bana göre olmayacaktı.

Botlarımı ayağıma geçirip kapıya doğru yöneldim.

Çakıllı yoldaki araba yolculuğumdan, Rebel Blue'daki Büyük Ev'in ön kapısına ulaşmam yaklaşık on beş dakika sürmüştü. Düşüncelerimi bastırmak için camlar kapalı hâldeyken yüksek sesli müzikle araba kullanmam gerekmişti.

Ryder'ların evinde milyonlarca kez akşam yemeği yemiştim. Her şey yolunda gidecekti.

Arabayı durdurduğumda, Teddy'nin kamyonunun da burada olduğunu fark ettim. Eminim Gus buna çok sevinmişti. Wes, büyük beyaz bir Pyrenees köpeği olan Waylon'la birlikte dışarıdaydı. Oldukça tatlı ve insancıl bir köpekti. Çok iyi bir çiftlik köpeği, ayrıca tamamen Wes'e sâdıktı.

Wes, "Selam, dostum," diye seslendi.

"Selam," dedim. Waylon koşarak yanıma gelip tenis topunu ayaklarımın dibine bıraktı. Onu alarak ağaçlara doğru sert bir şekilde fırlattığımda bir kurşun gibi topun arkasından fırladı.

Wes, "Sadece on dakika geç kaldın," dedi. "Etkileyici." Ona hafifçe gülümseyerek omuz silktim. Böyle olmayı planlamasam da her zaman az konuşan bir adam olmuştum, bu yüzden sessiz kalışım onun için tuhaf olmazdı.

"Neden içeride değilsin?"

"Akşam yemeği yedi buçuktan önce hazır olmayacak ve Waylon kapının yanında sızlanıp duruyor."

“Akşam yemeğinin zamanlaması kayıtlı olarak belirlendi, değil mi?” diye sordum. Wes sadece gülümsedi. Ryder’lar, Brooks Standart Saati konusunda oldukça bilgiliydi.

Gus benim en iyi arkadaşımdı ama Wes’le de yakındım. İkisinin yaşının tam ortasında olduğum için üçümüz birlikte oldukça zaman geçirmiştik. Birbirlerinin neredeyse tam zıddıydılar. Bazen akraba olduklarına inanmak zor geliyordu, yine de ikisinin ortak noktası küçük kız kardeşlerine olan sevgileriydi. Sadece bunu farklı şekillerde gösterirlerdi.

“Waylon!” Wes bağırdı. “Hadi içeri girelim.” Ağacların arasından beyaz bir tüy yumağı fırlarken Wes’in peşinden eve doğru ilerledim.

İçeri girdiğim anda ev yemeklerinin kokusuyla karşılaştım. Ağzım şimdiden sulanmıştı ve henüz Emmy’yi görmemiştim bile.

Bir çift küçük ayak sesi ön kapıya doğru hücum etti.

“Brooks Amca!” Riley çığlık atarak kollarıma atladı, onu omuzlarımı geçecek şekilde hafifçe havaya attığımda heyecanla bağırdı.

“Hey, peki ya ben evlat?” diye sordu Wes. Bana koşarken öylece onun yanından geçmişti. Bu çocuğu seviyordum.

“Seni zaten gördüm,” dedi Riley. Evin arka tarafına doğru yürüdük. Gus çoktan masayı kurmaya başlamıştı. Amos ise mutfakta çalışıyordu. Rebel Blue’nun çiftlikteki herkese kahvaltı ve öğle yemeği hazırlayan, Ruby adında bir aşçısı vardı. Çiftliğin kullanımına açık bir buzdolabı ve kiler bulunuyordu. Herkesin kendi kulübesinde mutfak olduğu için haftalık alışveriş bütçesi de alıyorlardı. Ruby, Amos’a akşam yemeği ya da öğünden kalanları bırakırdı ama Amos, genellikle kendi yemeğini yapmayı tercih ederdi. Yemek yapmayı severdi.

Amos mutfaktan, “Merhaba Luke,” diye seslendi. “Gelebildiğine sevindim.”

“Bunu kaçıramazdım,” diye yanıt verdim. “Burası cennet gibi kokuyor.”

“Tavuk güveç, patates püresi ve sebzeler yolda.”

“Ben sığır rostoyu önerdim,” diye araya girdi Gus.

“Ama Emmy kırmızı et yemiyor, değil mi?” düşünmeden söyledim. *Siktir*. Bu bilmem gereken bir bilgi miydi? Bunun farkına ne zaman varmıştım ki? Onun hakkında böyle bir şeyi biliyor olmam tuhaf değildi, değil mi?

Amos, “Hayır, yemiyor ve Gus’ın bunu bilmesi gerekiyor,” diye yanıt verdi. “Hatta mümkünse her öğünde sığır eti yemeyi bırakması da gerekiyor.” Gus’a keskin bir bakış attı. “Yaşlanıyorsun ve kolesterolün eskisi gibi stabil değil.” Bir kahkahayı bastırdım.

“Otuz dört yaşındayım!” diye bağırdı Gus.

Riley, “Baba, sen o kadar yaşlı mısın?” dediğinde Gus dışında herkes güldü.

O anda arka kapı açıldı ve Emmy içeri girdi. Riley’i hâlâ kucağımda tutuyor olmam iyi bir şeydi, eğer tutmuyor olsaydım muhtemelen dizlerimin üzerine çökerdim.

Çok güzeldi. Acaba kalp atışlarımın bir anda on kat hızlanmasına sebep olmadığı bir zaman olacak mı, diye merak ettim.

Saçları arkadan yüzüne gelmeyecek şekilde toplamıştı. Eski, solmuş bir Broncos bisiklet yaka tişört ve kot şort giyiyordu. Sanırım eve geldiğinden beri ilk kez çizmelerini giymiyordu, kapıdan girerken çıkardığı bir çift sandaletti.

“Selam, minik patatesim!” Amos mutfaktan seslendi. Emmy ona başıyla selam verdi. Riley ve beni fark etmesi bir saniyesini almıştı ama bunu fark ettiği an gözleri çok uzun bir süre üzerimizde durmuştu.

Bana baktığında göğsümde tuhaf bir dokunuş hissettim, belki biraz Tums'a* falan ihtiyacım vardı.

Arkasındaki kapıdan Teddy'nin geldiğini fark etsem de gözlerim hâlâ Wes'e sarılan Emmy'nin üzerindeydi. Gözlerimi ondan çekmeyi başardığımda, Teddy'nin çoktan yüzünde kendini beğenmiş bir ifadeyle beni süzdüğünü gördüm.

Bu, beni bakmamam gereken yere, Emmy'ye bakarken ikinci yakalayışıydı.

"Merhaba, Brooks," dedi Teddy. Sesi eğleniyormuş gibi çıkıyordu.

"Teddy." Ona başımı salladım.

"Güzel görünüyorsun," diye belirtti. "Çok sevdiğin o eski tişörtten ve şapkadan vazgeçmeyi seçmenin özel bir nedeni var mı?"

Acımasız. Teddy, acımasızdı.

"Ömür boyu sürececek olan Rebel Blue yasağını ihlal etmeye devam etmenin özel bir nedeni var mı?" Teddy bana doğru bir füze daha fırlatmadan Gus araya girmişti.

"Evet, seni uykunda öldürmek için." Teddy ses tonunu gıcık-tatlı ses tonuyla değiştirmişti ve bu ses tonunu yalnızca hakaretler için kullanırdı.

"Herkes burada minik kulakların da bulunduğunu hatırlatmak isterim." Bunu söyleyen Emmy'ydi. Ona baktığımda Wes'in yanında duruyordu ve kollarını kavuşturmuştu. Gözleri Teddy'nin üzerindeydi, zihin gücüyle onu azarlıyor gibi görünüyordu.

Bu ikisinin ne kadar yakın olduğu göz önüne alındığında, Teddy'nin onu duyabilmesine şaşırımdım.

"Baba," diye başladı Riley. "Öldürmek nedir?"

"O, gün ışığım, bir grup karga topluluğunun adı. Sığır sürüsü gibi ama onlara karga sürüsü değil de daha çok karga-

*Tums, mide yanmasına iyi gelen bir tablettir. -ç.n.

ların ölümü deniyor,” diye yanıtladı Gus hiç duraksamadan. Lanet olsun, o gerçekten hızlıydı.

“Teddy sana neden kargaların ölümünden bahsediyor?” diye sordu.

“Çünkü Teddy bunun komik olduğunu düşünüyor.”

Dört yaşındaki bir çocuk için oldukça kesin bir ses tonuyla, “Teddy gerçekten komik,” dedi Riley.

Odadaki herkes, Gus’ın açıklamasına yeniden gülerken Riley sanki ihanete uğramış gibi görünüyordu.

Amos mutfaktan ellerini bir kez birbirine vurarak hepimizin dikkatini çekti. “Bu arada, hadi yemek yiyelim. Herkes bir tabak alıp masaya geçsin.”

Riley’yi kucağımdan indirdim ve o da Amos’un yanına koştu. Ona salatayı verdi. Oraya doğru yürümeye başladığımda Emmy’nin omzuma çarpmasıyla duraksadım. Başımı ona çevirdiğimde bana küçük bir gülümseme yolladığını bir anlığına yakalayabildim.

“Merhaba,” dedi.

“Selam.” Ben mutfağa doğru ilerlemeden önce serçe parmaklarımızı yarım saniyeliğine birbirine geçirdi. Babasının yanında durup ellerini ona doğru uzatarak, “Bana tabak ver, babacığım” dedi. Amos ona kocaman bir kâse patates püresi uzattı. Bu onun favorisiydi.

Görünüşe göre, yıllar boyunca Emmy hakkında düşündüğümünden çok daha fazla bilgi depolamıştım.

Hepimiz masada her zamanki yerlerimizi aldık. Riley’nin yanında oturan Wes’in diğer yanına geçtim. Emmy, Teddy’nin yanında, benim tam karşımdaki yerini aldığımda, Amos ve Gus masanın iki ucuna oturmuşlardı. Emmy’ye bakmamak benim için fiziksel olarak imkansızdı. Birkaç dakikada bir birbirimize verdiğimiz aptalca gülümsemeleri kimsenin fark etmediğini umuyordum.

Bir süre hepimiz konuştuk. Gus, Amos’a birkaç çiftlik

operasyonu ile ilgili bazı güncellemeler verdi: balyalama mevsimi için tahminler, kış için hangi çiftlik işçilerinin kalacağı ve buzağılama sezonu. Wes, de sulama ve çitlerle ilgili güncellemeleri paylaştı.

“Emmy,” diye başladı Amos. “Ahırlarda işler nasıl gidiyor? Maple yerleşti mi?”

“Evet, o iyi durumda. Veteriner önümüzdeki birkaç hafta içinde yaz sonu kontrolü yapmak için gelecek. Ayrıca ahırdaki diğer atları da kontrol edecek.”

“Endişelenmemiz gereken bir şey var mı?”

“Whiskey’in cildi gerçekten kuru, bu yüzden ona önlem olarak yüksek proteinli yem vermeye başladım.” Whiskey, Emmy’nin annesine aitti. Yaşlıydı ama hâlâ sağlıklıydı.

“Güzel. Başka bir şey var mı?”

“Hayır. Brooks orada iyi iş çıkarıyor. Hepsiyle ilgileniyor.” Oldukça basit bir iltifattı, yine de Emmy’den geldiği için sanki Nobel Ödülü kazanmışım gibi hissettim.

Amos dikkatini bana çevirdi. “Başka güncelleme var mı, Luke?”

“Hayır, efendim. Yazın son binicilik dersi cumartesi günü ve onları Kasım ayında kapalı alana taşımayı planlıyoruz,” dedim ilk birkaç kelimeye takılıp kalarak.

“İyi. Teddy, umarım benim için herhangi bir güncelleme yoktur?” diye sordu Amos, kimsenin konuşmanın dışında kalmadığından emin olmak için. Gus bunun üzerine inledi.

Teddy gülümseyerek “Hiçbirinin doğrudan çiftlikle alakası yok, efendim,” dedi. Emmy’nin masanın altından Teddy’nin bacağına vurduğunu gördüm. Amos bir dakika boyunca ikisine de baktı, kafasının karıştığı açıktı ama görmezden gelerek yemeğine devam etti.

“Peki. Hepiniz bugün neden toplandığınızı biliyorsunuz, Rebel Blue’ya bir misafir çiftliği eklemeyi ciddi olarak düşü-

nüyoruz. Hayır oyu veren biri var mı?” Üç Ryder çocuğu da başlarını salladı.

Wes’in yüzü gülüyordu.

“Weston,” dedi Amos en iyi çiftlik sahibi sesiyle. “Bu senin projen. Gelecek hafta sonuna kadar August’a, Clementine’e ve bana bir bütçe teklifi vermen gerekiyor. Anlaştık mı?”

Wes, “Anlaştık,” diye yanıt verdi. Ondan yayılan heyecan, neredeyse gözle görülebilir boyuttaydı. Amos kararlı bir şekilde başını salladı. “Sayılar birbirine uymuyorsa bunu yapmayız. Eğer uyuyorsa, bu projeyi baştan sona yüklenmen beklenecek. Buna hazır mısın?”

“Evet, baba. Ben hazırım.” Wes’in bunun altından çok iyi bir şekilde kalkacağından hiç şüphem yoktu.

“Peki.” Amos birasını aldı. “Rebel Blue Misafir Çiftliği şerefine.”

Üzüm suyu içen Riley dahil herkes bardaklarını kaldırırken, “Şerefe,” dedi.

Wes, “Hey, Teddy,” diye başladı. “Eski Büyük Ev’in tasarımı işini yapacak birini bulmama yardım edebilir misin?”

“Kıyafet tasarladığımı biliyorsun, değil mi? Ev değil?”

“Ciddi olamazsın. Yine de sen sanatla uğraşan ve bağlantıları olan birisin. Bulduğun kişinin benim bulduğumdan daha iyi olacağına eminim. Bu projenin eşsiz olmasını istiyorum.”

Teddy bir an düşündü. “Evet, aslında böyle bir şey için harika olabileceğini düşündüğüm birini tanıyorum. Ona ulaşıp müsait olup olmadığına bakayım. Ne zaman başlamak istiyorsun?”

“Teklifimde herhangi bir aksaklık olmazsa,” Wes, Gus’a keskin bir bakış attı. “Buzağılama sezonundan hemen sonra.”

“Kulağa iyi geliyor. Seni bilgilendiririm.”

“Teşekkürler, Teddy.”

Akşam yemeğinin geri kalanı güzeldi. İş konuşmaları bir kenara bırakılırken sohbet akıp gitmişti. Tatlıdan sonra,

Amos'un meşhur şeftali pastasını alarak oturma odasına geçtik. Emmy ile aynı kanepeye oturduğumuzda bu, kesinlikle Teddy'nin dikkatli gözlerinden kaçmamıştı. Ona dokunmamak için neredeyse tüm dikkatimi toplamak zorunda kalmıştım.

Girişteki saat dokuz buçuğu vurduğunda, Gus sandalyesinden kalktı. Riley çoktan minik kolları Gus'ın boynuna sarılı hâlde kucağında uyumuştı.

"Biz gitsek iyi olur, böylece onu kendi yatağına yatırabilirim. Akşam yemeği için teşekkürler, baba." Gus, sandalyesinin yanından geçip ön kapıya doğru ilerlerken Amos, Gus'la el sıkıştı.

Birkaç dakika sonra, Teddy gitmek üzere ayağa kalktı.

"Teddy, baban için birkaç tabak ayırdım. Buzdolabındalar. Ona ve bu gece yanında kalan hemşireye yetecek kadar var," dedi Amos.

"Teşekkür ederim, Bay Ryder. Buna bayılacağına eminim." Teddy'nin babası hakkında pek bir şey bilmiyordum ama onun ve Amos'un uzun süredir arkadaş olduklarını biliyordum. İkisi de aileleri için işleri yoluna koymaya çalışan bekar babalardı.

"Ona, cumartesi günü ziyaret için geleceğimi söyle, tamam mı?"

"Tabii, efendim."

"Wes, Teddy'nin bütün yiyecekleri arabasına taşımasına yardım et." Yüzünde kovboy şapkasıyla yerde yatan Wes içini çekti ve yuvarlandı.

"Biraz dramatik olmadı mı?" Emmy gülerek sordu.

Wes, "Neredeyse uyuyordum," diye esnedi. Teddy, Wes ile mutfığa gitmeden ve ardından ön kapıdan dışarı çıkmadan önce Emmy ayağa kalkıp arkadaşına sarıldı. Teddy ona tanıdığı bir iç mimar hakkında bir şeyler söylüyordu.

"Muhtemelen ben de kulüberne inmeliyim." Emmy, babasının yanağına bir öpücük kondurdu.

“Luke, Emmy’nin kulübesine vardığından emin ol, tamam mı?” Emmy’ye baktım. Buna nasıl cevap vereceğini bilmiyormuş gibi görünüyordu. Ben de bilmiyordum.

“Baba, yol 500 metre,” demeye karar verdi.

“Dışarısı zifiri karanlık ve henüz yol boyunca lamba eklemeye vakit bulamadım. Bu yaşlı adama biraz huzur ver, olur mu? Luke umursamaz bunu. Öyle değil mi?”

“Elbette öyle, efendim.”

Amos, “Güzel,” diye yanıt verdi. Emmy’nin yüzünde, çözümediğim bir ifade vardı. O biraz... gergin mi görünüyordu?

“İyi geceler, Luke. İyi geceler, minik patatesim.”

“İyi geceler, baba.”

Emmy ve ben kapıya geri döndük. Önden çıkabilmesi için ona kapıyı açtım. Birkaç dakika sessizce yürüdükten sonra parmaklarımı onunkilerin arasına geçirerek sıktım.

Elimi geri sıktı.

“Bu gece iyi vakit geçirdin mi?” diye sordum.

“Evet, geçirdim. Döndüğümünden beri ilk aile yemeğim. Bunu özlemişim.”

“Baban bu gece çok neşeliydi. Bence o da seni özlemiş.” Bir saniyeliğine sessiz kaldı. Yanlış bir şey mi söylemişim?

“Sana bir şey sorabilir miyim?” dedi sonunda.

“Gönder gelsin.”

“Senden bir beklentim olmadığını söyleyerek başlamam gerekiyormuş gibi hissediyorum. Bu, aramızdaki şey senin için ne ifade ediyor? Sadece en iyi arkadaşının küçük kız kardeşiyle öylesine takılmak mı?” Bu cümlelerin içimi nasıl acıttığını göstermemek için çok çabalamam gerekti. Gerçek şu ki, bunu nasıl yapacağımı bilmiyordum. Emmy’ye, ihtiyacı olduğu şeyi nasıl vereceğimi ya da bir ilişkiye nasıl ayak uyduracağımı bilmiyordum. Bunu daha önce hiç yapmamıştım.

Bir kez olsun denemek bile istememiştim. Emmy’yle ise her şey farklıydı ve bu beni çok korkutuyordu.

“Tanrım, hayır. Emmy, sana bunu asla yapmam ya da seni sadece takılacağım biri olarak düşünemem. Sadece seninle vakit geçirmek istiyorum. Tamam mı?” Karşılığında aldığım şey sessizlikti.

Kulübesine yaklaşıyorduk. Verandasının ışığını görebiliyordum.

Kapının önüne gelene kadar hiçbir şey söylemedi. “Tamam,” dedi yumuşak bir sesle. “Ben de seninle vakit geçirmek istiyorum.”

Onunla yüzleşmek için döndüm. “Ben ciddiym, Emmy. Ne zaman oldu bilmiyorum ama senden hoşlanıyorum. Senden olması gerekenden çok daha fazla hoşlanıyorum ve milyonlarca şey ters gidebilir diye bundan vazgeçmemiz gerektiğini de biliyorum. Yine de sen çok *doğru* hissettiriyorsun.”

Başını kaldırıp bana baktı. “Tamam.”

“Güzel.” Parmaklarımı çenesinin altına koyarak alnından öpebilmek için başını kendime doğru kaldırdım. Emmy kendini kollarıma bıraktığında birkaç dakika boyunca onu orada tuttum ve sanki kollarım için yaratılmış gibi yerleşti. En azından ben öyle olduğunu düşünmek istiyordum.

Ona benim için ne kadar önemli olduğunu, son birkaç haftanın benim için ne kadar kusursuz olduğunu söylemek istesem de yapamadım. Henüz zamanı değildi.

Bütün hepsi her an elimden kayıp gidebilecekmiş gibi hissederken olmazdı. Yarın uyandığında benim, tanıdığı berbat çocuktan başka bir şey olmadığımı ve zamanına değmediğime karar verebilirdi.

Meadowlark'ta kalmayı planlayıp planlamadığını bile bilmiyordum. Ben henüz anlayamadan Denver'a geri dönebilirdi.

Ayrıca, eğer Gus aramızdakileri öğrenirse beni öldürebilirdi. Bunun gerçekleşme ihtimali çok daha yüksekti.

“Yatağa gitmeliyim,” dedi. “Yarın, Teddy Andersen’in gösterişli doğum günü kutlaması için dinlenmem gerekiyor.” Buna gülümsedim ama onu bırakmak istemedim.

“Teddy hiçbir şeyi basit tutamıyor, değil mi?” Emmy başını salladı.

“Cumartesi günü görüşür müyüz? Riley’nin dersine geleceğim.”

“Tamam,” dedim. Henüz gitmeye hazır değildim. Onu o kadar çok istiyordum ki. Bütün gece ona dokunamadığım için kafayı yemiştim. Küçük kot şortuyla çok mükemmel görünüyordu. Sanki onunla ilgili her şey beni deli etmek için tasarlanmıştı.

Emmy geri çekildi, kapısını itti ve yeniden bana döndü.

“Ben de senden hoşlanıyorum, Luke.” Bu sözler beni, rüzgârı kesecek kadar sert vurdu. “İyi geceler.”

Dilimi yeterince hızlı çözemedim. “İyi geceler,” diye karşılık verdim ama kapı kapanalı birkaç saniye olmuştu. *Harika.*

Döndüm ve şaşkınlıkla Büyük Ev’e doğru yürümeye başladım. Birkaç saniye durup Wyoming’in büyük gece gökyüzüne baktım. Orada bu kadar çok yıldızın olması inanılmazdı.

Evrenin bu kadar büyük olduğuna ve Clementine Ryder ile aynı kara parçasına yerleştirilme şansını elde ettiğime inanamıyordum.

Daha ne yaptığımı bile anlayamadan arkamı dönüp elimden geldiğince hızlı bir şekilde Emmy’nin kulübesine doğru koşmaya başladım.

Onu istiyordum ve eğer onun benden uzaklaşmasına izin verirsem kahrolurdum.

Brooks'a iyi geceler demek doğru bir karardı. Akıllıca olan buydu. Bütün gece ona baktıktan sonra, arka kapıdan çıkar çıkmaz elbiselerini yırtmaya çalışmamam gerçekten bir mucizeydi.

Kelimenin tam anlamıyla, Büyük Ev'e girdiğimde gördüğüm ilk şey onun mükemmel yeğenimi dev kollarında tutmasıydı. Yumurtalıklarımın hiç şansı yoktu.

Henüz o kusursuz saçından bahsetmemiştim bile. Şapkalara bu kadar bağlı olduğunu görünce onun kafasının üst kısmının kel olduğu için saklamaya çalıştığını falan düşünebilirdiniz ama hayır. Saçları dolgundu ve şapkasız da en az şapkalı olduğu kadar güzel görünüyordu.

Ters beyzbol şapkalı Brooks'un benim kryptonitim* olduğu bir sır değildi ama sonunda onun siyah saçlarını tam olarak görebilmek bu geceyi benim için daha etkileyici kılmıştı.

Brooks'un görünüşü ağzım sulandırıyor muydu? Bu bek-

* Kryptonit: Süperman'ın kurgusuna göre, kahramanın gezegeninden gelmiş bir taş. Süperman'ın gezegeninin ana maddesi, aynı zamanda Süperman'e yakın durduğunda da onun gücünü azaltan bir özelliği de var. -ç.n.

lenen bir şeydi. Ondan hoşlanmadığım zamanlarda bile bu daima olmuştu. Brooks benden hoşlandığını söylemesi? İşte beklenmedik olan buydu. Peki, ona inanıyor olmam? Doğrusu, bu da beklenmedikti ve kesinlikle iyi bir anlama geliyordu.

Yüzü, bunu söylerken çok yoğun ve ciddiye. Ona inanamamın imkânı yoktu.

Bu gece çekip gitmesine izin verdiğim için acaba aptallık mı etmiştim? Belki de o anlardan biriydi. Küçük ve önemsiz görünen ama rotanızı, hayatınızı değiştirecek kadar büyük türden bir andı.

Bunu istiyordum. Bu yeni yolu istiyordum.

Onu istiyordum.

Ön kapımı geri açmadan önce bir saniye daha düşünmedim, onun peşinden koşmaya hazırdım.

Ancak Brooks'u tam bıraktığım yerde buldum. Şimdi o iri göğsü sanki gidip geri koşmuş gibi inip kalkıyordu ve kolu sanki kapıyı çalacakmış gibi havadaydı.

Birbirimize baktığımızda doğru olan anın *bu* olduğuna karar verdim. Kapıyı yüzüne kapatmamış olsaydım yaşayacağımız an değildi. Bu, hepsinden daha özel, ikimizin de geri gelmeyi seçtiği bir andı.

Brooks, "Senden daha fazla uzak kalamam," dediğinde, zihnimde dönen cümle de tam olarak buydu.

İleriye doğru bir adım attı, yüzümün her iki yanından tutarak beni ölesiye öptü. Dudakları dudaklarımın üzerindeyken düşünme yetimi kaybetmişim.

Ellerimi tişörtünün içine soktum ve ona mümkün olduğu kadar yakın olmaya çalıştım. Beni kapımdan içeri doğru yürütmeye başladığında ona izin verdim. Bunun bizi nereye götüreceğini görebilmek için çaresizce bekliyordum.

İkimiz de içeri girdiğimizde kapıyı ayağıyla iterek kapattı.

Yüzümden çektiği ellerini vücudumdan aşağı, boynuma, ardından göğüslerimin üzerinden belime kadar aşağı doğru indirdi, ta ki kalçalarımı kavrayıp beni yerden kaldırına kadar. Bacaklarımı beline dolayarak ona sıkıca sarıldım.

Bizi döndürdü ve böylece sırtım ön kapıya dayandı. Dili ağzımın içindeydi, alıyor, daha çok alıyordu. Hepsini almasını istiyordum. Ellerimi tişörtünün önünden kalın saçlarına götürdüm.

Tanrım, onu istiyordum.

Biraz çaba gerektirse de dudaklarından kendimi geri çekmeyi başarmıştım ama o yılmamıştı. Dudaklarını boynuma doğru kaydırarak öpmeye oradan devam ediyordu. Elimde olmadan inledim. Sanki tam olarak nereye dokunacağını çok iyi biliyordu.

“Luke,” diye nefes aldım. Cevap vermedi, sadece kalçamı daha sıkı kavradı. Ellerinin pozisyonunu değiştirmişti. Artık şortumun üstünde değil, altındaydılar. Tenlerimiz arasında engel yoktu ve bu his sarhoş ediciydi. “Luke,” dedim tekrar. Bu sefer uzaklaştığında gözleri alev alev yanıyordu.

“Durmamı mı istiyorsun?” diye sordu.

“Hayır, ben...” Biraz duraksadım. “Durmanı istemiyorum. Hepsini istiyorum.” Gözleri daha da parladı.

“Emin misin?”

“Eminim.” Öyleydim. En son ne zaman bir şeyden bu kadar emin olduğumu bile bilmiyordum.

“Yanımda prezervatif yok.” Luke Brooks yanında bir kutu prezervatifle gezmiyor muydu? Bu herkes için bir hayal kırıklığıydı.

“RİA’m* var,” dedim. “Denver’den ayrılmadan birkaç gün önce doktor randevum vardı. Tamamen temizim.”

“Ben de.”

* IUD , Türkçede “Rahim İçi Aracı” veya kısaca “RİA” genellikle doğum kontrolü amacıyla kullanılan araçtır. — ç.n.

Tanrıya şükür.

“Emin misin?” diye tekrar sordu. “Sana bu konuda baskı yapmak istemiyorum.”

“Yapmıyorsun,” diye söz verdim. “Bunu istiyorum. Seni istiyorum.” Bunu söylerken yüzünü ellerimin arasına aldım, sakallarının avuçlarımdaki pürüzlü dokunuşu mükemmeldi.

“Eğer herhangi bir noktada fikrini değiştirirsen hemen bana söyle, tamam mı?” diyerek avuçlarımdan birine hafif bir öpücük kondurmak için başını çevirdi.

“Değiştirmeyeceğim,” dedim.

“Fikrini değiştirirsen bana söyleyeceğini duymam gerek.” Sesi kararlıydı. Bunu sevmiştim.

“Sana söyleyeceğim.”

Sanki kendini tutan dizginlerden kurtulmasını sağlayabilecek tek cümleyi buymuş gibi derin bir nefes aldı.

“Tanrım, Emmy, seni o kadar çok istiyorum ki.”

“O hâlde bana sahip ol,” dedim. İkinci kere düşünmedi. Dudakları tekrar benimkileri buldu ve beni yatağıma doğru götürmek için harekete geçti.

Uzun boylu bir kadındım ve yattığım erkeklerin çoğu benden çok da uzun sayılmazdı. Luke beni böyle kucaklayana kadar bunu önemseydiğimi bile bilmiyordum. Beni kolayca kaldırıp taşıyabilmesi çok ateşliydi.

Yatağıma varmadan önce beni ayaklarımın üzerine bıraktı.

“Soyun,” dedi. Doğrudan içime işleyen sesi alçak ve pürüzlüydü. “Seni görmek istiyorum.” Birkaç adım geriye adım attığında aletinin kot pantolonunu zorladığını görebiliyordum.

Beni istediğini görmek, içimi normalde sahip olmadığım bir özgüvenle doldurdu.

Bisiklet yaka tişörtümle başladım. Altında yalnızca sporcu atletim vardı. Brooks’a, “Tişörtünü çıkar,” dedim. Nefes ne-

fese çıkan sesim neredeyse tanınmaz hâldeydi. Brooks anında dediğimi yaptı ve siyah tişörtünü çıkardı. Karın ve göğüs kasları hafif koyu renk kıllarla kaplıydı. Belki bu düşündüğüm klişeydi ama şimdiye kadar yalnızca erkeklerle birlikte olmuştum. Luke kahrolası bir adamdı.

“Devam et Emmy,” dedi. “Seni görmeme izin ver.”

Şortumun düğmelerini açıp bacaklarımdan aşağı kaydardım. Sabah gölde geçirdiğimiz ana aklıma geldi ve kıyafetlerimi çıkarıp onun karşısında yalnızca bikinimle kaldığımda ne kadar utandığımı hatırladım. Şimdi ise, Brooks’un tüm vücudumu görebilmesi için sabırsızdım.

Sporcu atletimi de çıkardığımda Brooks’tan gelen hafif hırıltıyı duydum. Bu bakışı görene kadar, Teddy’nin bana ödünç verdiği tüm aşk kitaplarındaki “Gözleri karardı,” ifadesini asla anlamamıştım.

Sanki beni tüketmek istiyormuş gibi bakıyordu. Brooks bana doğru adım attığında onu durdurmak için elimi kaldırdım. Hemen durdu.

“Sıra senin pantolonunda. Onun çıkmasını istiyorum.”

Brooks’un çenesi kasılırken iri elleri kemerine gitti. “Bu bana verdiğin son emir,” dedi. Kahretsin, yatakta bu şekilde olacağını biliyordum. “Bu gece emir veren kişi benim. Anlıyor musun?” Ona dair her şey erimeme neden oluyordu. Eğer ona cevap vermek için ağzımı açarsam kendi sesimin bana ihanet edeceğini biliyordum.

Başımı salladım. Kontrolün onun elinde olmasını istiyordum çünkü benimle ilgileneceğine güveniyordum.

“Sana bir soru sordum, tatlım.” Sadece bir baş hareketiyle kurtulmama izin vermeyecekti, değil mi?

“E-evet. Anladım.”

“Güzel.” Kemerini çözdü, kot pantolonunun bacakların-

dan düşmesine izin vererek içinden çıktı. Aleti siyah iç çamaşırına baskı yapıyordu.

“Aletime öyle bakmayı bırak, tatlım.”

Gözlerim Brooks’a döndü. “N-nasıl?”

“Sanki dizlerinin üzerine çökmeni sağlayıp onu boğazına sokmamı istiyormuşsun gibi.” *Yüce İsa*. Cevap olarak ona bakarken dudaklarımı yaladım. “Bunu ister miydin, tatlım? Aletimi sıcak küçük ağzında ister miydin?” İsterdim. Kesinlikle istiyordum.

Başımı salladım.

Bir anda üzerimdeydi, boğazımı tutup öpücükleriyle beni yuttu. Beni tek bir hareketle kaldırdı ve onun kucağına oturmuş hâldeyken yatağıma oturdu. Sertliğini mavi külotumun üzerinde hissedebiliyordum. O kadar ıslanmıştım ki bu neredeyse utanç vericiydi.

Ona doğru sürtündüğümde inlemesiyle ödüllendirildim.

“Siktir. O kadar mükemmelsin ki,” dedi dudaklarıma doğru. Aramızda hiçbir engel olmamasını diliyordum ama durmak için yeterli iradeye sahip olmadığım için ona doğru sürtünmeye devam ettim. Bu çok iyi hissettiriyordu. Muhtemelen sadece bu sürtünmeyle bile boşalabilirdim. Ellerini sırtımda yukarı aşağı gezdirdi. “Bu iyi hissettiriyor mu, tatlım?” diye sordu, nefesleri kesik kesikti. “Sikimin her yerine sürtünmek?”

“Evet,” diye inledim. Dudaklarımı bırakarak boynumu ısırdı. Ağzımdan küçük bir çığlık kaçtığında dilini ısırdığı yerin üzerinde gezdirdi.

“Devam et, Emmy. Bu şekilde boşaldığını görmek istiyorum.” İsteddiği şey buydu, değil mi? Daha hızlı hareket etmeye başladım. Sürtünme her hareketimde nefesimi kesiyordu. Dengemi sağlamak için ellerimi omuzlarına koydum. Tanrım,

aynı anda çok fazla duygu hissediyordum. En son ne zaman bu kadar tahrik olduğumu hatırlamıyordum.

Ya da en son ne zaman birinin beni bu kadar arzuladığını.

“İşte bu kadar, tatlım. Beni sürmeye devam et.” Brooks’un cesaret verici sözleri beni daha çok teşvik etti. Bir eli kıçımda diğeri ise göğsümdeydi. “Sen mükemmelsin. Ne kadar ıslak olduğunu hissedebiliyorum.” Çok yakındım. Almamı istediği şeyin peşinden koşarak daha da hızlandım. Kıçıma hafif bir şaplak attığında tüm ritim duygumu kaybederek onu pervasızca sürdüm.

“Yakın olduğunu biliyorum. Hadi tatlım, geldiğini hissetmeme izin ver.”

Sadece birkaç saniye sonra sanki bedenimi bir arada tutan her şey dağılmış gibiydi. Zevk içimi kaplarken bedenim sarsılıyordu. Hiç bu kadar sert gelmemiştim, üstelik ikimiz de iç çamaşırlarımızı bile çıkarmamıştık.

Brooks’a baktım, gözleri üzerimdeydi. Parmaklarını saçlarıma dolayarak beni öptü. Ateşli ve sertti.

“Boşalırken çok güzelsin.” Oturduğu yerden kalkarak kelimenin tam anlamıyla beni yatağa fırlatmıştı. “Tekrar izlemek için sabırsızlanıyorum,” dedi.

Yatağımın ucunda durdu ve sonunda iç çamaşırını çıkardı. Aleti vücudundan dışarı fırlamış gibi görünüyordu. Büyük olduğunu hissedebiliyordum ama tam karşımdayken onu görmek çok farklıydı. İçimde olmasına ihtiyacım vardı.

Yatağa çıkıp vücuduma doğru sürünerek ilerledi. Üzerimde kendini dik bir şekilde tutarken gerilen kasları beni neredeyse uçurumun kenarına gönderiyordu. Kaburgalarımın göğüslerime kadar yaladı ve dili tam da olması gereken yerde duraksadı.

Diliyle sol meme ucumu daire içine aldığı an sırtım yatak-

tan kalktı. Diğer meme ucuma geçmeden önce hafifçe ısırıldı. Elllerinden biri iç çamaşıma doğru giderken ağzı kaldığı yerden devam ediyordu.

Külotumun üzerindeki başparmağını klitorisimin üzerinde gezdirdiğinde irkildim. Gülümsemesini göğsümde hissedebiliyordum.

“Hassas mı hissediyorsun, tatlım?” diye sordu.

“Biraz,” diye nefes aldım. Külotumu işaret parmağıyla yana kaydırıp parmaklarından birini içime iterek cevap verdiğinde ikimiz de inledik.

“Kahretsin, çok ıslanmışsın. Bunların hepsi benim için mi?” Bir başka parmağını daha içime ittiğinde güçlkle evet anlamına gelen bir ses çıkarabildim. İçime girip çıkan parmaklarının sesleri şehveti yansıtıyordu.

Parmakları ve göğüslerimin üzerindeki ağzının hareketleriyle yeniden gelmeye çok yaklaştım. Benim için hiçbir zaman böyle olmamıştı. Bununla nasıl başa çıkacağımı bilmiyordum.

Beni tekrar öpmeden önce boynuma kadar yaladı. Uzaklaşırken parmaklarını da benden çektiğinde vücudum kayıptan dolayı titredi. Doğrudan gözlerimin içine bakarken parmaklarını ağzına götürüp emdi.

Tadını çıkarmak için zamana ihtiyacı varmış gibi gözleri kapandı. Sonra seksi bir sesle parmaklarını ağzından çıkardı. “Tadına bakmak ister misin?” diye sordu. Luke’la birlikte olmak erotik ve özgür hissettiriyordu. Daha önce hiç böyle bir şey yapmamıştım.

Kendimi şaşırtarak başımı salladım.

Parmaklarını içime itti ve birkaç kez gidip geldi. Vücudum kendiliğinden sürtünmeye başladığında sırtım tekrar yay gibi gerildi. Parmaklarını yeniden çekti. Tanrım, o kadar sinir bozucuydu ki.

Ağızıma koymadan önce dudaklarımın üzerinde ıslak bir iz bıraktı.

“Em,” dedi. Emrettiği şeyi yaptım. Çıldırılmış bir kadın gibi kendimi onun parmaklarından emdim. “Aferin, kızım.” Övgüsü karşısında vücuduma yayılan sıcaklık beklenmedikti ama hoşuma gitmişti.

“Tadın rüya gibi,” dedi. “Daha fazlasına ihtiyacım var.” Tekrar vücudumdan aşağıya doğru hareket etmeye başladı, bacaklarımın arasına yerleşip birini omuzlarının üzerine attı. Bacaklarımı, kendi kişisel ziyafeti için ayırmıştı.

“Luke...” diye başladım.

“Evet, tatlım?”

“Bunu yapmak zorunda değilsin,” dedim içimdeki o garip duyguyu hissederek. Bazen, seks sırasında içimi kemiren o çirkin özgüvensizliği hissederdim.

“Mükemmel amını mı yemek zorunda değilim?” diye sordu. Bacaklarımın arasından bana baktı ve o bakışının bir fotoğrafını çekebilmeyi dilerken kızardım. Onun için soyunmuşum, orgazma ulaşana kadar ona sürtünmüştüm ve parmaklarından kendi tadımı emmiştim. Şimdi beni utandıran şey bu muydu?

“E-evet, değilsin.”

“Yapmak istiyorum. Hem de çok. Ama eğer bu konuda rahat değilsen yapmayacağım.”

“O-ondan değil.” Yüzümü incelerken konuşmaya devam etmemi beklediğini hissetmeme rağmen ağızımı yeniden açamadım.

“Konuş benimle tatlım.”

“Be-ben hiç o şe-şekilde boşalmadım, bu yüzden zaman ayırmaya değmez.”

Daha önce birlikte olduğum erkekler bunu sanki benimle sevişmeden önceki son durakmış gibi yapmışlardı ve bu beni her zaman rahatsız etmişti.

“Zaman ayırmaya değmez mi?” Sesi... kızgın mıydı? “Ne tür erkeklerle birlikte olduğunu bilmiyorum, tatlım ama mükemmel amın daima ona ayırdığım zamana değecek.” Yutkundum ve yine sıcaklığın içimi kapladığını hissettim.

“Ne olacağını sana söyleyeyim. Eğer senin için sorun değilse, izin ver seni birkaç dakika dilimle becereyim. Bunu hâlâ sevmediğini düşünüyor olursan, sen nasıl istiyorsan öyle devam ederiz, tamam mı?” Bu kulağa... mantıklı geliyordu.

“Tamam,” diye kabul ettim. Fikrimin değişmeyeceğini biliyordum. Hepsinde aynı şekilde sonuçlanmıştı.

“Bana bir yastık ver ve benim içim kalçalarını kaldır, tatlım.” Dediğini yaptığında yastığı kalçalarımın altına kaydırıldı. Luke, ağzını kadınlığıma doğru indirip beni merkezime kadar uzunca yalarken bile gözlerini benden ayırmadı. Sonra tam olarak vadettiği şeyi yapmaya başladı: beni yiyip bitirdi.

Dilini döndürerek merkezime hafifçe vururken parmaklarını tekrar içime kaydırduğında, ona sürtünerek hissettiğim baskıyı taklit etmek için dilinin ucunu kullandı. Parmakları ve diliyle işkenceye devam ederken basınç omurgamdan aşağıya doğru ilerlemeye başlamıştı.

Bu daha önce hiç başıma gelmemişti.

Vay canına.

Genellikle üstte olmayı tercih ederdim, böylece merkezime baskı yapıldığını hissedebilirdim. Bu yeterli gelmediği zamanlarda ise kendim dokunarak boşalırdım.

Luke devam etti. O bir görev adamıydı ve istediğini alana dek hiçbir şey onu durduramayacaktı. Ellerim saçlarındaydı, görünüşe göre en sevdikleri yerlerden biriydi. Ardından bacaklarım titremeye başladı. Hissettiklerim çok fazlaydı, yüksek sesle ve anlaşılmaz bir şekilde inlediğimi biliyordum ama umurumda değildi.

“Ah...Luke...Ben...” Bakışlarımı aşağı çevirdiğimde Luke’un yatağa süründüğünü fark ettim.

Bu...onu tahrik mi ediyordu? Böyle bir şey mümkün müydü?

Luke’un bana zevk verdiği gerçeğinden tahrik olduğunu bilmek, beni uçurumun kenarına getirmişti. İlk defa birinin beni yalamasıyla boşalmıştım. Ancak o herhangi biri değildi; Luke Brooks’tu.

Büyülü güçlere sahip olduğuna emindim.

Bana baktı ve vücuduma doğru sürünmeden önce dudaklarını yalayıp ardından sertçe öptü. Tam üzerimde olmasına rağmen teninin temasına ihtiyacım vardı. Bütün ağırlığını istiyordum. Beline doğru uzanıp ellerimi kalçalarına koyarak vücuduma yapışmasını sağlamak için onu aşağı çektim.

Aleti benimle temas ettiği anda ikimiz de nefesimizi tuttuk. “İçimde olmana ihtiyacım var,” dedim.

Parmaklarını, bu kez çenemi kendisine yaklaştırmak için kullandı.

“Açgözlü kızım dilimin üstünde boşaldı, şimdi de sikimi mi istiyor?”

“Evet. Lütfen, Luke. Lütfen,” diye yalvardım.

“Siktir, bebeğim. Yalvarman yüzünden boşalabilirim.”

“O zaman hemen içime girsen iyi olur.”

Luke beni tekrar öptü. “Muhtaç kızım,” dedi. Öyleydim. Umurumda değildi. Luke uzanıp aletini girişime yerleştirdi. Kendisi itmeye başladığında bana baktı. Kahretsin. O büyüktü. Sadece aletin başı bile beni alışık olduğumdan daha fazla esnetiyordu.

“Çok büyüksün,” dedim.

“Alabilirsin, tatlım. Yavaş gideceğim.” Başımı salladım. Dışarı çıkıp kendini yeniden itti, bu kez biraz daha ileri giderek beni esnetmeye çalıştı. Bunu tekrar tekrar yapmaya devam etti.

Sonunda tamamen içime yerleştğinde yastık hâlâ kalçalarımın altındaydı ve bu yüzden onu daha derinde hissedebiliyordum. Boynuma doğru inledi. Tanrım, onun büyüklüğüne uyum sağlamak biraz vakit alacaktı.

“Sikimin etrafında çok iyi hissettiriyorsun.” Hiçbir erkek benimle bu şekilde konuşmamıştı. Genellikle biri benimle müstehcen konuşmaya başladığında bunu tuhaf bulurdum. Ancak Luke’un tüm müstehcen sözleri beni o kadar tahrik ediyordu ki, bunun mümkün olduğunu bile bilmiyordum.

“Kendimi çok dolu hissediyorum,” diye nefes aldım. O içimdeyken her şeyi hissedebiliyordum. Serin havanın sıcak tenimde yarattığı his, sakalının geride bıraktığı hafif kızarıklık, alnına düşen saçların yanaklarıma sürtünmesi, her duyguyu daha yoğun hissediyordum.

“Tanrım, sen mükemmelsin.”

Kalçalarımı oynatarak onu hareket etmeye teşvik etmeye çalıştım.

“Bana bir saniye ver, bebeğim,” diye nefes aldı. “Senden önce gelmek istemiyorum.” Yüzünü kendime doğru çekip dilimi onunkine dolayarak onu öptüm.

Sonsuzluk gibi gelen bir sürenin ardından Luke biraz dışarı çıktı ve yavaşça tekrar içeri girdi. Her seferinde biraz daha hızlanarak aynı hareketi tekrarladı.

“Siktir, Luke. Evet. Evet.”

“Emmy, sen benim için yaratılmışsın.” Sonunda bir ritim tutturdu ve beni acımasızca becerdi. Aletini içime her itişinde omurgamda o tatlı baskı yeniden oluşmaya ve birleştiğimiz yere doğru inmeye başladı. Bu gerçekleşiyor muydu? Bu adam beni üç kez boşaltacaktı ki bu daha önce hiç başıma gelmemişti.

“Tekrar gelmeni istiyorum, tatlım. Sen sikime sarılıyken

geldiğini hissetmek istiyorum. Bunu benim için yapabilir misin?”

“E-evet,” diye inledim. Sanki neye ihtiyacım olduğunu tam olarak biliyormuş gibi Luke aynı ritimle devam etse de hareketlerinin yoğunluğunu artırmıştı. Kalçalarım her vuruşuyla beni neredeyse yataktan yukarı doğru kaldırıyordu. Omurgamdaki baskı doruğa çıktı ve çığlık atarak boşaldım.

Ben geldikten sonra Luke hızını arttırarak içime girip çıkmaya devam etti. Hissettiğim her şeyden bunalmış bir hâlde omuzlarına tutundum. Vücudumdaki her sinir canlıydı.

“Tanrım, seni doldurmak için sabırsızlanıyorum,” dedi boğuk bir sesle.

Ben de bunun için sabırsızlanıyordum. İçime boşaldığını hissetmek, *onu* hissetmek istiyordum..

“Lütfen,” diye yalvardım. “İhtiyacım var.” Bunun üzerine hamleleri düzensiz ve aralıklı hâle geldi. Yakındı. “İçime boşal, Luke.” İnledi ve boşalırken tüm vücudu sarsıldı.

Kendini üzerime bırakarak yüzünü boynuma gömdü. Kollarını altıma kaydırıp beni üstüne çıkmam için yuvarlamadan önce, “Siktir,” dedi.

Başımı göğsüne koydum ve bir davul gibi atan kalp atışlarının yavaşlamaya başlamasını dinledim. “Bu inanılmazdı,” dedim.

“Sen inanılmazsın,” dedi. “Her günün her saniyesinde kendimi senin içine gömebilirim ve bundan asla bıkmam.”

“Bu bir söz mü?” Ona bakmak için kafamı kaldırdım. Seks sonrası Luke, müzeye konulmalıydı. Koyu saçları dağılmıştı, kahverengi gözleri parlak ve yoğundu. Gülümsemesinin gözlerine kadar ulaşmasıyla gözlerinin etrafındaki kırışıklıklar ortaya çıkmıştı. Bu benim zaafımdı.

“Öyle olmasını ister miydin?”

“Benim için bir sakıncası olmazdı.” Gerçekten olmazdı. Bu, daha önce yaptığım hiçbir sekse benzemiyordu. Luke’la sevişmek, öncesinde iyi olduğunu düşündüğüm bütün sekslere dair tüm düşüncelerimi değiştirmişti.

Parmaklarını yavaşça sırtımda yukarı aşağı hareket ettiriyordu.

“Bunun olduğuna inanamıyorum,” dedim. “On üç yaşındaki hâlîm şu anda havaya uçuyor olurdu.”

Altımda Luke’un göğsü kahkahalarla titriyordu. “Öyle mi? Demek hayranımdın?”

“Görünüşünün hayranıydım, evet.”

“Ah, bu acıttı.”

“Merak etme, yirmi yedi yaşındaki hâlîm seni daha az sinir bozucu buluyor.” Onu öpmek için dirseklerimin üzerine kalktım. Ellerinden birini başımın arkasına sararak beni sabit tuttu. Öpücüğü yavaş ve keşfediciydi. Bu, bizim ilk bu şekilde öpüşmemizdi. Bunun son olmayacağını biliyordum.

Bir saat sonra banyo molası verip duşuma sığabilecek kişi sayısını maksimuma çıkardıktan sonra ikimiz de birer orgazm daha aldık. Sonrasında ise Luke Brooks’un kollarında uyuyakaldım.

Uzun zamandan sonra ilk defa, kendimi güvende hissediyordum.

Penceremden içeri sızan güneş ışığıyla uyandım. Belimin üzerindeki ağırlığın, bir insan kolu olduğunu anlamam bir dakikamı aldı.

Kime ait olduğunu hatırlamam ise bir dakika daha sürdü. Luke Brooks'la yatmıştım.

Ve bu, akıllara durgunluk veren türden bir seksti.

Kıpırdayıp durmamı hissetmiş olmalıydı çünkü boynumu öpmeden önce kolu belimde gerildi. “Günaydın, tatlım,” dedi. Lanet olsun, sabah sesi kesinlikle tüm seslerinin içinde en ateşli olanıydı.

“Günaydın,” diye karşılık verip boynumu tatlı günaydın öpücüğümü alabilmeme yetecek kadar çevirdim. “İyi uyudun mu?”

“Ölü gibi. Sen?”

“İyi uyudum ama kocaman bir kovboy tarafından sarmalanmıştım.”

“Öyle mi?” Boynumu öpmeye devam ederken belimdeki eli göğüs kafesime doğru daireler çizmeye başladı.

“Evet,” diye yanıtladım. “Bir boa yılanıyla aynı yatakta

uyumak gibiydi.” Küçük bir kıkırdamayla göğsünün sırtıma doğru hareket ettiğini hissettim.

“Muhtaç bir kovboy olmalı,” dedi. İri elleri yatmadan önce giydiğim atletin altında daireler çizmeye devam ediyordu. Daireler artık göğüs kafesimin üzerinden göğüslerimin hemen altına ulaşacak kadar büyük olmaya başlamıştı. Tenimde çizdiği daireyi tamamlayıp yeniden başlayacağında ise daha da aşağıya inip külotumun ön kısmında oyalanıyordu.

Ah, onu tahrik edenin ben olduğumu söylemişti, değil mi?

Öpücükleri boynumun arkasından kulağıma doğru ilerlerken çoktan arkamda sertleşmeye başladığını hissedebiliyordum. “Sen gerçekten muhtaç bir kovboysun,” diye nefes aldım, her geçen saniye daha da ıslanıyordum.

“Sabahın yedisinde kıcımı aletime yaslayan kadın konuşuyor.”

“Sen başlattın,” diye karşılık verdim.

“Bitirmeyi de planlıyorum.” Tanrım, onun sesi. Ondan, Teddy ile geçen ay okuduğumuz kitaplardan birindeki bir sahneyi yüksek sesle okumasını istemeliydim. Yavaş ve sinir bozucu dairelerine devam ederken istediğim yere giderek yaklaşıyordu.

Eli hareket etmeye devam ederek sonsuzluk gibi gelen bir sürenin ardından serçe parmağı külotumun bel lastiğinin altına indi.

Eğer istediği oyunsa, iki kişiydik.

Sırtımı geriye doğru bükerek kıcımı onun sertliğine doğru ittim. İnledi. *Güzel.*

Daire, külotumun üzerinde yeniden durduğunda eli içeri daldı ve orada kaldı.

“Benim için şimdiden çok ıslaksın.” Klitorisimle oynamaya başladı. “Çok ıslak.” Parmaklarından ikisini içime kaydırırken avucunu klitorisimin üzerinde tuttu, böylece

parmakları içeri dışarı hareket ederken sürtünmeyi hissedebiliyordum.

Kalçalarım kendi isteğiyle hareket etmeye başladığında o da kıcıma daha da sert bir şekilde sürtünmeye başladı. Kahretsin. Şimdiden boşalmanın yoksunluğu içindeydim.

“İşte bu kadar, tatlım. Lanet elimi sür.”

İnledim. “Luke, sana içimde ihtiyacım var.”

“Yalvarmaya devam et, tatlım.”

Üzerimde yarattığı etki neredeyse utanç vericiydi. İstedigi kadar yalvarabilirdim.

“İçime gir, lütfen.”

“Lanet olsun, bu tatlı dilin. Sadece bununla bile boşalabilirim.”

Elini külotumdan çıkardığında hissettiğim eksiklikten nefret ettim. Aramıza sadece külotumu çıkarmaya yetecek bir süre kadar mesafe koydu. Aynı anda atletimi de hızlıca çıkardım. Sadece bir saniye sonra vücudunu sırtıma yapıştırarak kollarından biri belimin altından göğsümü yakalamak için uzandı. Sert aletini kendi kıcımda hissedebiliyordum. Parmaklarının omurgama her dokunuşu ardında ateş ve heyecan bırakıyordu. Bir bacağımı kaldırıp kendi üzerine atarken sert koluyla etrafından kavradı.

“Seni böyle becerebilir miyim, bebeğim?”

“Beni istediğin şekilde becerebilirsin.” Bu konuda çok ciddiymdim.

Yavaşça, arkadan içime doğru ilerledi. Bunu en son yaptığımızdan bu yana beş saatten daha az zaman geçmiş olsa da sanki daha uzunmuş gibi hissettiriyordu.

“Tanrım, bu amcığı çıplak becermeme izin verdiğine inanmıyorum.” Bu adam ve onun pis ağzı. Arkamda hareket etmeye başladığında belimin altındaki eli klitorisimi okşamak için uzandı.

Aletiyle beni sertçe becermeye devam ederken sanki klitorisimi okşayan parmaklarıyla senkronize bir şekilde aklımı kaybetmem için çalışıyordu. Hangi yönün yukarı hangi yönün aşağı olduğunu idrak edebilme yeteneğimi kaybetmişim, tek bildiğim bunun bitmesini hiç istemediğimdi.

“Evet, Luke. Aman Tanrım. Durma,” diye sızlandım.

“Seni doldurma şeklimi beğendin mi?”

“Evet. Evet.” O içimdeyken tek heceli kelimeler tek seçeneğimdi. Luke sertçe girip çıkarken tüm vücudum kasılmaya başladı. Bir çığlık attım.

“İşte böyle, Emmy. Sikimi al. İstedğin sürece, senindir.” Çok yakındım. İnanılmaz yakındım ve o bunu biliyordu. “Bana neye ihtiyacın olduğunu söyle, tatlım. Sadece söyle, ne istersen vereceğim.”

Bir elimi klitorisimi okşayan elinin üzerine koydum. Daha fazla baskı uygulayarak aşağı doğru ittim ve yine daha fazla sürtünme sağlamak için kalçalarımı ona sürtmeye başladım. “Siktir, Emmy.”

Her ikimizin de hareketleri giderek daha çılgın hâle geliyordu. Ben dağılmaya başladığımda Luke’un sözleri inlemlerden ibaretti. Arkamda kasıldığını hissettim, parmaklarını klitorisimin üzerinde tuttu ve orgazmım ritmi boyunca beni okşamaya devam etti.

Birkaç dakika sonra ikimiz de ancak kendimize gelebildik. Luke bana sarıldığında vücudumuz terden yapış yapış olmuştu. Onu görebilmek için döndüm, yüzünde yeniden üzerine atlama isteği oluşturan uyuşmuş bir gülümseme vardı.

Luke elini yüzüme sürükleyerek saçımı kulaklarımın arkasına sıkıştırdı. “Sen bambaşka bir şeysin, Emmy Ryder.” Gözleri uysal ve mutluydu. Sanki bütün gün burada benimle kalabilirmiş gibi bakması, kalbimi altüst etmişti.

Eğer dikkatli olmazsam, daha ne olduğunu anlayamadan bu adama âşık olabilirdim.

Kulübe kapımın çalınmasıyla kendi mutluluk balonumuzdan sarsılarak çıktık. İnsanlar neden sürekli kapımı çalıyordu ki?

“Emmy? Uyanık mısın?” Bu Wes’in sesiydi. Siktir. Siktir. Siktir. Luke’la birbirimize araba farını görmüş geyikler gibi bakakaldık. “Emmy?” Wes tekrar seslendi.

Hemen harekete geçip yorganı üzerimden atıp yataktan fırladım. Luke da hemen arkamdaydı. Yerde bulduğum tişörtü başımın üzerinden çekerken pijama şortunu da hızlıca bacaklarımdan geçirdim. “Banyoya saklan. Hemen,” dedim. Luke çoktan bulduğu pantolonunu giymeye çalışırken o küçük zıplama hareketini yapıyordu.

Yaptığı her şey ateşliydi.

Kapıya doğru ilerlemeye başladım. Luke, “Hey,” diye fısıldadı. Ona doğru döndüğümde yanıma gelip dudaklarımı hızlı bir şekilde öptü ve ardından kalbimi, olduğum yerde bir su birikintisine çeviren o gülümsemeyle baktı. “Tamam, şimdi kapıyı açabilirsin.”

Neden bahsettiğini hatırlamam bir saniyemi aldı. Evet, kardeşim kapıdaydı.

“Bir saniye!” diye seslendim. Ön kapıyı açmadan önce banyo kapımın tık sesini duyana kadar bekledim.

Wes, görünüşümü incelerken hafif bir alaycılıkla, “Günaydın, gün ışığı,” dedi. Siktir. Aynaya bile bakmamıştım. Muhtemelen seks delisi kafirlere benziyordum. “Uzun bir gece miydi?”

“Neden öyle dedin?” Sesimin düzgün çıkmış olmasını umuyordum.

“Çünkü yataktan yeni çıkmış gibi görünüyorsun ve saç-

ların darmadağınık. Her zamankinden daha fazla karmaşık hâlde.”

“Ah evet. Dün gece pek uyuyamadım.” Bu yüzyılın en yetersiz ifadesiydi.

“Öyle görünüyor. Seni aradım ama ulaşamadım.”

Hay aksi. “Dün gece telefonumu fişe takmayı unuttum. Bir şey mi oldu?”

“Çiftliğimizde çalışanlardan üçü mide enfeksiyonuna yakalandı ve çiftliğin güney tarafında tamir etmem gereken tonlarca kırık çit var. En sevdiğin kardeşine yardım etmem ister misin?”

Eve geldiğimden beri o tarafa gitmemiştim. “Elbette. Ama bugün Teddy’nin doğum günü, o yüzden bu bana verebileceğin tek iş.”

Wes elini kalbinin üzerine koydu. “Teddy’nin doğum gününün önüne asla çıkmayacağıma yemin ederim.” Teddy’i doğum gününün ulusal bir bayram olarak kutlandığını bilecek kadar uzun süredir tanıyordu.

“Tamam. İzin ver giyineyim, seninle ahırda buluşuruz.”
Tercümesi: Lütfen git, böylece arkadaşlarından birini kimse görmeden kulübemden gizlice dışarı çıkarabilirim.

“Tamam. Brooks’un da bana yardım edip edemeyeceğini öğrendikten sonra güney tarafa geçerim.”

Kalbim yerinden çıkacak gibi atmaya başladı. “Ah, o da mı gelecek?” diye sordum. Tarafsız bir soru gibi görünse de onun gelmesini umuyordum.

“Eh, kamyonu Büyük Ev’de olduğuna göre çiftliğe erkenden gelmiş olmalı. Normalde cuma günleri burada olmaz, o yüzden fırsatım varken bundan yararlanmalıyım.”

Aman Tanrım. Luke’un kamyonu. Çiftçi oldukları için kelimenin tam anlamıyla sabah 4:00’te uyanan ailemin görebilmesi için kamyonunu evde bırakmıştık.

“Anladım. Aşağıda görüşürüz o zaman?”

“Evet. Teşekkürler, Em.”

Kapımı kapatıp sırtımı yaslamadan önce ona sahte bir selam verdim.

Ne lanet bir sabahtı.

Luke kafasını banyo kapımdan uzattı.

“Temiz mi?”

“Temiz.” Bana doğru yürüdü ve kollarını belimin etrafına sardı. Sabahın bu saatinde bile nasıl bu kadar güzel kokabiliirdi ki? Nane ve...erkeksi. Bu kokuyu şişelemek istiyordum.

Luke, “Bunu konuşmamız gerekiyor,” dedi.

“Neyi konuşmamız gerekiyor?” Cevabını çok iyi bilmeme rağmen yine de sordum.

“Kardeşlerin hakkında, tatlım. Senin *kardeşlerin*.”

“Ne olmuş onlara?”

“Eğer bunu yapmaya devam edeceksek, onlardan saklanmak istemiyorum, Emmy.” Sesindeki his, dizlerimin arkasına tekme atıp dengemi kaybetmeme neden olan bir vuruş gibiydi. “Daha önce de insanların kirli küçük sırrıydım, onları önemsemediğim için bu hiçbir zaman umurumda olmadı ama seni önemsiyorum.” Sesi sert olsa da yumuşak ve nazik bir dokunuşla sarmalanmıştı. Onun sırrım olarak saklamak istemiyordum. Henüz bunun ne olduğunu bile bilmiyordum.

Birkaç saniyeye ihtiyacım vardı.

“Anlıyorum. Bana biraz daha zaman ver, tamam mı?” Luke’un yüzü hafifçe düştü. Elime saplanan bir bıçak muhtemelen bunu izlemekten daha az acı verirdi. Bir süre sessizce birbirimize baktık. Zihninden geçenlerin, söylemek istediği şeylerin yüzüne yansımalarını izledim.

Sonunda, “Tamam ama bu konuyu tekrar konuşacağız” dedi.

Alabileceğim en iyi yanıt buydu.

“Tamam.” Parmak uçlarımda yükselerek onu öptüm. “Gitmelisin. Kamyonunun neden burada olduğunu açıklaman gerekiyor çünkü ahırlarda olman gerekirken buradasın. Benim de tamir etmem gereken çitler var.”

“Hatırlatma için teşekkürler. Sonra konuşur muyuz?”

“Evet.”

Beni tekrar öptü. Onunlayken kendimi akışına bırakmak çok kolaydı.

Luke geri çekilere alnını benimkine bastırdı. “Gitmeden önce senden bir şey istemem gerek.”

“Nedir o?” İçten içe müstehcen bir şey olmasını umarak sordum.

“Tişörtüm.”

Öğleden sonra saat dört civarında kamyonetime atlayarak Teddy'nin garaj yoluna doğru sürdüm. Yanımda “parti kıyafeti” getirmem konusunda kesin talimat almıştım.

Bu, Teddy'nin aklına koyduğu bir şeyden kolay kolay vazgeçmeyeceği anlamına geliyordu.

Teddy kıyafet tasarlamayı çok severdi, üstelik yetenekliydi. Bu ilgisi ortaokulda, kot pantolonlarımızın arka ceplerine çiçek işlemeye başladığından beri hâlâ aynıydı.

Lisedeyken, Meadowlark yerel pazarında kendi tasarladığı vintage kot ceketlerini kamyonunun kasasında satmaya başlamıştı. Üniversitede ise işletme okutmasına rağmen moda tasarım ile çift anadal yapmıştı.

Delicesine yetenekli ve azimliydi. Bir şeyleri başarabilecek biri varsa, o da Teddy'ydi.

İçeri girmeden önce kapıyı tıklattım. Andersenların evinin girişi, Teddy'nin babası Hank'in sandalyesinde oturup *That 70's Show*'un tekrarlarını izlediği oturma odasına açılıyordu. Uzun siyah saçları artık çoğunlukla griydi, yine de mavi gözleri onu ilk gördüğüm zamanki gibi parlaktı.

Hank, kelimenin tam anlamıyla bir rock yıldızıydı. Teddy'nin annesiyle tanıştığında baterist olarak turnelere çıkıyormuş. İkisinin yoları ayrılmadan önce büyülü bir gece geçirmişler. On bir ay sonra, isim verme zahmetine bile girmediği bir aylık bebeğiyle konserine gelmiş.

Hank'in anlattığına göre, Teddy'yi gördüğü an çoktan ona âşık olmuş ve ona ünlü bir caz şarkıcısının adını vermişti: Theodora King. Gruptan ayrılıp minik kızını da yanına alarak sadece bir tur minibüsüyle geçerken uzaktan gördüğü o küçük kasabaya taşınmıştı. Bir iş bulduktan sonra iki kişilik aileleriyle hayata yeniden başlamışlardı.

O uzaktan gördüğü kasaba Meadowlark'tı, bulduğu iş ise Wyoming'deki Rebel Blue Çiftliği'ndeydi.

İkisi de Teddy'nin annesini bir daha görmemişlerdi.

Eğer babam, bebeğinden başka hiçbir şeyi olmayan, çiftlik işlerinde deneyimsiz, iri gözlü bateriste bir şans vermemeye karar vermiş olsaydı, hayatımın nasıl olacağını merak ediyordum.

"Merhaba, Emmy. Nasılsın?" Hank'in kalın sesi neşeliydi.

"Ben iyiyim, Hank. Sen nasılsın?"

"Hayatta kalmaya çalışıyorum." Kastettiği şeyin bu olduğuna emindim çünkü Hank bir şeyi asla öylesine söylemezdi. Teddy, bu özelliğini ondan almıştı.

Teddy'den önce Hank "seks, uyuşturucu, rock'n roll" hayatını yaşıyordu. Geçmişte aldığı yanlış kararlar hayatının bu noktasında birçok sağlık sorununa yol açmıştı. Şu anda evde bakım görüyordu ve oksijen tüpü kullanıyordu.

Bu yüzden Teddy, üniversiteden sonra onu yalnız bırakmak istemediği için evden ayrılmamaya karar vermişti.

"Bunu yaparken çok iyi görünüyorsun." Teddy koridorda belirdi. Benimle göz teması kurduğunda gözlerinden bana odaklanan lazer ışınlarını görebilirdiniz. "Bugün oldukça ışıltılı görünüyorsun, Clementine."

Kahretsin. Gerçekten Teddy'den hiçbir şey kaçmıyordu. "Dün gece ne yaptın?" Sesindeki tondan bunu zaten bildiğini anlayabiliyordum.

Hank, "Teddy, kız daha yeni geldi," diye araya girdi. Şükürler olsun.

"Evet, Teddy, daha yeni geldim," dedim masumca.

Teddy bana anlamlı bir şekilde bakmaya devam etti. "Bunu, babam yanımızda değilken konuşacağız."

"Bunu takdir ediyorum," dedi Hank. "Emmy ve Luke Brooks'un cilveleşmesine dair herhangi bir detayı bilmeme gerek yok."

Çenem bir karış açılırken gözlerim ona kaydı. "Benimle dalga mı geçiyorsun Teddy?!"

"Ona söylemedim, yemin ederim." Teddy'nin gözleri kocaman açılırken teslim olmak istercesine ellerini kaldırdı.

Hank, Teddy'ye dönmeden önce, "Evet, bana söylemedi," diye itiraf etti. "Ancak telefonla konuşurken kapını kapalı tutmayı düşünmelisin."

Ayaklarımın dibinde açılacak koca bir yarığa atlayıp ortadan kaybolmayı dileyerek iki elimle yüzüme kapattım. Teddy sessiz bir "üzgünüm" sesi çıkardı.

Hank sadece güldü. Teddy'yi ve beni keskin yeteneği sayesinde utandırmaktan zevk aldığı ortadaydı. "Sırrın benimle güvende, Emmy. Yeter ki bunu uzun süre sır olarak saklamayın."

Yüce İsa. Hank bu sabah Luke'la aramda geçen konuşmayı da mı duymuştu?

"Saklamayacağım," diye cevap verdim. Söylediklerimin arkasında durabilmeyi umuyordum.

"Bu arada," dedi Teddy. "Görkemli doğum günü partimden önce beraber akşam yemeği ve tatlı yapabiliriz, diye düşündüm."

"Kulağa harika geliyor, Ted." Teddy ile her yıl onun do-

ğum günü için yemek hazırlardık. Bu geleneği üniversitedeyken başlatmıştık. Okuldaki ilk yılımız başladığında, birbirimizi sadece bir gündür tanıyorduk.

On sekizinci doğum günü yemeğinin neredeyse hepsini mikrodalga fırın ve filtre kahve makinesiyle hazırlamıştık. İkimizin de şimdiye dek yediği en kötü makarnaydı ama o kadar güzel vakit geçirmiştik ki bunun bir önemi olmamıştı.

Teddy, babasının yanına yürüdü ve sandalyesinden kalkmasına yardım etti. Biraz zorlansa da göstermemeye çalıştı. Ayağa kalktığı anda Teddy, onun yanağına bir öpücük kondurarak kolunu onunkine doladı. Mutfığa doğru yürümeye başladıklarında onları takip ettim.

Hank tezgâhtaki bir sandalyeye oturduğunda, Teddy bana dönüp kocaman sarıldı. Omzuma doğru, “Kazara seni Meadowlark’ın en büyük dedikoducusuna ispiyonladığım için özür dilerim,” dedi.

“Affedildin.” Kollarından uzaklaştım. “Yirmi yedi yaşında olmak nasıl bir duygu?” diye sordum.

“Sanki yeni başlıyormuşum gibi.” Yüzüne, imza niteliğindeki Teddy gülümsemesini yerleştirdi.

Teddy’nin makarna geleneğine bağlı kaldık. Tavuk pirzolası ve baharatlı votka soslu makarna yapmak için gerekli tüm malzemelerimiz vardı, eskisine kıyasla artık daha yenilebilir akşam yemekleri hazırlama konusunda uzmanlaşmıştık.

Ben sos görevindeydim. Hank, marketten özenle seçtiği sezar salatası malzemelerini tezgaha yayıyordu. Teddy ise pişireceği tavuğa öyle odaklanmıştı ki ikisinin arasına girmek imkansızdı. Tavuk pişirme görevini alamamış olmak benim için sorun değildi. Tavuk yiyebilmeme rağmen çiğ ete dokunmaya dayanamazdım.

Ona dokunmak diş etlerimin tuhaf hissetmesine neden

oluyordu. Bu, benden başkasına anlamsız gelse de Teddy asla bu konuda ısrar etmezdi. Tuhaf takıntıları olan bir yetişkin olmak zordu. Yüksek sesli müziklerin olduğu ortamda, bir parça tavuk etine dokunmanın ve birinin nefesini ensemde hissetmenin beni trajik olaylar silsilesine iteceğini insanlara nasıl açıklayabilirdim ki?

Hank, mutfaktaki bluetooth hoparlörden Eagles'ın "Peaceful Easy Feeling" şarkısı yayılırken sesi yükseltmişti. Sarımsak ve soğanın lezzetli kokusu, akşam yemeğinin hazır olması için dakikaları saymama neden oluyordu.

Yemeğin, insanları bir araya getirme konusunda büyümlü bir etkisi vardı. Bu yüzden babam bütün gününü çiftlikte çalışarak geçirmesine rağmen yemek yapmayı severdi. Büyürken, aile yemeği tartışılmaz bir konuydu. Haftada en az bir kez Hank ve Teddy, Hank'in çiftlikteki işi bitikten sonra bize katılırlardı.

"Çiftlikte saman balyalama işleri nasıl gidiyor, Emmy?" Hepimiz yemeğe oturduğumuzda Hank sordu. Bedeni artık yaptığı işleri kaldıramayana kadar babamın sağ kolu olarak Rebel Blue'da çalışmıştı, bu yüzden programımızı Amos Ryder kadar iyi bilirdi.

"Aslında planın biraz gerisinde kaldık, bu da Gus'ı zor durumda bırakıyor. Gelecek hafta işleri biraz hızlandırmak için her şeyi yeniden planladı."

Hank, "Gemiye oldukça sıkı yönetiyor, değil mi?" dedi.

Teddy inledi. "Baba, lütfen doğum günümde 'Gus Ryder iyi bir genç adamdır' konuşmasına girişme. Bugün kutsal bir gün."

"Pekala, Amos'un yıllarca çiftliği yönetmesini izledim. Sağ kolu olduğum süre boyunca bu işte iyi olmak için ne ge-

* Peaceful Easy Feeling, The Eagles adlı rock grubunun, 1972 yılında çıkan bir şarkısıdır. — ç.n.

rektiğini öğrendim. Gus da bu konuda iyi bir iş çıkaracak. Söyleyeceklerim bu kadardı.”

“İşini iyi yapıyor,” dedim. “Babam kendini bu kadar yormasını istemiyor.”

Hank içten bir kahkaha attı. “Biraz sert bir adam, değil mi?”

“Yüzyılın en yetersiz ifadesi,” diye mırıldandı Teddy. “Ah, bu arada, Wes’e iyi olacağını düşündüğüm bir tasarımcıyla ilgili e-posta gönderdim,” diye devam etti konuyu değiştirerek. “Transfer olmadan önce birkaç moda dersine beraber katılmıştık. Yetenekli ve sosyal medyada büyük bir takipçisi var. Onun projede yer alması, aynı zamanda misafir çiftliğinizin adını duyurmanızı sağlayabilir.”

“Wes, bugün hiçbir şeyden bahsetmedi, onu yoklayacağım. Bakalım bir şeyler öğrenebilecek miyim? E-postasını aktif olarak kullanıp kullanmadığını bile bilmiyorum.” Bu doğrudu. Hepimizin Rebel Blue e-postası olsa da sanırım aramızda düzenli olarak kullanan tek kişi Gus’tı. Herkesin kendi e-postası olmasında ısrar eden de oydu.

“Tasarımcının adı ne?” diye sordum.

“İsmi Ada. Harika biridir. Daha sonra onun sosyal medya hesabını sana göstermemi bana hatırlat lütfen” Amos gibi Hank’in de “akşam yemeğinde telefon yasak” kuralı vardı.

Üçümüz bir süre daha sohbet ettikten sonra Hank, dövme- li ellerini birbiri vurdu. Bir parmak eklemünde “theo” diğ- erinde “dora” yazıyordu. Vücudu dövmelerle kaplı olmasına rağmen, bunların Teddy’nin en sevdiği dövmeler olduğunu biliyordum.

“Emmy, kalkmama yardım eder misin?” diye sordu. “Doğum günü kızına bir sürprizim var.”

Teddy kalkmaya başladı. “Baba, ben yardım edebilirim...”

“Kıçını sandalyeye geri koy, Theodora. Bugün senin do-

ğum günün.” Hank’ın sandalyesinden kalkmasına yardım etmek için kalktım.

“Nereye gidiyoruz?” diye sordum.

“Sadece kilere.” Kilerin önüne geldiğimizde Hank kapıyı açmak için uzandı. Mısır gevreği kutusunu kaldırdığında altından Teddy’nin favorisi olduğunu düşündüğüm yulaf ezmeli, çikolata parçacıklı bir kurabiye tabağı ortaya çıkardı. Tabağı alarak Teddy’nin önüne koyabilmesi için ona uzattım. “Teşekkürler, Emmy,” dedi.

Teddy’nin sabırsızlıkla beklediği masaya geri döndük. Hank, kurabiye tabağını gülümseyen Teddy’nin önüne bıraktı.

“Bunları yapmaya ne zaman vakit buldun?”

“Dün sen isteyken. Eve geldiğinde kokuyu duymadığından emin olmak için tüm pencereleri açmak zorunda kaldım.”

“Teşekkürler, baba.”

“Uzun zamandır yapmıyordum, bu yüzden tadı bok gibi olabilir.” Teddy bir kurabiye alıp büyük bir ısırık aldı. “Mükemmeller,” dedi. Sesi gözyaşlarını tutmaya çalışıyormuş gibi gergindi. “Lanet olsun, Hank.” Gözünün kenarından akan yaş sildi. “Seni seviyorum, ihtiyar.”

“Ben de seni seviyorum, Ayıcığım*. Şimdi hanımlar, ikiniz de birer kurabiye alın ve hazırlanın. Devil’s Boot’taki doğum günü içecekleri kendiliğinden içilmeyecek.” Hank eğildi ve Teddy’nin şakağına bir öpücük kondurduktan sonra sandalyesinin arkasında asılı olan bastonunu aldı. Koridorda Teddy’nin odasına doğru yürümeden önce onun oturma odasındaki koltuğuna yerleşmesini izledik.

Teddy’nin odası karakterinin yansıması gibi düşünülebilirdi. Her dekor, bir dekor maksimalistinin hayaliydi.

Üzerinde hiçbir tablo bulunmayan duvarlarından biri, bir galeri duvarından ilham alınmıştı. Sadece kendi çizdiği re-

*Teddy Bear, oyuncak ayı anlamına gelen bir ifadedir. — ç.n.

simlerle doldurmuştu. Meşe zemin üzerinde siyah beyaz kareli bir halı, koyu zümrüt rengi bir yatak örtüsü, çok sayıda rengarenk yastıklar ve Meadowlark kütüphanesinden daha fazla kitap yığınıyla odasının dekorunu tamamlamıştı.

Gözyaşlarından kurtulmaya çalışarak, “Tanrım, bir tabak kurabiye yüzünden ağlamamı sadece babam sağlayabilirdi,” dedi.

“Lanet olası kurabiyeler yüzünden ben bile ağlayabilirim, üstelik benim için bile değillerdi,” dedim

“Gözyaşlarının dün gece Brooks’la aranda olanları anlatmaktan seni kurtaracağını sanma.”

İnledim. Unuttuğunu umuyordum.

Teddy’nin bir şeyleri unutması yalnızca hayalimde gerçekleşebilirdi.

Yatağına çökerek kolumla yüzümü gizledim. O caydırılmazdı.

“Dökül,” diye talep etti.

“Zaten biliyorsun, neden yeniden anlatmamı istiyorsun ki?” diye sızlandım.

“Çünkü sana bir şeyleri itiraf ettirmek eğlenceli. Ayrıca, yüksek sesle söylediğini duyduktan sonra bu daha gerçek hissettiriyor.” Sustu ve tam olarak bunu yapmamı bekledi.

“İyi. Onunla yattım.” Haklıydı, yüksek sesle söyledikten sonra daha gerçekçi gelmeye başlamıştı.

“Kiminle yattın?”

“Gerçekten çok sinir bozucusun, bunu daha önce söylemiş miydim?”

“Sadece beni kandırmadığına emin olmaya çalışıyorum.” Sırt üstü dönüp en yakın arkadaşımın gözlerinin içine baktım. “Luke’la yattım.” Artık her şey ortadaydı ve bundan kaçamazdım. Kaçmayı falan istediğim yoktu ama tüm bunlar

benim için çok yeniydi. Teddy'ye Luke'la aramızdakilerden bahsettiğimde içimde bir çeşit pişmanlığın ya da tedirginliğin kabarmasını bekliyordum. Hiçbiri olmamıştı.

Tek hissettiğim... mutluluktu. Hatta memnundum.

"Siktir, biliyordum. Geceden kalma ışıltınla neredeyse beni kör ediyordun." Teddy sanki güneşi engellemeye çalışıyormuş gibi ellerini gözlerinin üzerine koydu.

Ellerini yüzünden uzaklaştırarak, "Bu olağanüstü bir durum değil," diye karşı çıktım.

"Kesinlikle öyle," diye yanıtladı ve gözlerimi kapatmama engel olmak için bir elimi tuttu. Teddy bundan saklanmama izin vermeyecekti. "Bu gerçekten yaşandı. Kaç kez orgazm oldun? Üç? Dört?"

"Beş," diye mırıldandım.

"Beş mi?!" Teddy inanamayarak başını salladı ve ben de kendimi tutamayıp bir kahkaha attım.

"Daha fazlası da olabilirdi," diye devam ettim. "Bu sabah Wes kulübemin kapısını çaldığında yarım kaldı." Teddy'nin gözleri irileşirken ağzı açık kaldı.

"Lütfen bana kardeşinin Brooks'u senin yatağında yakalamadığını söyle. Bugün bir cinayetle ilgili hiçbir şey duymadığımı düşünürsek, böyle bir şeyin gerçekleşmemiş olduğunu varsayıyorum. Elbette Wes'in kimseyi öldürmeyeceğini biliyorum ama Gus'a söylemesi yeterli olurdu."

"Hayır, Luke'un banyoya saklanmasını sağladım. Ancak farkında olmadan onun tişörtünü giyerek kapıyı açtım."

Teddy'nin çenesi hâlâ bir karış ayrılmış hâldeydi. "Dün, düz siyah tişört giydiği için şanslısın, yoksa becerilebilirdin. Hem de çok fena bir şekilde. Dün gece yaşadığın türden bir becerilme değil." Boynumdan yukarı doğru bir kızarıklığın

yükseldiğini hissettim. Hiçbirinde haksız sayılmazdı. “Peki, şimdi ne yapacaksın? İkiniz artık bir çift misiniz?”

Bu beklediğim bir soruydu, eninde sonunda geleceğini biliyordum.

“Bilmiyorum,” dedim. Luke’un bana değer verdiğini ve sır olarak saklanmak istemediğini söylediğini hatırladım. “Bunun nereye varacağını görmek istediğini söyledi.”

“Başka ne söyledi? Bir şeyleri saklıyorsun.” Onu seviyordum ama kahretsin, insan yalan makinesi modundayken bazen çok sinir bozucu olabiliyordu. “Bunu nasıl biliyorsun?” diye sordum.

“Çünkü kabız olmuş gibi görünüyorsun.” Tamam, yeterince belli etmiştim. “O şey...” Bir an tereddüt ettim. “Benim ‘küçük kirli sırrım’ olmak istemediğini söyledi.”

Teddy yanımdaki yatağa çöktü. “Peki, senin olmasını istediğin şey bu mu?”

“Ne? Hayır, tabii ki değil.” Kastettiğim tam olarak buydu. Luke’un benim için ne olmasını istediğimi gerçekten bilmiyordum. Onu kirli sırrımmış gibi saklamayı istemediğime emindim. “Bütün bunlar çok fazla. Üç hafta önce, Luke Brooks istediğim zaman suratına yumruk atabileceğim tek kişiydi. Şimdiyse bana, onun için değerli olduğumu söylüyor ve beni öpme şekli yüzünden ayaklarım yerden kesilmiş gibi hissediyorum. Bununla nasıl başa çıkacağımı bilmiyorum.”

Kelimeler nefes almama fırsat vermeden ağzımdan dökülüyordu. Bir kez başladığında onları durduramadım. Tekrar gözlerimi kapattım.

“Onun bir sırrıymış gibi hissetmesini istemiyorum ama aynı zamanda, ben hâlâ neler döndüğünü anlamaya çalışırken aramızdakileri dünyaya duyurmak ve onun kardeşlerimle olan dostluğunun çöküşünü izlemek de istemiyorum. Gerçek şu

ki, aslında onu o kadar da iyi tanımıyorum. Bana hissettirdiği kadar gerçek olup olmadığını görmem gerek.”

Teddy alçak bir ıslık çaldı. “O hâlde, hâlâ paketten çıkarılacak çok şey var, değil mi?”

“Evet,” diye iç çektim.

“Seni hemen gidip kardeşlerine anlatmaya zorlamadı, değil mi?”

“Hayır.”

“Güzel. Sonuçta biraz zaman istemen mantıklı ve onun da sana kendi endişelerini anlatması mantıklı. Değil mi?”

Sonunda gözlerimi açıp Teddy’nin tavanına baktım. “Doğru.”

“Tamam o zaman. Yapacağımız şey bu. Bu gece bunun için endişelenmeyeceğiz. Hemen bir karar vermen gerektiğini hissettiğini biliyorum ama bugün yapman gereken şey bu değil. Her şey birkaç gün sonra netleşecektir, bu yüzden beynine kendi kendine halletmesi için biraz zaman ver. Tamam mı?”

“Tamam.” Yatakta yanıma uzanmış Teddy’ye bakabilmek için boynumu çevirdim. “Küçük bir çıldırma nöbeti geçirdiğim için özür dilerim.”

“Daha fazlasını da hissedebilirsin, sağlıklı olan da bu. Benimle paylaştığın için mutluyum, Em. Bu sezonu kendi başına geçirmek zorunda değilsin. Her şeyi bırakıp eve dönmek, bir sonraki hamleni düşünmek ve beklenmedik bir şekilde kardeşinin en iyi arkadaşına karşı duygular beslemek. Tüm bunlar bir insanın tek seferde üstesinden gelebilmesi için çok fazla.”

Teddy kafamda dönen şeylerin yarısını bile bilmiyordu. En yakın arkadaşına söylemediğim onca şey yüzünden suçluluk duygusu içimi kemiriyordu.

Sadece biraz zamana ihtiyacım vardı.

“Bu gece başka bir yere gitmek ister misin? Yalnız kalmak, her şeyi iptal etmek ister misin?” dedi. Planımız

Teddy'nin butikten birkaç arkadaşıyla birlikte Devil's Boot'a gitmekti.

Belki Luke'tan biraz uzaklaşmak istemeliydim ama istemiyordum. Devil's Boot'un loş iç mekanında bir anlığına da olsa onu görebilmek bana yeterdi. Oraya gitmek istiyordum. Yanımızda Luke olmasa bile güzel vakit geçirebileceğimize güvendiğim tek yer orasıydı, üstelik Teddy'nin de orayı çok sevdiğini biliyordum.

Teddy, aynı anda tüm herkesin ilgisini üzerinde toplarken diğer insanların da ihtiyaçlarını görerek onların rahat etmesini sağlayabilirdi. Bugün ona odaklanma konusunda daha dikkat olmam gerekiyordu. Bir an bile gitmek istemediğimi düşünürse, Devil's Boot ve tüm doğum günü planından memnuniyetle vazgeçerdi. Bunun olmasını istemiyordum.

Teddy'ye başımı sallayarak başka bir yere gitmek istemediğimi söyledim.

Ağzı bir gülümsemeyle gerildi. "İyi. Brooks'un seni benim yaptığım elbisenin içinde görene kadar bekle."

"Kendi doğum gününde bana bir elbise yapman sana da tuhaf gelmedi mi?" Teddy bana sanki bu ağzımdan çıkan en aptalca şeymiş gibi baktı. "Tamam, boş ver."

Teddy dolabına doğru yürüdü ve siyah elbise çantasını çıkardı.

Onu yatağın yanına götürerek az önce kalktığı yere koydu.

Teddy, "Ben çatlamadan önce aç şunu," dedi.

Yattığım yerden kalkıp elbise çantasının fermuarını indirdim. Anında canlı bir kırmızı renkle karşılaştım.

Elbisenin tamamını görebilmek için çantadan çıkardığımda sade ama şık bir yaz elbisesi buldum. Kalçalarımın biraz altında bitecek gibi duruyordu. Üst kısmı kare yaka şeklinde tasarlanmışken kolsuz kalın askılar, omuzlarımı kavrayacak şekilde dardı. Teddy, açık yakaların ve askıların köprücük ke-

miklerimi güzel göstermesinden hoşlandığımı biliyordu. Tıpkı Luke'la yüzmeye giderken giydiğim mayoda olduğu gibi. O mayoyu bana aldırın kişi de Teddy'ydi.

“Teddy, bu çok güzel. Bayıldım.”

“Beğeneceğini biliyordum. Kırmızı senin rengin ama onu yeterince giymiyorsun. “Mayomun dışında sahip olduğum başka bir kırmızı şey aklıma gelmiyordu. Gus'ın eski Budweiser tişörtlerinden biri sayılır mıydı? Ah, kesinlikle sayılmazdı. “Keten kumaştan elbise yapılamayacağını düşündüğünü biliyorum, bu yüzden üst kısmını jarse örgüyle tamamladım. Daha hafif ve seni terletmeyecek.”

“Gerçekten çok sevdim. Teşekkür ederim.” Teddy'e sarıldım. “Bunu giymek için can atıyorum.”

“Henüz değil. Önce, büyük doğum günü partim için seni bir romantik komedi sahnesine uygun şekilde hazırlamamız gerekiyor. Bu benim final dokunuşum.”

“Öyle mi?”

“Evet. İstedğim hediye alacağımdan emin olmam gerekiyor.”

“Neymiş o?”

“Luke Brooks'un, seni gördüğü anda dizlerinin üstüne çöküşünü izlemek.”

Devil's Boot'taki günüm heyecan içinde geçti. Joe ile masaları düzenlerken birden fazla kez sandalyeyi düşürdüm. İçkilerin olduğu rafı yanlış saydım ve neredeyse bir raf dolusu temiz bardağı düşürüyordum. Dün gece ve bu sabah olanlara hâlâ inanamıyordum.

Emmy Ryder yüzünden kafayı yemek üzereydim.

Dün gecedan önce belki bunu inkâr edebilirdim ama artık imkansızdı. Bu kesinlikle olağanüstü olan seksten daha fazlasıydı; bu sabah o yanımdayken uyandığımda hissettiğim şey tam olarak buydu. Bütün gün onun yanında kalabilirdim.

Birlikte olduğum kadınlarla uyumazdım. Güneş doğmadan çekip giderdim ve bu asla pişmanlık duyduğum bir şey olmazdı ancak Emmy'le farklıydı. Eğer bana izin verseydi, her gün onun yanında uyanabilirdim.

Onu tişörtümün içinde nasıl görüldüğü konusuna hiç girmiyordum.

Eğer Wes kapısını çalmasaydı bütün günü onun yatağında geçirirdim.

Ucuz atlatmıştık.

Yine de Gus'ın bizi yakalamasındansa, Wes'in yakalamasını tercih ederdim. Kırkımı görecektense yaşamak istiyordum.

“Bugün kafan nerede?” Joe'nun sesi düşüncelerimi böldü.

“N-ne?” diye sordum. Ben barın altına bardakları stoklar-ken Joe da masaları hazır hâle getirmeden önce son bir kez siliyordu.

“Bütün gün dikkatin dağınıktı. Aklından ne geçiyor?”

“Hiçbir şey. Dün gece pek uyuyamadım.”

Joe bana gülümsedi. “Demek kız meselesi. Aklındaki şey bu mu?”

Bir iç çektim. “Evet. Kız meselesi.”

“Bir kız için bu kadar heyecanlandığını daha önce gördüğümü sanmıyorum. Özel biri olmalı.”

“Öyle,” dedim tereddüt etmeden. Emmy her şeydi.

“O da senin özel olduğunu düşünüyor mu?” Bunu alaycı bir şekilde söylese de işin aslı, bilmiyordum. Cevap verme fırsatı bulamadan Joe tekrar konuştu. “Ah. Demek dikkatinin bu kadar dağınık olmasının sebebi bu. Onun sana karşı ne hissettiğini bilmiyorsun.”

“Onun gibi bir şey.” Joe kaşlarını kaldırıp devam etmemi bekledi. “Sanırım onu çok fazla zorladım.”

“Mantıklı bir yorum yapmama yetecek kadar malzeme vermiyorsun, evlat.”

Yeryüzünde âşık olmama izin verilmeyen tek kadına âşık olduğumu Joe'ya nasıl açıklayacağımı bilmiyordum.

“Her şey gerçekten çok yeni. İkimiz için de öyle. Sanırım daha fazlası için hazırım. Sadece onu aceleye getirmek istemiyorum.”

“Vay canına,” dedi Joe başını sallayarak.

“Ne?”

“Ondan gerçekten hoşlanıyorsun.” Joe'nun yüzündeki ifa-

de mutluluk ve inançsızlığın bir karışımıydı. *İnan bana Joe, ben de aynısını hissediyorum.*

“Evet,” diye kabul ettim. Emmy’den hoşlanıyordum. Hem de çok fazla.

“Tavsiyemi ister misin?” diye sordu. “Kabul ediyorum, bu konuda pek de yetenekli sayılmam.”

“Her şeye razıyım.” Normalde bu tür şeyleri biriyle konuşmak isteseydim bu, Gus olurdu.

“Belki daha fazlası için hazır değildi, bu sorun değil. Sadece ona kendini göstermeye devam et. Nasıl hissettiğini söylemek yerine ona davranışlarıyla göster. Eylemler kelimelerden ve tüm bu saçmalıklardan daha yüksek sesle konuşur.”

Bunu yapabilirdim. Yapacaktım. Zaten kelimelerle aram pek iyi değildi.

“Bu aslında harika bir tavsiye. Teşekkürler, Joe.”

“Rica ederim. Şimdi kafanı kışından çıkar. Yirmi dakika içinde barı açıyoruz.”

Devil’s Boot tam bir tımarhane gibiydi. Cuma günleri her zaman yoğun olurdu ama kahretsin, bu başka bir boyuttu. Çıkacak grup geç kalsa da sonunda sahneyi kurmayı tamamlamışlar ve önümüzdeki beş dakika içinde çalmaya başlayacaklarını söylemişlerdi.

Eğer müşterilerim yakın zamanda Waylon Jennings’i dinleyemezse bir isyan çıkacağına emindim.

Bu gece fazladan bir barmenim vardı ve buna minnettardım. Bu bana, masalara servis yapmak ve barın ekstra ihtiyaçlarına koşabilmek için yeterli özgürlüğü sağlamıştı. Koşuştururken masalardan birinde kırmızı bir parıltı fark ettim.

Emmy’ydi.

Siktir.

Şelalede yüzerken beni çıldırtan mayosuyla aynı renkte bir elbise giyyordu. Göğüslerine ve beline yapışan elbisesi belinden aşağı hafifçe dökölüyordu. Saçlarının bir kısmını kulağının arkasına sıkıştırırsa da diğer kısmı gerçek Emmy tarzına uygun olarak yüzünün etrafından omzuna dökölüyordu.

Üzerinde onu barımda gördüğüm ilk gece giydiği siyah ayakkabılardan farklı olarak, kahverengi bir çift kovboy çizmesi vardı.

Giydiği elbise sanki onun için dikilmiş gibiydi. Asıl dikkatimi çeken şey, kan kırmızısı dudaklarıydı. Bu rengi daha önce kullandığını hiç görmemiştim.

O kırmızı dudakları ya ağızımla ya da aletimle mahvetmek istedim. İkisine de razıydım. Kot pantolonum dar gelmeye başlamıştı. Zaten duygularımı kontrol etmekte yeterince zorlanıyordum.

Dün geceden önce de vücudumu Emmy'ye karşı zor zapt ediyordum, şimdiyse ona yeniden dokunmak için aklımı kaybetmek üzereydim.

Başımı salladım. Emmy, birkaç kızla birlikte masadaydı. Onları kasabadan tanısam da hiçbirinin ismini bilmiyordum. Teddy'yi ortalarda görmedim ve bu, muhtemelen bir yerlerde barımdaki erkekleri dolandırdığı anlamına geliyordu.

Gözlerimi Emmy'den ayırdım. Beni fark etmemişti ve ben onun bu gece arkadaşlarıyla iyi vakit geçirmesini istiyordum. Her şeyden önce, bugün Teddy'nin doğum günüydü.

Bara geri döndüğümde barmenlerimin Teddy'ye her zaman olduğundan daha fazla ilgi gösterdiğini gördüm. Muhtemelen bugüne özel taktığı "Doğum Günü Kızı" tacı ve kuşağı yüzündendi. Parasını ödemediği dört içkiyi alıp Emmy ve diğer kızların beklediği masaya götürdü.

Emmy ile sadece bir kez konuşmaya ihtiyacım vardı. O

yüzden hemen barın arkasına geçerek daha önce hiç denemediğim bir şey yapmaya başladım: limonlu tek yudumluk içkiler. Bu, bardaki bir grup doğum günü kızının içmek isteyeceği bir içeceğe benziyordu, değil mi?

Her neyse, yapıyordum.

Hazırlamayı bitirip tepsiye koyarak Emmy'nin masasına doğru ilerledim. Bu kadardı. Sadece bunu yapacaktım. Ona ve arkadaşlarına içki götürüp, onu gecenin geri kalanı boyunca rahatsız etmeyecektim.

Masadan sadece birkaç adım uzaktayken Emmy ile göz göze geldik. Bana gülümsedi ve neredeyse lanet tepsiyi düşürüyordum.

Selam vermek amacıyla, "Hanımlar," dediğimde kendimi aptal gibi hissettim. "Birinin doğum günü olduğunu duydum."

Teddy alaycı bir tavırla, "Ah, evet. Sen de bu yüzden bize bedava içki getirmeye karar verdin," dedi. Gözlerim Emmy'deydi.

Gözlerim hep Emmy'deydi.

Teddy'ye hızlıca bir göz atarak, "Geri götürebilirim," dedim.

Emmy, "Onu görmezden gel," dedi. "Onları alacağız."

Tepsiyi masanın ortasına koydum ve her biri tepside bir shot bardağı aldı.

"Brooks," diye başladı Teddy. "Bu lanet olası bir limonlu kokteyl mi?" Bunun üzerine Emmy'nin gülümsemesi büyüdü.

"Evet," dedim mahcup bir tavırla.

"Bunu onca yıldır benden saklıyor muydun?! Burada bunlardan yapılabileceğini bile bilmiyordum." Masanın diğer tarafındaki iki kadın kıkırdadı.

"Bu tek seferlik bir şey. Alışmasan iyi edersin."

"Teşekkür ederim," dedi Emmy. Teddy'ye baktı. "Teşekkür ederim demeyi unuttun, doğum günü kıızı."

"Teşekkür ederim, Brooksy. Çok takdir ediyorum."

Kızlar tezahürat yaptı, shot bardaklarını masaya vurup içtiler. Emmy'nin yutkunurken boğazının hareket edişini izledim.

Kahretsin. Yaptığı her şey beni çileden çıkarıyor, sertleştiriyordu.

Hepsi bardaklarını tepsiye koyduklarında götürmek için tepsiyi aldım. "Doğum günün kutlu olsun, Teddy," dedim ve oradan uzaklaşırken Emmy'ye göz kırptım.

Kızardığını görmek bana olması gerekenden daha fazla zevk vermişti.

Gece boyunca Emmy'yi uzaktan izledim. Tüyler ürpertici bir şekilde değil, sadece "Senden gerçekten hoşlanıyorum ve senin yaşayan en güzel kadın olduğunu düşünüyorum" tarzında bir izlemeydi.

Masaya götürdüğüm içkiden sonra karışık bir içki içti, ta ki o kırmızı elbisesiyle bara gelene kadar. Eğer siparişini başka birinin almasına izin verseydim kahrolurdum. Ona ulaşmaya çalışırken neredeyse Joe'yu deviriyordum.

Barın diğer tarafında, onun tam karşısında durdum. "Sana ne getireyim, tatlım?"

"Benimle bir shot iç."

Cevabı beni şaşırtmıştı. Gözlerinde yoğun bir ateşle barken ona nasıl hayır diyebilirdim ki? Barın altından iki shot bardağı çıkardım.

"Zehrini seç."

"Tekila, lütfen."

Dönüp arka bardan, güzel bir şişe aldım ve her birimize birer shot doldurup onunkini barın üzerinden kaydırdım. "Neye içiyoruz?" diye sordum.

"Yeni başlangıçlara."

Bundan bir anlam çıkarmamaya çalıştım. Bardaklarımızı birbirine tokuşturduk ve gözlerimizi birbirimizden ayırmadan içkilerimizi içtik.

Siktir.

Tam o anda üzerine atlamamam benim için bir mucizeydi. Joe bunun için beni daha sonra tebrik edebilirdi.

Emmy, dudaklarının köşesindeki likörün bir damlasını silmek için ellerinden birini ağzına götürdü. Bunu onun için yapabilmeyi diledim.

Lanet olsun, ona dokunmam gerekiyordu.

“Borcum ne kadar?” diye sordu.

“Bu sefer bizden.”

“Emin misin?”

Barın üzerine eğildim ve iki parmağımla yaklaşmasını işaret ettim. Beni dinleyip yaklaştığında sonunda ona kimsenin bizi duymayacağı kadar yakın bir pozisyondaydım.

“Daha sonra o lanet olası elbiseni üzerinden çıkarmama izin vererek bana teşekkür edebilirsin.” Grup şarkılarını çalar-ken ve müşteriler onlara eşlik ederken bile, Emmy’nin keskin nefesini duyabiliyordum.

Ondan uzaklaşıp barın diğer tarafındaki resmi pozisyonuma geri döndüm.

“Anlaştık,” diyerek nefes aldı ve dönüp arkadaşlarına doğru ilerlemeye başladı. Sanki şaşkına dönmüş, nereye gittiğine dikkat etmiyormuş gibi birkaç kişiye çarptı. Üzerimde müthiş bir etkisi vardı, benim de onun üzerinde benzer bir etki yarattığımı görmek hoşuma gidiyordu. Ancak sonra tanımadığım bir adamla karşılaştı. Barımda tanımadığım bir adam görmek benim için nadir bir olaydı. Adam onu dengelemek için elinin beline koydu. Geçen sefer Kenny Wyatt’tı, şimdi de bu herif.

Kafamda, ben onun elini çekmeden önce elini çekmesi için iki saniye verdim. Elini çekti.

İyi.

Kıskançlığımı kontrol altında tutmaya çalışarak omuzları-

mı aşağı yukarı hareket ettirdim. Ancak adamın ona gülümsemesi öfkeden köpürmeme neden oldu. Emmy'nin ona çarptığı için özür dilediğini ve masasına geri döndüğünü gördüm.

O masasına ulaşana kadar onu izledi.

Gözümü ondan ayırmamam gerekecekti.

Sonraki bir saat tam bir kasırgaydı. Bu gece bar gerçekten çılgındı. Grup, doksanların country müziğinden ilerlemeye karar vermişti, bir barı Alan Jackson kadar coşturabilecek başka bir şey yoktu.

Herkes ciddi anlamda sarhoştı ve gürültücüydü. Görünüşe göre bugün herkes Teddy'nin doğum gününü kutlamaya gelmişti.

Good Time'in ortalarına geldiğimizde, Emmy'nin beline dokunan adamın, birkaç arkadaşıyla birlikte masasına gittiğini fark ettim. Kot pantolon üzerine kot gömlek giymişti.

Ne boktan bir tarz.

Sadece konuşuyorlar Luke. Sakin ol.

Teddy ve diğer kızların flört ettiği çok açıktı. Ben bunun diğer ucundaydım, onun gibilerin buradaki amacını çözecek kadar uzun süre çalışmıştım. Kot Budalasını Emmy ile konuşuyordu ama o sadece Teddy'ye bakarak araya mesafe koymaya devam ediyordu.

Emmy onunla ilgilenmiyordu. *İyi.*

Barın masalara en yakın ucuna doğru yürüdüm ve kendime bardakları silmek için orada olduğumu söyledim. Bu boktan bir bahaneydi ama umurumda mıydı? İzlemeye devam ederken Kot Budalasını hamlesini yaptı. Emmy'nin diğer bacağının üzerinde çaprazladığı dizinin üzerine bir elini koydu. Emmy onu itse de elini geri koydu.

Sikerler.

Üç saniyede onların masasına varmayı başardım. "Sikik

elini onun üzerinden çek.” Kot Budalası’nın gözleri bana döndü. Şaşırılmış görünüyordu, yine de hareket etmemeyi tercih etti. “Şimdi.” Sesim tanınmaz hâldeydi.

“Hey, sakın ol dostum. Sadece konuşuyorduk.”

“Seninle konuşmak istiyormuş gibi görünmüyor, dostum.” Kot Budalası kafasını, bana hiç de dostça olmayan bir gözle bakan Emmy’ye çevirdi.

Umurumda değildi.

“İyiyiz değil mi, canım?”

Bu kadardı. Aptal kot gömleğinin yakasından tutabilmek için ona doğru bir adım atarak onu kendimle yüz yüze getirdim. Benden birkaç santim kısaydı, bu yüzden onu parmaklarının ucunda kaldırdım.

“Arkadaşlarını da al ve barımdan defol.”

“Ciddi olamazsın, dostum.”

“Çok ciddiylim.” Onu geri ittiğimde bardan çıkmak üzere olan Joe onu yere düşmeden yakaladı. Sanırım düşündüğüm-den daha fazla güç kullanmıştım. Bana saldırmak için harekete geçtiğinde Joe onu tuttu.

“Olay yaratmayalım, çocuklar. Şimdi gidin ve son raundunuz evde olsun,” dedi Joe.

Kot Budalası, Joe’yu üstünden itti. “Hadi gidelim. Burası çok iğrenç ve bir orospu buna değmez.”

Yürümeye başlamadan önce onu omzundan yakalayarak yumruğumu savurdum. Sertçe. Yumruğum büyük bir çatırtıyla yüzüne çarptığında Kot Budalası birkaç saniye boyunca yerde dümdüz yattı.

Tekrar ayağa kalkıp yanıma geldi. Zayıf bir yumruk salladığında ellerimle yakalayarak kolunu arkadan bükttüm. Yüzü Emmy’ye dönüktü ama ona dokunabilecek kadar yakın olmadığından emin oldum.

“Özür dile,” diye tükürdüm.

“Ne oluyor, dostum? Sikeyim, senin sorunun ne?!”

“Özür dile,” dedim tekrar. Kot Budalası geriye dönüp bana bakmaya çalışsa da kolunu daha sıkı kavrayıp büktüm. Çenesi dik ve dudakları büzülmüş hâldeki Emmy’ye baktı.

Kot Budalası, “Özür dilerim,” dedi.

“Şimdi barımdan siktir ol git.” Onu arkadaşlarının arasına ittim, hepsi de altlarına sıçmış gibi görünüyordu.

“Üzgünüm, dostum. Buradan gidiyoruz.” Kot Budalası’nın arkadaşlarından biriydi. Lanet olsun. Arkadaşlarının ne kadar korkmuş görüldüğünü göz önünde bulundurursak, adama yumruk attığım için neredeyse kendimi kötü hissetmişim. Ne olursa olsun, kimse Emmy ile bu şekilde konuşmazdı ve yaptığında da bunun yanına kâr kalması imkansızdı.

Dördü kapıdan geçmeyi başardılar ve kapı arkalarından kapanınca tüm bar bir tezahüratla coştı. Sanırım bar sahibi birine yumruk attığında insanlar, o kişinin bunu hak ettiğini düşünüyordu.

Kollarını kavuşturmuş hâlde bana pek de dostane olmayan bir tavırla bakan Emmy’ye baktım. Herkes yaptığı işe geri dönerken onların önünde bana bağırmasına fırsat vermek yerine, onu sandalyesinden kaldırdım ve bir patates çuvalı gibi omzuma fırlattım. Kimsenin bedavadan bir gösteri almaması için elimle elbisesini aşağıda tutmaya ekstra özen gösteriyordum. Şimdi tezahürat yapan Teddy’ydi.

Doğum günü kızının yüzünde kocaman bir gülümseme vardı. Onu biraz tanıyorsam, muhtemelen tüm bunları bir şekilde planlayan oydu.

Emmy Ryder benimdi ve bunu ona kanıtlamak üzereydim.

“Brooks! Hemen indir beni, seni neandertal*. Benimle dalga mı geçiyorsun?”

* Neandertal, modern insanın (Homo sapiens) yakın akrabasıdır ve soyu tükenmiş bir insan alt türü olarak kabul edilir. — ç.n.

Omuzumda onunla bardan geçerken, “Yapamam, tatlım,” diye cevap verdim. Yumruklarını sırtıma vurdu. Sevimliydi.

“Sen tam bir delisin, bunu biliyor musun?”

“Sadece sen söz konusu olduğunda.”

“Aman Tanrım, indir beni!” İtiraz etmeye devam etti ama onu görmezden geldim. Ofisime girip kapıyı arkamızdan kapatıp kilitleyene kadar onu yere bırakmadım. Emmy’yi yavaşça yere indirdim ve ayakları yere dokunur dokunmaz beni itti.

“Senin sorunun ne? Benimle konuşan insanlara öylece vuramazsın.”

“Ellerini senin üstüne koydu, tatlım. Kimse sana elini süremez.”

“Burası gerçek dünya, Brooks, lanet bir aşk romanı değil. Beni bardaki bir sürüngenden kurtarmana ihtiyacım yoktu. Kendi başımın çaresine bakabilirim.” Bana bakarken gözleri yanıyordu, tam da sevdiğim gibi.

“Elbette kendi başının çaresine bakabilirsin.”

“O hâlde neden kanun kaçağı intikamcı kovboy gibi *parasını ödeyen müşterilerinden* birine saldırdın?”

Emmy’yi belinden tutup ofisimin kapısına doğru ittim. Dudaklarımı boğazının yukarısına doğru hareket ettirip dudaklarına ulaştığımda az önce ağzımın olduğu yeri elimle kavradım. Alnımı onunkine dayayarak ona hızlı bir öpücük verdim.

“Çünkü tatlım, bir başkasının sana dokunduğunu görmek beni çılgına çevirdi,” dedim nefes nefese.

Emmy’nin göğsü inip kalkıyordu. Gözlerindeki öfke başka bir şeye dönüşmüştü. “Yine de b-bunu yapamazsın,” diye kekeledi.

Boğazında olmayan elimi elbisesinin eteğine götürdüm,

sonra elbisenin altına soktum ve uyluğunun yumuşak tenine dokundum. “Neden?”

“Ç-çünkü. İ-insanlara vurmak çok k-kötü.”

Kıkırdayıp elimi elbisesinin yukarısına, külotuna doğru götürdüm. Ya da en azından külotunun olması gereken yere.

Siktir.

“Asıl kötü olan şeyin ne olduğunu bilmek ister misin? İçinde çamaşırın yokken mükemmel bir küçük sürtük gibi barına gelmen.”

Emmy inledi. *Siktir.* Bu beni deli etti.

Parmaklarımla okşayarak onunla alay ettim. “Benim için damlıyorsun, tatlım. Ne zamandır böyle muhtaç ve çaresiz hâldesin?” Grubun sesi ofisimin içinde olup biten her şeyi bastırıyordu. Artık sadece biz kalmıştık.

“S-seni barın arkasında gördüğümünden beri.”

“Öyle mi? Bu yüzden mi benimle içmeye geldin? Senin muhtaçlığını farketmemi sağlamak için mi?”

“Susamıştım.”

Bunun üzerine ofisimin kapısının yanındaki masada duran viski şişesini kaptım ve dişlerimle tıpayı çıkardım.

“Susadın mı? Hâlâ susamış hâlde misin, tatlım?” Başını salladı. “Ağzını aç,” diye emir verdim.

Hemen açtı ve zaten sert olan aletim onun açık ağzını görünce sarsıldı, ona verdiğim her şeyi almaya hazırды.

Şişeyi masama koymadan önce viskiden bir yudum aldım ama yutmadım. Elim boğazında tutarken Emmy’ye doğru eğildim. Hâlâ ofisimin kapısına yapışmış hâldeydi ve viskiyi ağzına tükürdüm.

Yuttu.

Boğazının tutuşumun altında hareket ettiğini hissettim. Lanet olsun. O her şeydi.

Elimi elbisesinin altına sokup parmağımın ucunu dudaklarının arasına kaydırduğımda gözleri geriye kayd. Kalçalarını hareket ettirmeye başladığı an parmaklarımı hızla geri çektim. Gözleri açıldı.

“Ne sikim oluyor?” haykırdı.

“Bana kızgındın, unuttun mu? Pişman olacağın bir şey yapmanı istemiyorum, tatlım,” dedim gülümseyerek. Onu tahrik etmeyi seviyordum. Parmağımı ondan çekip emdiğimde tadı viskinin yakıcılığıyla karıştı, sonra boğazını da bırakarak bir adım geri çekildim. Aletim kot pantolonumun içinde acı verecek kadar sertti.

“Benimle dalga mı geçiyorsun?” Emmy’nin nefesi kesildi.

“Hayır.”

“Lütfen?”

Tanrım, benim için yalvarmasını duymak hoşuma gidiyordu. Bu, benim onu istediğim kadar onun da beni istediğini hatırlatıyordu.

“İçki de içtin,” dedim, sarhoş olmadığını hatta muhtemelen çakırkeyif bile olmadığını bilmeme rağmen.

“İki shot ve yarım votka soda içtim ve alınma ama limon kokteyllerin hafiflerdi.”

Ona gülümsedim. “Bar becerilerimi küçümsemekle fikrimi değiştireceğini mi düşünüyorsun?”

“İlgini neyle çekebildiğime bakıyordum,” dedi çekingen bir tavırla.

“Sen çekiyorsun, sadece sen.”

Emmy memelerini göğsüme bastırarak aramızdaki mesafeyi kapattı. “Eğer bana dokunmuyorsan, bırak ben sana dokunayım.”

Siktir. Emmy elini göğsümden aşağıya, kot pantolonumun sert çıkıntısına doğru sürükledi.

Titrediğimde ağzından bir kıpırtı kaçtı ve kıkırdadı.

“Gerçekten bununla ilgilenmeme izin vermelisin,” dedi tatlı bir şekilde. Lanet. Bu nasıl oldu? *Acil Durum, Acil Durum*. Durumun kontrolünü kaybetmişim.

“Ben-ben iyiyim.” Artık kekeleyerek konuşan bendim. Emmy, elini kot pantolonumun üzerine sürterek biraz baskı uygulayıp beni masama doğru itmeye başladı. Bacaklarımın arkası masanın kenarına değene kadar ona izin verdim. Parmak uçlarının üzerinde yükselerek dizlerinin üzerine çökmeden önce beni hızlı bir şekilde öptü. Kırmızı elbisesinin uçlarını görebiliyordum. Kemerimi çözmeye başladı.

“Yapabilir miyim?”

Gerçekten hayır diyeceğimi mi düşünüyordu? Dizlerinin üzerindeki güzel kadına bakarken tüm kelimeler geçici olarak beni terk etmişti.

Tek yapabildiğim başımı sallamaktı.

“Bana evet de Luke,” dedi. Bu gece işler gerçekten de tersine dönmüştü, değil mi?

“Evet, tatlım. Bakalım ağzında benim aletim varken nasıl görünüyorsun.”

Emmy saniyeler içinde kemerimi ve pantolonumu çıkarmayı başardı. Eğildi ve iç çamaşırımı aşağı çekmeden önce dilini kumaşın üzerinde boylu boyunca sürükledi. Aletim serbest kaldı. Piç kurusu boğazından aşağı atlamak için resmen harekete geçmişti, üstelik henüz ağzını açmamıştı bile.

Tek eliyle aletimi yakalayıp eğilerek ucundaki zevk suyunu yavaşça yaladı. Dilinin temasını hissettiğimde ağzımdan çıkan inlemeye engel olamadım. Birkaç kez daha yaladıktan sonra eliyle aletimin dibini okşamaya başladı. İsa aşkına. Daha onunla ilgilenemedim boşalacaktım.

Sakin ol Luke. Başka bir şey düşün, aletini ağzına sokmak üzere olan kızın dışında başka bir şey. Kafamda seksi olmayan şeylerin bir listesini gözden geçirdim. Havaalanında uçuşu kaçırmak, bozuk buzdolabı, doğum yapan inekler.

Tamam. Tamam. Bunu yapabilirdim. En azından, Emmy aletimi ağzına sokup beni olabildiğince geriye götürene kadar yapabileceğime emindim.

“Ah, siktiiiiir, Emmy. Çok güzelsin.” Kendimi hiçbir zaman sesli bir şekilde inleyen biri olarak görmemiştim ama Emmy’le bu düşüncem suya düşmüştü. Boğazının en dibine temas ettiğimde boğulur gibi bir ses çıkardı.

Boyunu ayarlamasının ardından dilinin tekrar hareket ettiğini hissettim. Ağzının derinliklerine doğru kaydığında elini ağzıyla aynı anda hareket ettirmeye başladı.

“Sikimle boğulmayı seviyorsun, değil mi?” dedim. Boğazım zevkten düğümlenirken sesim boğuk çıkmıştı. Emmy, kalın kirpiklerinin arasından bana baktı ve elinden geldiğince başını salladı.

Onun dizlerinin üzerinde, kırmızı dudaklarının aletimin etrafına sarılmış hâldeki görüntüsünün lanet mezar taşıma basılmasını istiyordum.

Elimi saçlarına götürdüm, kendime nazik olmayı hatırlamaya çalıştığım hâlde aletimi boğazının daha derinlerine itmeye engel olamadım. İnledi. Boşta olan bir elini elbisesinin altına kaydırmıştı. Kendine dokunuyordu.

“Beni emmek seni tahrik mi ediyor, bebeğim? Ağzını becermemden memnun musun?” Emmy elini çekip kalçama koydu ve beni daha da derine çekti.

Daha fazla dayanamazdım. İki elimi de saçlarına dolayıp kendimi ağzına ittim. *Tanrım*, o mükemmeldi. İkimiz de inliyorduk. Kahretsin, çok iyi hissettiriyordu ama ağzına gelmek istemiyordum. En azından bu akşam değil.

“İçine boşalmam lazım, tatlım. Seni tekrar doldurmama izin ver.” Emmy’yi benim olarak işaretleme konusunda takıntılıydım. Durmadı, uzanıp onu kendime doğru kaldırarak dudaklarını sertçe benimkilere yaklaştırdım. Sanki her birimiz

diğerimizin ne kadar sınırdan olduğunu görüyormuşuz gibi öpüşmemiz sertti.

Emmy ilk önce geri çekildi. “Daha bitirmedim,” dedi nefes nefese.

Onunla beraber dönerek sırtını önüme yasladım, böylece benimle masa arasına sıkıştı.

“Şu anda ağzına girmekten daha çok istediğim tek şey seni doldurmak.” Kendimizi kaptırmadan önce her şeyin yolunda olduğunu söylemesine ihtiyacım vardı.

“Seni bu masada becermemi ister misin, tatlım? Yapabilir miyim?”

“Evet, Luke. Lütfen.”

Tanrıya şükürler olsun. Emmy’yi aşağı yönelttiğimde masanın üzerine eğildi ve bütün gece beni çıldırtan elbiseyi kaldırdı. “Bu elbise bütün gece bana işkence etti.”

“Senin için giydim.”

“İyi. Eğer bunu başka bir adam için giymiş olsaydın onu öldürmek zorunda kalırdım.” Güldü ama şaka yapmıyordum. Kalçasını ellerimle okşadım, başparmaklarım şişmiş alt dudaklarını benim için ayırdığında ıslaktı ve parlıyordu. Hepsisi benim içindi. Aletimi ıslak sıcaklığına doğru itmeye başladım.

Yıldızları görüyordum.

Kalçasını kavrayarak pozisyonumu onun için yoğun olacak şekilde ayarladım. Büyük olduğumu biliyordum, içini tamamen doldurduğumda durakladım. Lanet olsun, gelecektim. *Hayır.* O gelmeden önce olmazdı.

Bozuk buzdolabı. Bozuk buzdolabı. Bozuk buzdolabı.

Emmy kalçasını bana doğru itti. “Kıpırdama,” diye tısladım. “Bana bir dakika ver.” Gözlerimi sımsıkı kapattım.

“Orada iyi misin?” Sesindeki gülümsemeyi duyabiliyordum. Bunu, onun böyle mutlu olmasını seviyordum.

“Evet,” diye nefes aldım. “İyiyim.” Tehlike geçmişti.

“O hâlde lütfen lanet aklımı kaybetmeden önce harekete geç.”

Bana iki kere sormasına gerek yoktu. Aletimi biraz dışarı çıkarıp tekrar ona doğru ittim. Sertçe.

Bunu tekrar tekrar yaptım.

Emmy bağırdı. “Evet, Luke, lütfen durma. Becer beni, lütfen.” Her zaman çok nazikçe sorardı. Elini ona uzatan adamı düşündüm. Bir sonraki hamlem daha sertti. Masamın ayaklarının yerde hareket ettiğini hissedebiliyordum ama umurumda değildi. Önemli olan tek şey ben, Emmy ve birleştiğimiz yerd.

Dik durması için onu kendime doğru çektim. Parmaklarımı klitorisine götürdüm ve onu becerirken okşamaya başladım. İç duvarları bir mengene gibi aletimin etrafında kasılmaya başladı. Kalçasındaki elimi tutup göğüslerinin üzerinden boğazına doğru götürdü.

Siktir.

Boğazını tutarak parmaklarımla yanlara hafif bir baskı uyguladım. Emmy’nin başı omzuma düştü.

“Evet, evet, evet,” diye nefes aldı. “Çok derindesin, Luke.”

“Sen benim için yaratılmışsın,” dedim ona. Daha sert bir şekilde içine girdim. “Benim olduğunu söyle, Emmy.” Bunu duymaya ihtiyacım vardı.

“Seninim.”

“Bu doğru, tatlım. Sana bu şekilde sahip olabilecek tek kişi benim.”

“Ben-ben-” İkimiz de aynı anda alev aldığımız için sözünü asla bitiremedi. Kendimi ona kaptırdığımda hamlelerim yavaşlayıp kısalmaya başladı.

İkimiz de derin nefesler alıyorduk ve Emmy’nin elbisesi-

nin askılarından biri omzundan düşmüştü. Yavaşça kendimi onun içinden çıkardığımda ikimiz de kalçalarından aşağıya damlamasını izledik.

“Burada kal,” dedim ona. Yarı sert aletimi kot pantolonumun içine soktum ve Emmy’e geri dönmeden önce birkaç mendil aldım. Elbisesini tekrar kışına indirerek uyluklarını nazikçe sildim.

Arkasına döndüğünde Emmy’yi kollarımın arasına alıp saçlarına ve şakağına öpücükler kondururken onu bırakmadım. İç çektiğinde sesinin mutlu çıktığını duymak kalbimin uçmasına neden oldu.

Ellerimi kollarında aşağı yukarı gezdirdim ve parmaklarımızı birbirine geçirmeden önce avucunu öpebilmek için ellerinden birini dudaklarıma götürdüm. Masamın yanındaki kanepeye yöneldim ve onu da yanıma alarak oturdum. Onu kucağıma alıp başını çenemin altına getirdiğimde yeniden kucağımda olduğu için mutluydum. Mutlu bir şekilde kollarında ve sırtında daireler çizmeye devam ettim.

“Luke?” dedi sessizce.

“Evet, tatlım?”

“Ben de sana hoşlanıyorum*.”

“Bunun sadece az önce salgıladığımız tüm dopaminin beynine çarpmasının bir etkisi olmadığına emin misin?” İtirafı hakkında çok fazla düşünmemeye çalışarak şaka yollu bir şekilde sordum.

Başını kaldırıp gözlerimin içine baktı. “Hayır. Senden hoşlandığımı bilmeni istiyorum. Aileme söylemeye ne zaman hazır olacağımı tam olarak bilmiyorum ama onlara anlatacağım. Sadece biraz zamana ihtiyacım var, tamam mı?”

*“I’m in love with you - Sana âşığım” cümlesi, “I’m in like with you” şeklinde birleştirme yapılarak “Sana hoşlanıyorum” şeklinde kullanılmıştır
-e.n

Bu kadın beni parmağına dolamıştı ve bundan kendisinin bile haberi yoktu. Yüzünü avuçlamak için elimi kaldırdım.

“İhtiyacın olan tüm zaman senindir. Bu sabah seni zorlamak istemedim,” dedim ve ciddiydim. Emmy beklemeye değerci. Otuz iki yıldır farkında bile olmadan onu bekliyordum, buna rağmen o tüm bu süre boyunca tam karşımdaydı.

“Zorlamadın. Benim kafamın içindekileri işleme sürem ortalama bir insanınkinden daha uzun.” Başını çenemin altına koydu.

Emmy Ryder benden hoşlanıyor olabilirdi ama ben ona çoktan âşık olduğumu biliyordum.

Ertesi gün babamla kasabada yapmam gereken bazı işler vardı. Büyük Ev'in arka kapısından girdiğimde mutfakta beni bekliyordu.

Görünüşe göre, saman balyalama makinelerinden biri hâlâ çalışmaz durumdaydı. Balyalama konusunda zaten gerideydik, bu nedenle Gus'ın alnındaki öfke damarının patlamasına yaklaşık otuz saniye kalmıştı. Ancak Amos aynı durumda değildi. Adam yine her zamanki gibi dimdik ayaktaydı.

Beni kucaklayarak karşıladı. Babamın sarılmalarını seviyordum. Asla yarım yamalak sarılmazdı. Bize her sarılışında, sanki son sefermiş gibi sarılırdı.

“Merhaba, minik patatesim. Hazır mısın?”

“Günaydın. Evet, hadi gidelim.” Onun kamyonuna doğru yürüdük. Babam bir Ford adamıydı. Şahsen benim, kendisine haftada kırk saatlik çalışma programı yaratan adamla sorunlarım vardı. Ancak bunun bir önemi yoktu.

Bu sabah hava daha serindi ve sonbaharın yaklaştığının kesin bir işaretiydi. Kamyonun hoparlörlerinde kısık sesle

Willie Nelson çalıyordu. n camdan dışarı baktım. Tamamen yeşil ağaçlar ve maviye boyanmış bir gökyüzü vardı. Bir iki ay içinde ağaçların yaprakları değişecek ve bu yeşille mavi manzara ateş rengine dönüşecekti.

“Nasıl gidiyor? Yerleşebildin mi?” diye sordu.

“Evet, yerleşiyorum.”

“Ne kadar zaman oldu? Bir aydan biraz fazla mı?” Bu basit soruyla artık neden kasabaya sadece ikimizin gittiğini anlamıştım. Evet, babam benimle vakit geçirmek istiyordu ama aynı zamanda planlarımın ne olduğunu da bilmek istiyordu.

“Sanırım o kadar oldu, evet.”

“Bundan sonra ne soracağımı bildiğini varsayıyorum, minik patatesim.”

Bir i çektim. “Bilmiyorum, baba.”

“Bu senin için alışılmadık bir durum.” yleydi. Her zaman bir sonraki adımımın ne olacağını düşünürdüm. “Neler oluyor?” Açıkçası sormasının bu kadar uzun sürmesine şaşır mıştım ama dürüst olmak gerekirse ona sorabilmesi için fırsat vermemiştim. “Eve geldiğimde seni gördüğüme sevindim, evde olduğun için mutlu olduğunu biliyordum, yine de seni gördüğüm anda kızımın zgn olduğunu anladım.”

Babam direksiyonda olmayan eliyle çenesini ovuşturdu. Gözleri yoldaydı, benimkiler ise ondaydı. Hatırladığımdan çok daha gri olan saçlarına ve daha derin kırışıklıklarına baktım. İlerine endişe kazınmıştı.

Artık kafamdaki kadar geç olmadığını biliyordum, Rebel Blue’da geçirdiğim zamanın ben yokken bile ilerlemeye devam ettiğinin farkına varmak bana bir yük treni gibi çarptı.

Onun için neyin daha sarsıcı olduğunu merak ettim; ben burada değilken benim için endişelenmek mi, yoksa onun tam

önünde olduğum hâlde ulaşamayacağı kadar uzakta olduğum için endişelenmek mi?

Elbette bir şeyler yaşadığımı biliyordu. O benim babamdı. Ebeveyn olarak tanıdığım tek kişi oydu. Bense eve dönüp onu içeri almak; en iyi yaptığı şeye, baba olmasına izin vermek yerine kendimi kulübeme kapatmış ve aileme karşı farklı bir yüz takınmıştım.

“Kalbimi kırsa da bunu tek başına halletmene izin verdim çünkü işleri bu şekilde yapmayı sevdiğini biliyorum. Son birkaç haftadır pek üzgün görünmüyordun, o yüzden kafanda bazı şeyleri çözebildiğini düşündüm. Çözebildin mi?”

“Pek sayılmaz,” diye dürüstçe cevap verdim. Aslında Luke Brooks’la olduğumdan beri kafamın iç daha da karışmıştı. Sadece babamın bunu bilmesine gerek yoktu. “Denver’a geri dönmek istediğimi sanmıyorum. Burada uzun vadede ne yapacağımı da gerçekten bilmiyorum. İşleri Gus gibi yönetemem ve Wes gibi bir projem de yok.”

Babam bir elini direksiyonun üzerinde tutarken diğer eliyle kısa sakalını ovalamaya devam ediyordu. “Yani artık yarış yok mu?” diye sordu.

“Yarış yok. Sadece bölge yarışında yarışacağım,” dedim. Buna ne zaman karar verdiğimden emin değildim, görünüşe göre şimdi vermiştim. “Sonra işim bitecek. Zaten pistteki en yaşlı binicilerden biriyim.”

Babam sessiz kaldı. Bunun onu şaşırttığını düşünmüyordum. Babamın ve kardeşlerimin beni bu kadar iyi tanıması sinir bozucuydu. Eminim, eve geldiğim anda artık yarışmayı düşünmediğimi anlamışlardı. Şu ana kadar bana bunu itiraf ettirmeye çalışan tek kişi Gus’tı ama onun bile beni zorlamaya devam edecek gücü yoktu.

Sonunda, “Hâlâ bu hayatın içinde olmak istiyor musun?”

diye sordu. “Bu hayat” derken çiftliği kastediyordu. “Yoksa kendin için başka planların var mı?”

Güzel bir soruydu ve cevabımı düşünmeme bile gerek yoktu. “Çiftliğin etrafında olmak istiyorum.” Babamın züm-rüt gözlerinde hafif bir parıltı gördüm.

Geçtiğimiz birkaç haftadır düşündüğüm şey buydu. Kendimi, Meadowlark ya da Rebel Blue dışında başka bir yerde göremiyordum. Buradan uzaklaşmak için bu kadar çok çalışsan birinin, ait olduğu yerin yine burası olduğunu hissetmesi tuhaftı.

Babam, “Bir binicilik eğitmenine ihtiyacım olabilir,” dedi. Sesi biraz gergindi. Daha çok duygusal anlamda bir gerginlikti.

“Baba, iyi misin?”

“Evet, minik patatesim. İyiden de fazlası. Nereye gidersen git, senin adına mutlu olurdum ama burada olmak istediğin için çok mutluyum.”

Babam beni hiçbir zaman Meadowlark’ta tutmaya çalışmamıştı. Planlarımı ona anlattığımda beni onaylamış, elinden geldiğince desteklemişti.

Gidişimi izlemenin onun için ne kadar zor olduğunu merak ettim.

“Peki, kış mevsiminde binicilik eğitmeni olmaya ne dersin? At eğitiminde de biraz yardıma ihtiyacım var. Sonra ne durumda olduğumuza bakarız.”

“Binicilik derslerini Luke veriyor.”

“Luke, öyle mi?” Babam kaşlarından birini kaldırıp bana baktı. *Kahretsin*. Luke’a asla adıyla hitap etmezdim. Beni yakalamıştı. “Evet, işinde de oldukça iyi. Ancak çocuk kendini fazla yoruyor. Bütün bunlara nasıl yetiştiğini bilmiyorum.”

“Ben de öyle,” dedim dürüstçe. Cumartesi günleri ders veriyor, çoğu gün çiftlikte çalışıyordu ve üstelik kendi işinin de

sahibiydi. Bir gün onun kafamdakinden ne kadar farklı olduğunu unutabilecek miydim bilmiyordum.

“Ayrıca Ronald ve karısı, Yuma’ya gitmek istiyor. Altın yıllarını sıcak havalarda yaşamak istiyorlar. Yani eğer istiyorsan, gençleri ve yetişkinleri eğitmeyi alabilirsin. Luke isterse çocukları eğitmeye devam edebilir ama içimden bir ses onların da sana verilmesine izin vereceğini söylüyor.”

Kalbim hızlandı. “Neden böyle düşündün?” Kayıtsız kalmaya çalıştım. Babamın cevap vermesi birkaç saniye sürse de cevap verdiğinde bu konuda ne düşüneceğimden pek emin olamadım.

“Rebel Blue’da bilmediğim hiçbir şey olmaz, minik patatesim.”

Babamla on beş dakika sonra Meadowlark şehir merkezine vardık. Rebel Blue’da her şeyi gören göz olduğu yorumundan sonra, “Mama’s Don’t Let Your Babies Grow Up to Cowboys” çalmaya başladı. Konu Waylon ve Willie’ye gelince, Amos ve benim birlikte şarkı söylemememiz imkânsızdı.

Daha sonra babam aux kabloğunu çıkardı. Hepimizin içinde en güzel, en modern kamyonu sahip olması bana asla komik gelmezdi. Kabloğu bana verdiğinde hemen Highwaymen çalma listemi buldum. Yolun geri kalanında tüm kalbimizle şarkı söyledik.

“Big River” sona ererken traktör ikmaline yanaştık. Eve döndüğümünden beri Meadowlark’ın merkezine yalnızca birkaç

* Mamas Don’t Let Your Babies Grow Up to Be Cowboys (Anneler Çocuklarının Büyüyünce Kovboy Olmasına İzin Vermezler) şarkısı, Willie Nelson ve Waylon Jennings tarafından seslendirilmiş bir country şarkısıdır.—ç.n.

kez gitmiştim; hepsi de muhtemelen traktör ikmalinden sonra beş dakikalık yürüme mesafesindeki butikte Teddy'yi görmek içindi.

Mağazanın içine girdiğimizde babam tezgâha doğru ilerledi. Parçasını teslim alacaktı ama mağazanın aynı zamanda sahibi olan Don Wyatt ile en az yirmi dakika boyunca saçma sapan atışmalar yapması gerekirdi. Etrafa göz atmaya koyuldum.

Bir yerin adı traktör tedarik mağazası olduğu söylendiğinde, insanlar onun yalnızca traktör malzemeleri sattığını varsayardı. Bu yanıldıkları anlamına geliyordu.

Traktör tedariği mağazasında neredeyse her şey satılıyordu. Teddy ile buradan yığınla Wrangler marka ürün satın aldığımızı biliyorduk çünkü bunlar başka herhangi bir yerden daha ucuzdu.

İncelerken kaslara yapışan bir tişört gördüm ve Luke'u düşündüm. Bu, onun kasları yüzünden yırtılmış tişörtlerinin aksine, yırtık şekilde yapılmıştı.

Hemen bir fotoğraf çekip ona gönderdim.

Emmy: Don'a bunları stoklaması için ne kadar ödemen gerekti?

Telefonumu arka cebime koyarak yolda eğlenmek için dinazor şeklindeki kavrama aletlerinden birini kaptım. Birkaç dakika sonra telefonum Luke'tan gelen bir yanıtla titredi.

Luke: Böyle imal edilmiş olan tişörtleri tercih etmiyorum.

Emmy: Neden? Memelerini göstermek için yeterli değil mi?

Luke: Meme uçlarımla ilgili ne sorunun var?

Telefonuma bakıp sııttım. Kaslara yapışan yırtık tişörtlerin en büyük düşmanı olduğumu göz önüne alırsak, göğüs uçlarına karşı bakış açımın değişmesi şok ediciydi. Yine de aklımın bir köşesinde bunun sebebinin kaslı tişört değil, onu giyen adam olduğunu biliyordum.

Ve kolları. Aman Tanrım, o kollar.

“Emmy, selam.” Bir adamın adımı seslendiğini duydum. Kenny’yi görene kadar etrafa baktım. Tabii ki buradaydı. Lanet traktör tedarik mağazasının babasına ait olduğunu unutmuştum.

“Merhaba,” dedim. “Seni burada görmek ne güzel.”

Bana gülümsedi. Bu iyiydi. Belki de mesajlarına cevap vermememi sorun etmemiştir.

“İyi misin? Geçen ay seni barda gördüğümünden beri sesin çıkmadı.” Zavallı Kenny. Beraber koştuğunu bile bilmediği bir adama karşı yarışı kaybetmişti.

“Ah, evet, iyiyim. Sadece meşgulüm!”

“Eminim öylesindir. Bu kadar uzun süre kasabada kalacağınızı bilmiyordum,” dedi. Sesi umutlu geliyordu, bu da kendimi pislik gibi hissetmeme neden oldu.

“Evet, evde olmaktan keyif alıyorum.”

“Bu iyi.” Bir saniyeliğine duraksadı ve elini saçlarının arasından geçirdi. Bu, onu tanıdığımdan beri gergin olduğu zamanlar yaptığı bir alışkanlıktı. “Peki, bir ara akşam yemeği yemek ister misin?”

Tanrım, o hoş biriydi ama onunla akşam yemeği yemeyi kabul edemezdim. Kenny iyi bir adam olsa da sadece arkadaşım olmak istemiyordu, ben de sadece Luke’u istiyordum.

“Üzgünüm, yapamam. Birisiyle görüşüyorum,” dedim ve bunu başka birine söylediğime inanamadım.

“Ah. Siktir, üzgünüm. Bilmiyordum.”

“Özür dileme. Teklif için teşekkürler.” Kenny’ye elimden gelen en dost canlısı gülümsemeyi sundum.

Babam mağazanın diğer ucundan “Minik patatesim,” diye seslendi. “Gitmeye hazır mısınız?”

Kurtarıcım.

“Evet!” Cevap verdim. Dinozorumu geri koyarak tezgâhın yanındaki babama doğru yürüdüm. Kenny’ye, “Sonra görüşürüz,” diye seslendiğimde sadece başını salladı.

Mağazanın ön penceresinden babamın ihtiyaç duyduğu parçanın, Don’un adamları tarafından kamyonunun arkasına yüklendiğini görebiliyordum.

“Merhaba, Emmy. Eve hoş geldin.” Don bana başıyla selam verdi. “Kenny bana seni buralarda gördüğünü söylemişti.”

“Teşekkür ederim, Don. Seni gördüğüme sevindim,” dedim kibarca, Don’un Kenny konusunda beni zorlamayacağını umuyordum. Daha fırsat bulamadan babam devreye girdi.

“Teşekkürler, Don. Kendine dikkat et.” Tezgâha hafifçe vurmadan önce arkasını döndü ve takip etmemi işaret etti. Mağazadan çıktığımızda, “Eve gitmeden önce bir kahve içmek ister misin?” diye sordu.

Başımı salladım.

Caddenin karşısındaki The Bean’e doğru yürüdük. İçerişi hatırladığım gibiydi. Rahat ve birbiriyle uymayan masalar, sandalyeler ile kanepeler hâlâ yerli yerindeydi. Şık bir Teddy tarzında değildi, daha çok kaotik bir bit pazarı şeklindeydi. DEHB’nin iyileşip iyileşmediğini bilmiyordum.

Teddy ile burada ödev yapardık ve ben hiçbir zaman ödevime odaklanıp tamamlayamazdım. Artık nedenini biliyordum.

Babam tezgâha doğru yürüyüp kendisine sade ve bana bol kremalı, şekersiz iki kahve sipariş etti. Anlaşılan hayatımda kahve siparişimi bilen diğer tek erkek oydu.

Biraz oturmak için pencere kenarında bir masa seçtik.

“Anlaşmanı kabul edeceğim, baba,” dedim içimden gelerek.

“Öğretecek misin?”

“Evet, öğreteceğim. Luke’un derslerini o devam etmek istediği sürece istemiyorum ama Ronald’inkileri alacağım.”

“Bu benim için uygun. İlk sezon için başlangıç ücreti alacaksın, sonrasında yeniden bir planlama yaparız.”

“Tamamdır.”

Babam tokalaşmamız için elini masanın üzerinden uzattı. Bir süre orada oturup, pencereden dışarı bakarak anın tadını çıkardık. Güzeldi.

Sonra bana baktı, “Annene çok benziyorsun, Emmy,” dedi. Babamın annemi sevdiğini ve onu her gün özlediğini biliyordum. Onun hakkında her zaman konuşmazdı. Bir şeyler öğrenmek için ben sormak zorunda kalmıştım. “Sana Clementine adını vermek isteyen oydu, biliyorsun.”

Başımı salladım. Bunu bana daha önce söylemişti.

“Çocuklar telaşlı olduklarında ya da uyuyamadıklarında bu şarkıyı söylerdi. Her zaman işe yaradı. Bir oğlumuz daha olacağını sanıyorduk, sen doğduğunda annen adını koyana kadar ağzımdan tek bir kelime çıkmamıştı. Bebekken nadiren ağlardın. Bunun, annen orada olmasa bile isminin annenin bir kısmını taşımasından kaynaklandığını düşünmek hoşuma gidiyor.”

Bunu bilmiyordum.

“Büyüdükçe sende onu daha çok görüyorum. O da senin gibi sessizdi. İşleri kendi kafasında çözmeyi tercih ediyordu ve kartlarını daima kendine yakın tutardı.”

“Böyle olması kötü müydü?” Sessizce sordum.

“Hayır. Bu huyu onu son derece bağımsız ve kararlı kıldı. Onun bu özelliğini hep severdim. Onunla ilk kez tanıştığımda bambaşka olduğunu anlamıştım. Sende de en sevdiğim şeyler bunlar.”

Babam asla böyle konuşmazdı. “Neden onun hakkında daha fazla konuşmuyorsun?”

Cevap vermesi bir saniyesini aldı. “Kafamın içindeyken onu güvende tutmak daha kolay.”

Babamın gözleri üzgündü. *Onu güvende tutmak*. Onun bunu söylediğini duymak kalbimi kırmıştı. Öldüğünde babam yanındaydı. Attan düşmüş ve kafasını kayaya çarpmıştı. Garip bir kazaydı.

Annemle gerçekten çok benziyorduk. Sanırım başıma gelenleri ona anlatmamamın bir nedeni de buydu. Babam, “Onun hakkında daha fazla konuşmadığım için üzgünüm,” dedi.

“Sorun değil,” dedim ve bunda samimiydim. Annemi seviyordum, onu tanımış olmayı diliyordum ancak onu Gus ya da Wes’in özlediği gibi özlemiyordum. Hiç tanımadığın birini özlemek zordu, yine de anne fikrini özlüyordum.

Bazen kalbimde onun olması gereken yerde bir delik varmış gibi geliyordu.

“Neden şimdi onun hakkında konuşuyorsun?” diye sordum, bu konuşmayı neyin tetiklediğini gerçekten merak ediyordum.

“Burası onu ilk gördüğüm yer. O zamanlar burası bir kahve dükkânı değil, sadece bir lokantaydı. Şimdi seni karşımda görmek bana o günü hatırlattı. Arabası şehir dışında bozulmuştu. Buraya gelmek için birkaç kilometre yürümüşü. Sadece birkaç gece kalmayı planlıyordu ama hiç ayrılmadı.” Babam bir nehir gibiydi; istikrarlı ve güçlü. Annemin ona nasıl kapıldığını görebiliyordum.

“Zor mu? Birini gitmiş olmasına rağmen sevmek?” Babamın annem hakkında özgürce konuşurken bundan yararlanmam gerektiğini hissettim.

“Hayır, burada olsa da olmasa da Stella’yı sevmek yapacağım en kolay şey.” Amos Ryder’in bu kadar romantik olduğunu kim bilebilirdi? Kalbim göğsümde ağırlaşırken bunu kaldırmamaktan korkuyordum.

“Hiç pişman oldu mu? Burada kaldığı için?” Babama en büyük korkumu dile getirerek sordum: Burada kaldığıma pişman olacağıma dair büyük korkum. Babam bana düşünceli bir şekilde baktı, sanki ne düşündüğümü tam olarak biliyormuş gibi.

“Biliyor musun, öyle olduğunu sanmıyorum. Memleketinden ayrıldığında bir şeyler arıyordu. Sanırım onu burada buldu.”

“Ne arıyordu?”

“Hepimizin aradığı şeyleri: sevgi, destek, amaç.”

“Peki, bunu sende mi buldu?”

“Ve dağlarda. August’ta. Weston’da. Ve senin içinde.” Gözlerimin yaşarmaya başladığını hissettim. Bu kahrolası kahve dükkânında soğanı kim kesiyordu? Annem için hiçbir zaman gerçekten ağlamamıştım ama bugün onu kaybeden adam için ağlıyordum. Beni halka açık bir yerde ağlatma işini elbette yalnızca babam başarabilirdi.

Bana bakıp, “Umarım bunu sen de bulursun, Clementine. İster Meadowlark’ta olsun ister daha sonra başka bir yerde.”

Annemin memleketinden ayrılma kararını anlıyordum. Aynı zamanda bu küçük kasabada kalma kararını da birkaç ay öncesine göre daha fazla anlayabiliyordum.

Küçükken tek düşünebildiğim buradan ayrılmaktı. Başarmak istediğim her hedef bir şekilde Meadowlark’tan ayrılmakla ilgiliydi: üniversite, yarışlar, her şey.

Artık kalmak istiyordum.

Kendimi güvende hissettiğim yer burasıydı. Belki de farkına varmak için bir süreliğine ayrılmam gerekiyordu.

Burası özeldi, buraya ait olmaktan gurur duyuyordum, buraya ait olduğumu anlamak için herkesten farklı bir deneyim yaşamıştım.

Eskiden Meadowlark'ın beni küçük hissettirdiğini düşünürdüm. Sanırım gerçek olan şey şuydu ki, her zaman bir sonraki şeyi listemden çıkarmak için kovalayarak böyle hissetmeme kendim sebep olmuştum.

Başardığınız bir şeyi asla kutlamadığınızda yeterince iyi hissetmek zordu.

Şimdiyse kendimle ve başarılarımla gurur duyuyordum. Tatmin olmuş hissediyordum. Bunun Brooks'la hiçbir ilgisi yoktu. O sadece bir bonustu.

Meadowlark'ta bir şeyler vardı.

“Biliyor musun baba, sanırım çoktan buldum.”

Teddy'nin doğum gününün üzerinden bir haftadan fazla zaman geçmişti. Ve bu doğum günü, kasabanın yarısının bulunduğu bir barda, duvarın diğer tarafında kardeşimin en iyi arkadaşıyla seks yapmamla sonuçlanmıştı.

Şans eseri o gece Devil's Boot'taki kalabalık her zamankinden daha kaba ve gürültücüydü, bu yüzden kimse Luke'un beni omzuna atıp ofisine taşıdıktan sonra bir süreliğine kaybolduğumuzu fark etmedi. Elbette Teddy dışında.

Masamıza geri döndüğümde butikteki arkadaşları Madi ve Emily çoktan sarhoş olmuşlardı, bu yüzden onlar için pek endişelenmedim. Öte yandan Teddy için endişeleniyordum. Orada bir erkek tarafından 'becerilmiş' olsam bile onun doğum günü kutlamasını terk ettiğim için kendimi kötü hissetmiştim.

Ancak Teddy hiç de kızgın değildi.

Işıl ışıl parlıyordu.

Bana sorduğu ilk şey "Rujun nereye gitti?" olmuştu. Ardından, "Halka açık bir yerde seviştiğine inanamıyorum. Bunu henüz ben bile yapmadım."

Luke birkaç dakika sonra ofisinden çıkmış, bara doğru yü-

rürken elini usulca elime dokundurmuştu. Adının Joe olduğunu düşündüğüm barmeni, ona ciddi bir bakış atmıştı.

Öte yandan Luke, siyah saçlarını düzeltmeye çalışırken gülümsemesini zor tutuyormuş gibi görünüyordu.

Tanrım, o kadar *güzeldi ki*.

O zaman da böyle düşünmüştüm, şimdi o görüş alanıma girdiğinde de aynı düşünceye sahiptim. Maple'ı gezmeye çıkarmak için ahırlara doğru yürüyordum.

Geçen hafta, ata binerken oldukça rahattım. Maple'ı dört-nala koşturmayı başarmıştım ve o da buna bayılmıştı.

Ne zaman ata binsem, midem hâlâ biraz çalkalanıyordu. Yaşadığım kazayı tamamen atlatıp atlatamayacağımı bilmiyordum ama birkaç ay öncesine kadar yeniden at binmeyi hayal dahi edemiyordum.

Bu, benim için oldukça büyük bir başarıydı.

Ata binmek benim için her şey demekti, artık bunu yeniden yapabildiğime göre, sonsuza kadar at binmekten vazgeçmek zorunda olduğumu düşündüğümde ne kadar acı çektiğimi itiraf edebilirdim.

Daha önce hiç böyle bir acı hissetmemiştim ve bir daha da asla hissetmek istemiyordum.

Binişimdeki gelişmeyi Brooks'a bağlamamak zordu. Eve geldiğimden beri, özellikle de geçen hafta boyunca onunla geçirdiğim zaman en sevdiğim zamandı. Onun evinde birkaç gece geçirmiştim. Bu en mantıklı olandı çünkü eğer biri sorarsa kolaylıkla Teddy'yle birlikte olduğumu söyleyebilirdim. Ailemin Luke'un kamyonunun neden buralarda olduğunu merak etmesi konusunda endişelenmemize gerek yoktu.

Evi, Devil's Boot'un arkasındaki arazide, iki yatak odalı küçük bir bungalovdu. Bana son birkaç yılını burayı yeniden tasarlamak için harcadığını söylemişti. Ne kadar çaba harcadığını fark etmiştim. Luke Brooks'u birden fazla yastığa,

güzel yatak takımlarına ve bir de karyolaya sahip bir adam olarak düşünmemiştim. Ona bunu anlattığımda bana çıtayı yükseltmem gerektiğini söylemişti.

Sürprizlerle doluydu.

Tıpkı birkaç gün önce beni şaşırttığı mutfaktaki slow dansı gibi.

İkimiz de uzun bir gün geçirmiştik, o yüzden oraya gittiğimde hiçbir şey beklemiyordum. Sadece onunla birlikte olmak istiyordum.

İçeri girdiğimde bizim için çoktan akşam yemeği hazırlamıştı, demek Luke Brooks mutfağın yolunu biliyordu.

Biz temizlik yaparken oturma odasındaki küçük hoparlör, Randy Travis'in bir şarkısını çalmaya başladı. Bulaşıkları kurutmak için kullandığı havluyu omzuna atıp elimi tutarak beni kendine çekti. Bir elini belime koyup diğer eliyle parmaklarımızı birbirine kenetledi.

Mutfakta birlikte dans ettik, o anın içinde sonsuza kadar kalabilirdim.

O gecenin ilerleyen saatlerinde, en sevdiğim film *Sweet Home Alabama*'yı izleyerek kanepede uyuyakaldık.

Bunlar onu açıkça görebildiğim küçük anlardı. Evet, kesinlikle kaslarına yapışan yırtık tişört bağımlısıydı ama kibirli, sorumsuz ya da dikkatsiz değildi. Düşünceli ve koruyucuydu.

Tüm hayatını başkalarının ilgisini dileyerek geçirmiş biri olmasını rağmen, bana gezegendeki tek kişiymişim gibi hissettirmeyi gerçekten biliyordu.

Eve geldiğimden beri tanıdığım Luke, âşık olabileceğim türde bir adamdı. Âşık olabileceğim tek adamın o olduğunu düşünmeye başlamıştım.

Bu beni korkutuyordu.

Ağılın içinde bir tırmığı sürüklemesini izledim, bu da onun çoktan temizliği bitirdiği anlamına geliyordu. Teni yaz

sonu güneşinde terden parlarken tişörtü üzerine yapışmaya başlamıştı. Tişörtünün alt kısmını tutmak için durduktan sonra yüzünü silmek için kumaşı yukarı kaldırdı.

Lanet olası.

Ağılın çitine doğru yürüyerek kollarımı üzerinden sarkıttım.

“Günaydın,” dedim orada olduğumu belirterek. Luke gözlerini benimkilere kilitledi ve bana doğru yürümeye başladı.

“Günaydın,” diye yanıtladı şakaklarıma hızlı bir öpücük kondurduktan sonra.

“Dün gece seni özledim,” dedim dürüstçe. Sırıttığında omzunu ittim. “Kapa çeneni.”

“Üzgünüm. Her zamankinden daha erken uyanmak zorunda kaldım, senin de bu hafta yeterince uykusuz kaldığını düşündüm,” derken yüzündeki sırıtma tatlı bir hâl almıştı.

Bu doğruydı.

Onunla olmak... tuhaftı. Sanki doyamıyormuşum gibi hissediyordum. Seksten hoşlansam da Luke’a kadar hiç bu kadar derinden arzu duyduğum olmamıştı. Kimseyle birlikte olmaktan uzun süre kalmaya alışkındım. Hiç umursamazdım.

Açıkçası onunla seksin harika olduğunu düşünsem de bunu benim için gerçekten harika yapan şey, Luke’un beni istediğini açıkça hissettirmesiydi. Kendimi arzulanan biri gibi hissetmemi sağlıyordu. Bunu hiçbir zaman kendimi tanımlamak için kullanmazdım ama onunlayken hissettiğim buydu. Bu kendimi değil, daha çok Teddy’yi tanımlamak için kullanacağım bir kelimeydi.

Bu hissi seviyordum.

“Neden bu kadar erken kalkmak zorunda kaldın ki?”

“Göreceksin. Gezintiye var mısın?” Bir tutam saçı kulağımın arkasına sıkıştırdı.

“Olur, ancak önce tezgâhları halletmem gerekiyor ve bugün listemde halletmem gereken yatılı ahırlar var.”

“Hepsi bitti.”

“Sabahın bu saatinde bitmiş olması imkânsız.”

Luke beni çitlerin üzerinden eğerek usulca öptü.

“Hepsi halloldu,” dedi. Bunun gerçekleşmesi için buraya ne zaman gelmesi gerektiğini bilmek bile istemiyordum. Uyumak için bile gitmemiş miydi? “Bu öğleden sonra yatılı ahırları kontrol etmemiz gerekecek ama bu sabah yapılabilecek her şey tamamlandı.”

“Gerçekten mi?”

“Gerçekten. O hâlde,” Sözlerinin arasında beni tekrar öptü. “Bu yolculuğa hazır mısınız?”

Heyecanla başımı sallayıp ahıra doğru yürümeye başladım. Luke ağıldan çıkıp çitin diğer ucundan ana kapıya ulaşana kadar benimle yürüdü.

Kapı aralığına vardığımızda hem Friday’in hem de Maple’in bakımları yapılmış, eyerlenmiş ve yola çıkmaya hazır şekilde beklediklerini gördüm.

“Vay canına, gerçekten çok çalışmışsın.”

“Sadece birkaç dakikadır buradalar. Senin aşağıya inme zamanına göre her şeyi ayarladığımı sanıyordum, anlaşılan alarmını ne sıklıkta ertelediğini hesaba katmayı unutmuşum.”

Onu şakacı bir şekilde tekrar ittim. “Sus artık.”

“Nasıl bir insan çiftlikte büyüyüp kurduğu alarma uyanamaz ki?”

“Geç saatlere kadar ayaktayım. Sessizliği seviyorum.”

“Sessiz gecelerimi ben de hatırlıyorum ama şimdi kadının biri, alarmları çalmasına rağmen horlamaya devam ediyor.”

“Ben horlamıyorum!”

“Horluyorsun.” Burnumu okşadı. “Bu çok tatlı. Tanıdığım herkesten daha ağır uyuyorsun.”

Keşke bunu inkâr edebilseydim ama doğrudu. Uykusu ağır bir insandım. Aslında uykuya dalmam biraz zaman alırdı, nihayet kendimi uykuya bıraktığımda da ölü gibi uyurdum.

Kıyamet kopup zombi baskını olsa kaçma şansım bile olmazdı çünkü beni uykumda yakalayacaklarına emindim.

“Her neyse,” diye mırıldandım. Maple’ın yanına vardığımda burnuyla omzuma dokundu. Kollarımı boynuna doladım. Maple sevecen bir attı, onu çok seviyordum. Yalnızca profesyonel kariyerim boyunca benimle olsa da onunla birlikte geçirdiğim zaman bana bir ömürmüş gibi geliyordu. O ve Moonshine benimdi, Rebel Blue’daki en iyi atlara sahip olduğumu biliyordum.

Brooks’la atlarımızı ahırlardan çıkarıp bindik.

“Kendini iyi hissediyor musun?” diye sordu.

“Evet, iyi hissediyorum.” Bunda samimiydim. Nefesim düzenliydi, zihnim bulanık değildi. “Nereye gidiyoruz?”

“Küçük arena.” Küçük arena yatılı ahırların yakınındaydı. Normal bir ağıldan daha büyüktü ama eski Büyük Ev’in yakınındaki büyük arenadan daha küçüktü. Çocukluğumdan bu yana küçük arenayı çok fazla kullanmıştım, orası artık çiftlik çalışanlarının bakım programı kapsamında olduğundan, döndüğümünden beri oraya hiç gitmemiştim.

Brooks’la atlarımızı ileri sürdük ve çiftliğin içinde ilerlemeye başladık. Buranın çok büyük olması iyi bir şeydi çünkü Brooks’la ne işim olduğuna dair hiçbir soruyu duymak zorunda kalmıyordum.

Birkaç dakika sonra Luke, Friday’i hızlı yürüyüşle sürdüğünde ben de Maple’la takip ettim.

Rebel Blue Çiftliği’nden geçmek dünyadaki en güzel duygulardan biriydi. Dağ manzarası yeşiller, kahverengiler ve sarılardan oluşuyordu. Mavi gökyüzünün arka planına karşı, bambaşka bir dünyadan bir sahne sunuyor gibiydi. Bunu açıklamamanın başka yolu yoktu.

Luke ile birlikte küçük arenadan yaklaşık bir kilometre uzaktayken Friday’i dörtnele koşturdu.

Hiç düşünmeden peşinden gittim.

Maple hızlanırken ben de hafifçe üzengilerin üzerinde durdum ve havanın vücudumun etrafında hareket ettiğini hissettim.

Uzun zamandır ilk kez ata binmek, dünyadaki en doğal şey gibi geliyordu. Maple'ın toynaklarının yere vuruşunun sabit ritmini, kaslarının bacaklarımın altında nasıl çalıştığını ve saçlarımın arkamda uçuştüğünü hissediyordum.

Çok geçmeden Friday ve Luke yavaşlamaya başladığında onları takip etmek zorunda kaldım. Arenanın dışında durduk. Wes beni birkaç hafta önce buraya getirdiğinde çiftliğin bu kısmına karşı taraftan yaklaşmıştık, bu yüzden eski Büyük Ev uzağımızda kalıyordu.

Büyük arenanın aksine burası kapalı değildi, sadece çitlerle çevrilmişti. Çitin içinde varillere benzeyen üç şekil görebiliyordum. Üçgen şeklindeydiler.

Maple'ı üzerinden inerek onu çit direklerinden birine bağladım. Brooks, Friday'le birlikte hemen arkamdaydı.

Brooks'a baktım. "Neler oluyor?"

"Bu bir düzenlenmiş varil kursu, Emmy. Üç varil, üçgen desenli, doğru aralıklarla yerleştirilmiş." Bana pratik yapmam için bir yer mi ayarlamıştı? "Bölge yarışmasının Meadowlark'a gelmesine iki haftadan az zaman kaldı ve eğer çıkmak istiyorsan, büyük bir ihtişamla oraya çıkacaksın."

"Bunu sen yaptın? Benim için?" Bana sanki bunu yapmak onun için dünyadaki en doğal şeymiş gibi baktı. Göğsümde tuhaf bir his vardı. Daha önce hiç kimse benim için böyle bir şey yapmamıştı. Buna inanamadım. "Bunu ne zaman yaptın?"

"Dün gece."

"Yani bu sabah buraya yeniden mi geldin?"

Başını salladı ve ellerinden biriyle boynunun arkasını ovuşturdu. Kızarmış gibi görünüyordu.

Güçlkle nefes alıyorduk, bu kez bunun nedeni panikle-

mem değildi çünkü bu adam kelimenin tam anlamıyla nefesimi kesmişti.

“Pratik yapmalısın,” dedi basitçe.

Amatörce hazırladığı rotaya baktım ve Maple ile yonca yaprağı desenindeki varillerin etrafında hızla ilerlediğimizi hayal ettim. Aylardır yapmamıştım.

Birazdan çıkacağım yere baktıkça tedirgin olmaya başladım. Gerçekten çok gergindim. Bölge yarışlarına katılmaya karar verirken ne düşündüğümü bilmiyordum. Hazır olamazdım. Bu mümkün değildi.

Davranışlarımdaki değişimi açıkça anlayan Luke, “Emmy, tatlım, konuş benimle,” dedi. Artık ondan hiçbir şey saklayamazdım. Bunun beni hayal kırıklığına uğratacağını düşünmüştüm. Dürüst olmak gerekirse, tüm bu durumu artık kendi kafamda tutamadığım için neredeyse rahatlamıştım.

“Korkuyorum,” diye fısıldadım.

“Doğrusu, korkmasaydın daha çok endişelenirdim. Sen her binicinin korktuğu şeyi yaşadın ve ata geri döndün,” dedi.

Ellerimin titremeye başladığını hissettim an Luke bunu hemen fark etti.

“Hey.” Bana doğru adım attı. “Bunu yapabilirsin, Emmy. Yavaştan alacağız ama bunu yapabileceğini biliyorum.”

“Nasıl bu kadar emin olabilirsin?”

Yüzümü ellerinin arasına aldı. “Sen Clementine kahrolası Ryder’sın.” Buna güldüm ve gözümünden bir damla yaş süzüldü. Düşmeden yakalayarak yanağımdan sildi. “Tatlım, kendi hızında yeniden kalkmayı hak ediyorsun. Attan düşmüş olman işinin bittiği anlamına gelmez.”

Emmy ve ben, geçtiğimiz hafta boyunca bir rutini tutturmuştuk. Neredeyse her geceyi benim evimde birlikte geçirdik. Sabah vakitlerinde ise Rebel Blue'daki varil yarışı parkuruna gittik. Kursa bir veya iki saat boyunca devam ettik. Bazen tüm zaman boyunca onu yanında kalıyordum, bazen de o gün çiftlikteki işime bağlı olarak tek başına devam etmesine müsaade ediyordum.

Emmy'nin at binişini izlemek büyüleyiciydi. Maple ile birlikteyken mutlak bir kontrole sahipti. O kadar odaklanmış ve istikrarlıydı ki. Onu sarsabilecek hiçbir şey yoktu.

Onda bu kadar büyük bir travma yaratacak kazanın ne kadar kötü olabileceğini düşünmemeye çalıştım.

Oldukça kötü olmalıydı.

Eve dönmeye karar vermeden önce, bir ay boyunca Denver'da nasıl yapayalnız kaldığını düşünmekten nefret ediyordum.

İkimiz için bir balon yaratmıştık. İçeride birbirimizi tanı-

yan sadece ikimizdik. Birlikte geçirdiğimiz tüm zamanlar için minnettar olsam da bir yanım suçlu hissetmeye başlamıştı.

Bunu Gus'tan saklayarak daha ne kadar dayanabilirdim emin değildim. Bu sırrı sakladığımı öğrenirse muhtemelen amacımın kız kardeşiyle sadece takılmak olduğunu düşünecekti. Özellikle kadınlarla olan geçmişim çok iyi olmadığına durum böyle görünüyordu.

Ayrıca Emmy'nin benimle aynı şeyleri hissetmediği için bizi bir sır olarak saklamak istediğinden endişelenen küçük bir yanım da vardı.

Böyle düşünmemek için çabalıyordum.

Ahırlarda bazı işleri hallettikten sonra arenaya döndüğümde Emmy ve Maple seanslarını bitirmişlerdi. Emmy, toprağın üzerinde oturuyordu ve Maple da onun yanına uzanmış, dev kafasını Emmy'nin kucağına koymuştu.

Atlar temelde sadece büyük, sadık köpeklerdi.

“Nasıl gitti?” Yaklaşınca sordum.

“İyi. Hâlâ yirmi saniyenin altında bir şey yok, yine de kendimi iyi hissediyorum.”

“Güzel,” dedim. Başının üstünü öpebilmek için yanına çömeldim. “Bara gitmem lazım, gitmeden önce seni görmek istedim.”

“Ben de seninle geri döneceğim.” Emmy, Maple'ı ürkütmemeye çalışarak yavaşça ayağa kalktı. Ona bizden birine çarpmadan ayağa kalkabilmesi için yeterince yer açarak Maple'dan uzaklaştık.

Emmy'yi kollarıma çektim ve bir saniye orada tuttum; ahıra döndüğümüzde orada birisi olabileceği için bunu yapma şansım olmayabilirdi. Ona dokunmayı bırakma düşüncesi midemin düğümlenmesine neden oluyordu.

Onu, tam sevdiği gibi yumuşak ve yavaş bir şekilde öp-

mek için geri çekildim. Ortalık kızıışmaya başlamadan arka cebimdeki telefonum çaldı.

Sürekli kesintiye uğruyorduk.

Muhtemelen Joe'ydu.

Emmy çekilmeden önce dudaklarıma bir öpücük daha verdi, aramanın muhtemelen barla ilgili olduğunu biliyordum. Maple'a doğru yürümek için hareketlendiğinde bir kolumu omuzlarına dolayarak onu kendime yakın tuttum. Henüz onu bırakmaya hazır değildim.

Telefonuma bakmadan cevap verdim. "Merhaba?"

"Luke, canım." Bu bir kadın sesiydi, titrek ve üzgündü. Vücudum kaskatı kesildi, Emmy bunu hissetmiş olmalıydı çünkü yüzünün her yerine yayılmış bir endişeyle bana baktı.

"Anne?" diye sordum. Emmy'nin gözleri büyüdü. Annemle iletişim halinde değildik. Bir süre denesem de birçok hayal kırıklığından sonra vazgeçmiştim.

"Evet, canım. Benim." Annem diğer tarafta konuşmaya devam ettiği an sanki dünya yavaşlamıştı. Ondan uzun zamandır haber almamıştım. Sesini güçlkle tanıyabilmişim. Sesi her zaman bu kadar kırılgan mıydı?

Telefonu kapattıktan sonra Emmy beni sıktı. "Her şey yolunda mı?" diye sordu. Cevabımın benim için ne anlama geldiğinden emin olmadığım için ona bir dakika boyunca cevap vermedim. "Luke?" Ellerinden birini yüzüme doğru kaldırdı. "Her şey yolunda mı?"

Ona bakmadım, sadece Rebel Blue'ya baktım.

"Annemin kocası..." diye başladım. "Birkaç gün önce kamyon seferinden eve dönmüş olması gerekirken dönmemiş."

EMMY

Luke'un annesinden gelen telefonda sonra, Maple ve Friday'i bırakmak için elimizden geldiğince hızlı bir şekilde ahırlara döndük. Onları ahırlara yerleştirdiğimizde Luke gitmeden önce beni daha sonra arayacağını söyledi. Onun kendisine, hiçbir şeye değmediğini hissettiren o eve yalnız gitmesine asla izin veremezdim.

Böylece kendimi Luke'un kamyonetinde, ona en yakın şekilde başımı omzunda ve parmaklarımız birbirine dolanmış hâlde buldum.

Gergindi. Onu daha önce hiç böyle görmemiştim. *Hiç*. Bu kadar dengeli birinin bu kadar gergin olmasını izlemek sinir bozucuydu.

Binicilik derslerimize başladığımızda Luke ve ben onun ailesi hakkında konuşmuştuk. Şimdi o zamanların üzerinden çok vakit geçmiş gibi geliyordu. Üvey babasını ya da erkek kardeşlerini umursamadığını biliyordum ama annesi hâlâ onun için değerliydi.

Lydia Hale, Rebel Blue'dan yaklaşık yirmi dakika uzaklıktaki bir karavanda yaşıyordu. Yaklaştıkça, Luke elimi daha sıkı tuttu. Eski evine girerken neyle karşılaşacağını bildiğini sanmıyordum.

En son ne zaman orada olduğunu bile bilmiyordum. On altı yaşındayken orada uyumayı tamamen bırakmış ve on sekizinci doğum gününde tüm eşyalarını taşımıştı.

Luke, kamyonetini evin önünde durdurduğunda başımı omzundan kaldırdım. Çimlerle dolu bir araziydi. Motoru durdurdu ancak kamyonundan çıkmak için herhangi bir harekette bulunmadı.

"Emmy, benimle oraya gelmene gerek yok."

Yüzümü ona çevirerek saçlarını yüzünden çekmek için uzandım. “Eve geldiğimden beri yanımdasın. Bunu tek başına yapmak zorunda kalmanı istemiyorum.”

“Ben senin gibi büyümedim, Emmy,” dedi içini çekerek.

“Yani?”

“Yani oranın ne hâlde olduğunu ya da onun nasıl davranacağını bilmiyorum. Seni rahatsız edecek bir duruma sokmak istemiyorum.”

Bana baktığında iri kahverengi gözlerinde acı vardı ve bu kalbimi kırmıştı.

“Ben prenses değilim, Luke. Bunu kendim halledebilirim. Senin için buradayım.”

Luke içini çekti. “Burada kalmanı sağlamak için söyleyebileceğim hiçbir şey yok, değil mi?” Başımı onaylayarak salladığımda Luke alnımdan öptü. “Tamam o zaman. Hadi gidelim.”

Kamyondan inerek el ele ön kapıya doğru yürüdük.

Luke kapıyı çaldığında annesinin cevap vermesi yalnızca birkaç saniye sürdü. Lydia’yı lise yıllarımdan beri görmemiş-tim, yine de çoğunlukla aynı görünüyordu. Sadece artık daha çok kırılganlığı vardı. Ufak tefek bir kadındı, sarı saçları griye dönüşmüş ve mavi gözleri biraz solmuştu. Saçları omuzlarının hemen üzerinde kısa kesilmişti. Parmaklarının arasında yanan bir sigara vardı ve gözleri ağlamaktan şişmişti.

Luke ona hiç benzemiyordu. O, daha çok Jimmy’ye benziyordu. Ve bu, muhtemelen onun çocukken bu evde hayatta kalmasını daha da zorlaştırmıştı.

“Luke, bebeğim, burada olduğun için çok mutluyum.” Lydia evden dışarı çıktı ve ona tuhaf bir şekilde tek koluyla sarıldı.

“Selam, anne.” Ona sarılırken elimi bırakmadı.

Geri çekilerek bakışlarını bana çevirdi. “Clementine Ryder? Bu sen misin?” Beni baştan aşağı süzdü, gözleri Luke’un elimdeki eline odaklandı.

“Evet, hanımefendi” dedim. Lydia dudaklarını büzdü. Burada oğlunun yanında olduğum için üzgün müydü?

“Daha fazla misafir beklemiyordum, her neyse içeri gelin.”

Evet, burada olmamdan kesinlikle rahatsızdı. Luke elimi sıktağında eve girerken ona aynı şekilde karşılık verdim.

Ön oda, bira şişeleri ve kola kutuları ile doluydu. Köşedeki televizyonda *The Newlywed Game*’in* eski bölümleri yayınlanıyordu. İçeride ağır bir duman kokusu vardı.

Lydia kanepenin yanındaki sallanan sandalyeye yerleşti. Yanında John’a ait olduğunu düşündüğüm boş bir sandalye daha vardı. Luke beni soluk bordo kanepeye götürdü ve birlikte oturduğumuzda hâlâ elimi tutuyordu.

“Anne, bana ne olduğunu anlat. JJ ve Bill nerede?”

Luke’un kardeşleri.

Lydia her an yeniden ağlamaya başlayabileceğini gösteren türden titrek bir nefes verdi. Luke’un bana John hakkında anlattıkları göz önüne alındığında özlenecek bir adam olduğunu düşünmüyordum. Yine de onun kaybı konusunda duyarsız kalmamaya çalışıyordum.

“Günlerdir ondan haber alamadım.” John bir kamyon şoförüydü, dolayısıyla uzun süreliğine ortalıkta olmaması normaldi. Lydia endişeliyse bunun bir anlamı olmalıydı. “Kamyon şirketi, kamyonunun yerini bulamadı. Onu en son bulduklarında Nevada eyalet sınırı yakınındaymış.” Lydia sigarasından bir nefes çekti. Eli titriyordu. “Çocuklar dışarıda, ben de burada yalnız kalmaya dayanamadım. John olmadan burası çok sessiz.”

* The Newlywed Game, evlenmiş çiftler arasında oynanan bir televizyon oyun programıdır. — ç.n.

Luke, “Beni aramana sevindim,” dedi. “Numaramın sende olduğunu bile bilmiyordum.”

“John’un eşyalarının arasında buldum. Masasındaki bir nottaydı.” Muhtemelen Luke’un onu arayıp annesine ulaşmaya çalıştığı son seferden birinde not edilmişti.

“Üzgünüm, anne. John’un senin için çok şey ifade ettiğini biliyorum. İyi olduğundan eminim.” Luke’un sesi hiçbir duyguyu yansıtmıyordu. Muhtemelen üvey babasına duyduğu nefreti örtbas etmeye çalışıyordu.

“Bayan Hale,” diye araya girdim. “Buradayken sizin için yapabileceğimiz bir şey var mı? Size akşam yemeği falan hazırlayayım mı?”

Lydia sigarasından bir nefes daha aldı ve beni incelerken dumanını bana doğru üflledi.

“Ryderlardan gelecek hiçbir şeye ihtiyacım yok,” dedi sertçe. Bu ne anlama geliyordu? “Senin ailen oğlumu zaten benden aldı, şimdi senin de pençelerini ona geçirdiğini görüyorum.”

Luke tekrar elimi sıktı.

“Anne. Burada kalamayacağımı biliyorsun,” dedi Luke öfkeyle. “Senin veremediğini bana verdikleri için Ryderlardan nefret etme ve benim kızımınla bir daha bu şekilde konuşursan burada durmayacağım.”

Benim kızım.

Bu kendimi çok özel hissetmeme neden oldu. Daha önce insanların kız arkadaşı olmuştum ancak Luke ona ait olduğumu söylediğinde, bu özel hissettirmişti.

Devam etti, “Seni görmeyeli yıllar olduğu düşünülürse, bu çok yazık olur.”

Lydia bir dakika boyunca, gözleri üzerimdeyken onun sözleri üzerinde düşündü. Bu kadın görünüşe göre ailemin ya da benim hayranım değildi.

“Tamam,” dedi sonunda.

Bundan sonra Luke biraz rahatladı. O ve annesi konuşurken ben sadece orada oturdum. Ona bardan, evinden ve onları nasıl tamir ettiğinden bahsetti. Onlar konuştuğunda Lydia’nın neşesi daha da artıyordu. Sanırım oğluyla gurur duyuyordu, ya da bu onun kendi suçluluğunun bir yansımasıydı.

Luke kanepeden kalkıp annesine soda almak için mutfığa gittiğinde annesiyle yalnız kalmak istemediğim için peşinden gittim. Yaşlı bir kadının suratına yumruk atmak, bugün yapılacaklar listemde yoktu.

Mutfağın eski branda kaplı zeminine adım atar atmaz, “Bunun için üzgünüm,” dedi.

“Üzgün olmanı gerektirecek bir şey yok. Ona yemek falan yedirmeye çalışmamamız gerektiğinden emin misin?” Üzgün olduğumuzda babam bizi doyururdu. Ya da mutlu olduğumuzda. Bu onun bizimle ilgilenme yollarından biriydi, anlaşılan bunu ben de benimsemiştim.

“Muhtemelen burada yemek yapacak bir şey yoktur.” Luke buzdolabından bir kola alıp tezgâhın üzerine koyarak mutfak dolaplarını karıştırmaya başladı. Lavabonun altında bir kutu çöp torbası buldu ve onu çıkardı. “Sanırım biraz temizlik yapacağım.”

“Sana yardım edeyim,” dedim. Oturma odasına geri döndüğümüzde Luke, Lydia’ya kolasını verdi ve odadaki şişeleri, kutuları ve çöpleri toplamaya başladı. Üç çöp poşeti doldurduğumuzda Luke giderken atmamız için onları kapının yanına koydu.

Biz temizlik yaparken, Lydia başka bir odada kaybolmuş ve bir süre sonra yeniden ortaya çıkmıştı.

Elinde bir yığın fotoğraf vardı ve onları Luke’a verdi. “Numaranı bulduğumda bunları da buldum. Bunları sakla-

mak istersin, diye düşündüm.” Luke, onları elinden aldı ve tekrar kanepeye oturduk.

İlk fotoğrafta kovboy şapkası takmıştı, elinde sopadan yapılmış atlardan biri vardı. Çok sevimliydi.

Fotoğrafı elinden alırken, “Burada kaç yaşıdaydın?” diye sordum.

“Bilmiyorum. Muhtemelen beş ya da altı,” dedi.

Lydia sandalyesinde başını sallayarak bunun doğru olduğunu belirtti. Muhtemelen evini temizlediğim için bana biraz ısınmıştı.

“Her zaman kovboy olmak istemişti,” dedi.

Fotoğraflar üzerinden devam ettik. Dışarıda balık tutarken ve oynarken çekilmiş fotoğraflar, kovboy şapkası taktığı mükemmel bir fotoğraf ve birkaç Cadılar Bayramı fotoğrafı vardı. Hatta Jimmy’nin bebekken onu kucağında tuttuğu bir fotoğraf bile vardı. Fotoğrafı detaylarını göremeyeceğim kadar hızlı çevirmişti.

Mama sandalyesinde pasta yiyen bir çocuğun fotoğrafına geldik. Anlayabildiğim kadarıyla bir doğum günü pastasıydı.

“Ah, bu resme bayılıyorum. Doğum gününü çok seversin,” dedi Lydia. “Her gün olması gerektiğini düşünürdün.”

Luke sessiz kaldı ve omuzlarının biraz sarktığını fark ettim. Fotoğrafı Lydia’ya geri verdi. “O ben değilim, anne. Bu JJ.”

Sanki bu bir işaretmiş gibi ön kapı açıldı ve uzun ama Luke kadar uzun olmayan sarışın bir adam içeri girdi. Kirli bir tamirci üniforması giyiyordu. JJ’di bu. Onunla hiç tanışmamış olsam da kim olduğunu biliyordum. Gus’la aynı yaşıydı ve şehirdeki otomobil dükkânlarından birinde çalışıyordu. Şehirde iki tane dükkân vardı; arabanızı götürmeniz gereken yer ve JJ’in çalıştığı yer. O dükkânda yasal olmayan şeyler de dönüyordu.

Ağzından çıkan ilk kelimeler “Senin burada ne işin var?” oldu.

“JJ,” dedi Lydia, “Luke beni kontrol etmeye geldi.”

Luke elimi tuttu ve birlikte kanepeden kalktık. Kapıya doğru yürümeye başladığımızda kendini önümde konumlandırdı.

“Sadece birkaç saattir yoktum ve sen bu piçi eve geri mi soktun?”

Luke iç geçirerek, “Ben de seni gördüğüme sevindim, JJ,” dedi.

JJ, “Kapa çeneni ve babamın evinden çık,” diye bağırdı.

Pislik.

“Bak dostum, sadece annemi kontrol etmeye geldim. Yalnız kalmak istemediği için beni aradı. Artık burada olduğuna göre gidebilirim,” diye açıkladı Luke. “Baban için üzgünüm. Umarım yakında döner.”

Luke beni kapıya doğru çekmeye başladığında JJ onun yolunu kesti.

JJ, Luke gibi iri değildi ve Luke’un onu tek yumrukla susturabileceğinden emindim. Yine de bunu annesinin önünde yapmayacağını düşünüyordum.

Komikti. Teddy’nin doğum gününde Luke’a birine yumruk attığı için çok kızmıştım. Şimdi, kardeşini dümdüz yere sermesini istiyordum.

JJ’in gözleri üzerimdeydi. “Emmy Ryder,” dedi soğukkanlılıkla. Tanrım, neden Luke’un ailesinin her üyesi benden nefret ediyormuş gibi görünüyordu? “Senin burada bu zavallıyla ne işin var?”

Luke, “Onunla konuşma,” dedi. Artık sesinde zehir vardı. Bu tonu daha önce ondan hiç duymamıştım. Ailesine olan nefretini yüzeyin ne kadar altında sakladığını merak ediyordum.

“Gus Ryder, sağ kolu olan adamın küçük kız kardeşini becermesi hakkında ne düşünüyor?”

Luke bir çizgi film karakteri olsaydı şu anda burun deliklerinden duman çıkıyor olurdu. JJ'in bana söyledikleri umurumda değildi, o bir aptaldı. Ancak Luke, söylediklerini ciddiye almıştı.

"Sana onunla konuşmamamı söylemiştim." Luke tek eliyle JJ'i kenara itti. Sertçe. JJ tökezledi ve Luke'a karşılık verirse işlerin kızışacağını biliyordum. "Emmy, hadi gidelim." Beni evin dışına çıkarmaya başlasa da ben JJ'e döndüm.

"Biliyor musun, gerçekten pislik gibi davranmayı bırakmalısın," dedim. "Yanlış kişiye bulaşırsan, birileri karavanında otlardan daha fazlasıyla uğraştığını şerifin yanında ağzından kaçırabilir."

JJ bana baktı, bir anlığına şaşkına döndü ve şöyle dedi: "İkinizi de bir daha bu evde görmek istemiyorum. Defolun."

Luke ve ben ön kapıdan çıktık, JJ kapıyı çarpmadan önce Lydia'ya baktım. Gözlerinde yaşlar vardı.

Luke beni kaldırımından aşağı çekerek mümkün olduğu kadar çabuk kamyonetine götürdü. Oraya vardığımızda beni sürücü kapısına yasladı ve sertçe öptü. Bu öpücükte farklı bir şeyler vardı. Daha anlam dolu olduğunu hissediyordum ama ne olduğunu bilmiyordum.

Geri çekildiğinde alnını benimkine dayadı. "Bu ne içindi?" dedim nefes alırken.

"Daha önce hiç kimse beni savunmamıştı," dedi.

Sözleri kalbimi parçaladı. Luke Brooks ve onun kocaman kalbi, o evdeki insanlardan çok daha fazlasını hak ediyordu. Nazik, çalışkan ve samimiydi. Kollarımı ona dolayıp onu kendime çektim. Yüzünü omzuma gömdü ve bir süre öyle kaldık.

Kamyona bindiğimizde koltuğun ortasındaki yerimi alır almaz Luke kolunu omzuma attı. Kasabanın arka yollarında olduğumuz için camları indirdik ve yaz sonu havasının kamyonun içinden geçmesine izin verdik.

“Orada olanlar hakkında konuşmak ister misin?” diye sordum.

Luke içini çekti. “JJ için üzgünüm” dedi.

“Özür dilemeni gerektiren bir şey yok. Onlardan daha iyisini hak ediyorsun, Luke. Sen sadece Lydia ve Jimmy’nin hatasından daha fazlasısın.” Başımı kaldırıp ona baktım ama o gözlerini yola odaklamıştı.

Evinin önündeki çakıllı yola girene kadar uzun süre sessiz kaldı. Motoru durdurduğunda başını direksiyona yaslayıp bir iç daha çekti. Elimle sırtını sıvazladım.

“Bu berbattı,” dedi sonunda. “John’un ortadan kaybolmasını ummam kötü mü olur?”

“Hayır,” diye yanıt verdim.

Luke başını direksiyondan kaldırıp bana baktı. Otuz iki yaşındaki Luke’a bakıyormuşum gibi gelmiyordu. Sanki bir aile için her şeyi yapabilecek, on beş yaşındaki Brooks’a bakıyormuş gibiydim. O an onu çok net gördüm. Elimi kaldırıp onu usulca öpmeden önce yüzündeki koyu renk saçlarının bir kısmını parmaklarımla geriye taradım.

Geri çekildiğimde, “Benimle geldiğin için teşekkür ederim, Emmy,” dedi.

“Seninle her yere gelirim,” diye cevap verdim.

Sözlerimde ciddi dim.

Şimdiye dek, “botlarının içinde titremek” ifadesini hiç anlamamıştım, ta ki bu ifadeyi kelimenin tam anlamıyla yaşayana kadar.

Normalde yarışlardan önce gergin olmazdım, elbette bu daha öncesi için geçerliydi. Şimdiyse midemin ayak bileklerime düşmesine iki saniye kalmış gibi hissediyordum.

Bir an gözümü kırpmıştım ve bölge yarışları gözümün önünde belirmiş gibiydi.

Onu fazla yormamaya özen göstererek Maple’la haftada birkaç gün yürüyüş, koşu ve uzun adımlarla yürüme antrenmanı yapıyordum. Luke bazen benimle geliyor, bazen de işleri yüzünden yalnız takılmama izin veriyordu. Artık antrenman yaparken heyecanlanmıyordum. Sonunda güvende olduğuma inanabilmiştim.

Antrenman yaptığım zaman boyunca varil yarışını neden sevdiğimi hatırlamak kolaydı. Binicilik becerisinin yargılanmadığı tek rodeo sporuydu, her şey zamanla ilgiliydi. Yine de bir varil yarışında başarmak için çok iyi bir binici olma-

nız gerekiyordu. İyi bir binici olmanın, sporun ayrılmaz bir parçası olmasını ve yargılamaya bile gerek duyulmamasını seviyordum. Beni en başta varillere çeken şeylerden biri de bu olmuştu.

Rakipler ve tanıdığım insanlarla çevrili bir arenada olmak, antrenman yapmaktan farklıydı. Sevdiğim insanlar buradaydı. Babam, erkek kardeşlerim, Luke, Teddy, Hank hatta Cam ve nişanlısı bile Riley'nin burada olabilmesi için gelmişlerdi. Sanki güvenlik ağım altımdan çekilmiş gibiydi. Daha iyi hazırlanmak için ekstra ne yapabilirdim, bilmiyordum.

Normal yarış öncesi rutinimi yaptım, bu kez herhangi bir titreme hissetmemiştim. Büyük bir panik atak tehlikesiyle karşı karşıya olduğumu düşünmesem de bu da kesinlikle en azından hafif bir panik ataktı.

Ellerim çok fena titrediği için Teddy numaramı gömleğime ilıştirmek zorunda kaldı.

“Emmy. N’oldu? Seni yarıştan önce hiç böyle görmemiş-tim.” Artık ona yalan söylemenin bir anlamı yoktu. Ona çok uzun zamandır yalan söylüyordum ve artık bunu yapamaz-dım. Ondan daha fazla saklamak istemiyordum.

“Haziran ayında attan düştüğüm-den beri bu benim ilk ya-rışım. Bu yüzden eve geldim. Bu yüzden bu kadar üzgün ve kapalıydım. Ve bu yüzden şu anda titrememi kontrol altına alamıyorum.” Kelimeler, ben daha etraflıca düşünemedenden du-daklarımdan döküldü.

Teddy yavaşça gözlerini kırptırdı. Ona her şeyi anlat-madığım için beni azarlayacağını sanıyordum. Azarlamalıydı çünkü benim en iyi arkadaşımıydı. Ona söylemeliydim. Herke-se söylemeliydim.

Bunun yerine, “Bunu tek başına taşıdığın için üzgünüm,” dedi.

Nasıl cevap vereceğimi bilemedim, ne de olsa bütün bunları gerçekten tek başıma taşımıyordum.

Luke bana yardım etmişti.

“Teddy. Benim için bir şey yapmanı istiyorum.”

“Ne istersen, bebeğim.”

“Luke’u getirebilir misin?”

Teddy, birkaç dakika sonra Luke’la birlikte geri döndü. Her zamanki kot pantolonunu ve botlarını giyyordu. Ancak bu kez tişört yerine düğmeli bir kovboy gömleği ve siyah kovboy şapkasını tercih etmişti.

Benim kovboyum.

Binicilerin olduğu bölgeye doğru yürürken yüzündeki endişeyi görebiliyordum. Onu gördüğümde titremem durmamıştı ama artık o kadar da yoğun değildi. Gözleri beni bulduğu an bana doğru ilerledi, Teddy de onu takip ediyordu.

Yanıma geldiğinde hemen yüzümü ellerinin arasına aldı. “Ne oldu, tatlım? Başka bir panik atak mı?”

Başımı iki yana salladım. Panik atak geçirmiyordum. “Sadece sana ihtiyacım vardı.”

“Buradayım.” Beni kollarının arasına aldı ve ben de onun içinde eridim. Saçlarımı okşadı, elleriyle sırtımı ve kollarımı ovuşturdu. Bir süre orada kaldık. Sanki ellerinin üzerimden her geçişinde titreme azalabildiği kadar azalıyordu. O da bunu hissetmiş olmalıydı çünkü geri çekildiğinde bile ellerini omuzlarımda tuttu.

“O güzel kafanın içinde neler oluyor?” Sesi yumuşaktı. Sanırım bu sesi sadece benimleyken kullanıyordu.

“Bunu yapabileceğimi düşünüyor musun?” diye sordum.

“Evet,” diye yanıtladı hemen. “Fakat bunu yapabileceğini düşünmemin hiçbir önemi yok. Sadece sen de hissediyorsan bu önemli olabilir.”

Elbette sonuna kadar ilham vermek için bu anı seçecekti.

Yine de kendimi daha iyi hissetmemi sağlamıştı. O, kendimi daha iyi hissetmemi sağlamıştı.

“Vay canına, TED konuşmanı gerçekten sabırsızlıkla bekliyorum,” dedim alaycı bir şekilde.

Luke burnuma hafifçe vurdu. “Ukala. Nihayet alaycılığın ortaya çıktığına göre, sanırım kendini biraz daha iyi hissediyor olmalısın?”

“Evet, daha iyi hissediyorum.” Kendimi tekrar ona sardım. Sonsuza kadar burada kalabilirdim. Sonsuza kadar onunla kalmak istiyordum.

“Teşekkür ederim.”

Etkinlik koordinatörü yarışmacı alanına gelerek bize 10 dakikalık uyarımızı yaptı.

“Tatlım,” Luke alnımdan öptü “Seninle o kadar gurur duyuyorum ki.”

“Henüz yarışmadım bile,” dedim göğsüne doğru. Bana bakabilmek için geri çekildi. “Seninle gurur duymam için yarışmana gerek yok. Şimdi bunların hepsini bir kenara bırakıp buradan gidebilirsin ve ben hâlâ seninle gurur duyuyorum.”

“Öyle mi?”

“Evet.” Tekrar alnımdan öptü. Alnımdan öpüşü bana sanki uçuyormuşum gibi hissettiriyordu. Bu, çok samimi geliyordu. Tekrar geri çekildi ve parmağını çenemin altına koyarak beni ona bakmaya zorladı. “Peki, buradan çıkıp gidiyor muyuz?”

Yarışa çıkmak istiyordum.

Binmek istiyordum.

Ve kazanmak istiyordum.

“Hayır.”

“İşte benim kızım.” Luke o kadar büyük gülümsedi ki, iri kahverengi gözlerinin etrafındaki kırışıklıkları görebiliyordum. Beni öpmeden önce gördüğüm son şey onlardı.

Aksiyon filmlerinde, erkek ve kadın kahramanın savaştan hemen önce öpüştüğünde ve birdenbire uzaylılarla ya da mutasyona uğramış canavarla veya buna benzer bir şeyle karşılaşmaya hazır oldukları anlar olurdu.

İşte şimdi bunun nasıl hissettirdiğini anlamıştım.

Koordinatör, varil yarışçıları anons ettiğinde Emmy’i kollarımdan ayırmak içimdeki her şeyi vermek zorunda kaldım. Onunla daha çok böyle anlara sahip olmak istiyordum.

Yanımızdaki masanın üzerinden kovboy şapkasını aldı.

“Teşekkür ederim,” dedi. Sonra döndü ve yarışçıların girişine doğru yürümeye başladı.

Ve kahretsin, kıcı o kot pantolonun içinde çok güzel görünüyordu.

Kırmızı gömleğini artık göremeyene kadar onu izledim. Gözlerimi onu son gördüğüm yerden ayırdığımda, Teddy bana bakıyordu. Yüzündeki ifadeyi anlamamıştım, sadece kötü bir bakış olmadığını biliyordum. Öyle olduğunu umuyordum.

Onun orada bizimle birlikte durduğunu, kimse varlığından bile haberdar olmadığı bir şekilde bizi izlediğini unutmuştum.

“Ne?” diye sordum.

Sanki sersemlemiş gibi başını hafifçe salladı. “Ona âşık-sın,” dedi. Bu bir soru değildi.

“Evet, öyleyim.” Teddy’e yalan söylemek için hiçbir nedenim yoktu. Beni sorgulamak için ofisime geldiği gün suratıma yumruk atmadıysa, şimdi de yapmayacağından oldukça emindim.

“O biliyor mu?”

“Henüz değil.”

“Ona söylemelisin.”

“Söyleyeceğim.”

“Biliyorsun, o da seni seviyor.”

Bunun düşüncesi beni korkutmasına rağmen aynı zamanda yaşayan en şanslı adam gibi hissetmemi de sağladı. Nasıl âşık olunacağını gerçekten bilmiyordum. Bildiğim tek şey, elimden gelen her şekilde Emmy ile birlikte olmak istediğimdi. Mutfakta yavaş danslar, içkili geceler, dağlarda geziler, ateşli seksler, öğleden sonra uykuları ve pencereler açıkken iki şeritli otoyollarda seyahatler istiyordum.

Hepsini istiyordum.

“Bunu nasıl biliyorsun?”

“Seni çağırmamı istedi.” Teddy omuz silkti. “Emmy asla bir şey istemez. Sadece başını öne eğip ve olaylarla kendi bildiği yöntemle, kendi beynini kurcalayarak ilgilenir. Ancak o seni çağırmamı istedi.”

Teddy ile Emmy'nin destekçi grubunun yerleştiği tribünlere doğru yürüdük. Teddy beni almaya geldiğinde, herkese bira almak için sırada bekliyordum ve şimdi geri döndüğüme göre birasızdım. Belki fark etmezlerdi.

"Biralarımız nerede, dostum?" diye sordu Wes.

Lanet olsun.

"Sıra cehennem kadar uzundu." Bu doğruduydu. Ben sadece o kadar uzun süre orada durmamıştım.

"Sonuç?"

"Seni o sırada bekleyecek kadar sevmiyorum," dediğimde Wes bana hareket çekti.

Ben gittiğimde Camille ve Riley henüz gelmemişlerdi ama şimdi buradaydılar ve Camille'in nişanlısı da onlarla buradaydı. O adamın adını hayatım boyunca hatırlayamadım, bu yüzden kendimi asla bunu söylemek zorunda kalacağım bir duruma sokmamaya çalıştım.

Gus'ın benim için ayırdığı yere, onunla Amos'un arasına oturdum. Oturduğumda Amos omuzumu sıktı.

Amos, "Geldiğin için teşekkürler, Luke," dedi. "Eminim Emmy burada olduğun için mutludur."

Bunu neden söylediğini bilmiyordum. Bir şeyler mi biliyordu? "H-hı, evet," diye kekeledim. "Belki."

Ucuz yırttım.

Amos bana çarpık bir gülümsemeyle karşılık verdi. Bu beni fena hâlde huzursuz hissettirmişti.

Ben daha fazlasını yakalamaya fırsat bulamadan, spikerin sesi hoparlörlerden yükseldi ve varil yarışının başlamak üzere olduğunu duyurdu. Emmy'nin köşesindeki herkes dikkatle izlemeye başladı. Programa göre, o en son çıkacaktı.

Amos, "Biliyor musun," diye söze başladı. "Emmy'nin Meadowlark'ta yarıştığı son sefer üniversiteye gitmeden önceydi. O zamandan beri onun yarışını belki yüzlerce kez gördüm, yine de onun memleketimde yarışırken görmenin keyfi başka."

Amos'un sesi... duygusal gibi mi çıkmıştı? Adam hisleri, duyguları ya da buna benzer şeyleri saklamaktan korkmuyordu. Oğullarına onları sevdiğini söyler, herkese sarılır ve Riley'nin tırnaklarını boyamasına izin verirdi. Ancak onun gözlerinin dolduğunu gördüğümü hiç sanmıyordum.

Birinci ve ikinci yarışçılar ortalama on altı saniyede bitirdiler. Emmy'nin Rebel Blue'daki parkuru tamamladığı sürelerden hızlısı on altı virgöl beşti, bu yüzden burada oldukça eşit bir şekilde eşleşmişti.

Sıradaki iki yarışçı bir varili devirdi, bu nedenle zamanlarına beş saniyelik ceza eklendi. Emmy'nin onları yenebileceğini biliyordum.

Varil yarışları hızlı ilerlediği için sıranın Emmy'ye gelmesi uzun sürmemişti. Ondan önceki binici başlangıç çizgisine geldi. Başlangıç fişeği patlayınca sağa gitti. Hızlıydı. Atı top-

rağı tekmeliyor ve kışını kaldırıyor. Buna rağmen dengesiz görünüyordu; hatta bir varile bile çarptı. On beş virgül yedi saniyeyle şimdiye kadarki en hızlı isim oldu. Çarptığı varil devrilmediği için ceza almamıştı.

“Ve son ama kesinlikle en önemlisi,” diye konuşmaya başladı spiker. Emmy’nin kırmızı gömleğini arenada gördüm. O ve Maple başlangıç çizgisine doğru ilerliyorlardı. Bacağım yukarı aşağı hareket etmeye başladı. “Dört kez şampiyon olan ve rekor kıran bir yarışçımız var, dokuz yıldan sonra ilk kez memleketinde yarışan Clementine Ryderrr.” Spiker Ryder’ın son “r” harfini uzattı ve Emmy için orada olan herkes ayağa kalkıp çılgına döndü. Tribündekilerin de çoğu ayakta idi.

Meadowlark, tatlı kızlarını desteklemek için gelmişti.

Emmy başlangıç çizgisindeydi; kahverengi kovboy şapkası, kırmızı düğmeli kıyafeti ve Wrangler botlarıyla çok güzel görünüyordu. Maple’ın boynunu okşuyordu. İkisi de sakın görünüyordu.

Bu iyiydi.

Birkaç saniye sonra fişek sesi duyulduğunda Emmy başladı.

Ve sola gitti.

Neden sola gitti? Hepimiz aynı şeyi düşünmüş olmalıydık çünkü Gus’ın sorumu yüksek sesle söylediğini duydum.

Varil yarışında yonca yaprağı desenini yapmanın en etkili yolu varilin önce sağına, sonra soluna ve en sonunda da ortaya gitmektir. Ancak Emmy, ilk olarak sola gitmeyi seçmişti. İlk varili daha önce hiç görmediğim kadar sıkı bir şekilde döndü. Arenadaki toz her yere saçılıyordu ama Emmy tam kontroldeydi.

Buradan bile odaklandığını görebiliyordum.

Hızını koruyarak sağ varile yöneldi, bu kez onu ilk varilden biraz daha geniş döndü. Bu noktada, diğer biniciyle başa baş gidiyordu.

İşte benim kızım.

Geriye yalnızca bir varil kalmıştı ve Emmy onun peşindeydi. Yavaşlamadı, dönüşünü genişletmedi. Vay canına. Onun kontrolü bu dünyanın dışındaydı. Varilin etrafından dolaşıp mümkün olan en kısa sürede Maple'ı daha da sert bir şekilde itti.

Hepimiz "Hadi, hadi, hadi," şeklinde bir şeyler bağıryorduk ve Emmy de bastırıyordu.

Bitiş çizgisini geçerken nefesimi tuttum, sonunda Maple'ı yavaşlatmaya başladı.

On dört virgöl sekiz saniye. Kalbim göğsümde durdu. Saat durduğunda kalabalık patladı. Tezahüratlarının hepsi Emmy içindi.

"Millet! Clementine Ryder, kolayca birinci sıraya yerleşerek on dört virgöl dokuzluk kendi rekorunu kırdı. O hâlâ hafife alınmaması gereken bir güç olmaya devam ediyor. Ne yarıştı ama!" dedi Spiker mikrofonun üzerinden konuşarak.

Hepimiz alkışladık. Amos hepimize sarıldı, Gus sırtıma tokat attı. Teddy ondan bile bir beşlik kaptı.

Emmy ve Maple zafer turlarını atarak arenaya geri döndüler. Emmy'nin yüzü gülüyordu. Gülümsemesi vahşi bir alev gibiydi, sıcaklığını buradan bile hissedebiliyordum. Kalabalığın içinde hepimizi gördü ve şapkasını kaldırdı.

Amos, Gus, Wes, Teddy ve ben diğer etkinlikleri bekleme zahmetine bile girmeden yerlerimizden ayrılmaya başladık. Camille, nişanlısı ve Riley, Hank'in yanında kaldı. Teddy hızla onları kontrol edip stadyum merdivenlerinden inmesine yardım edebileceklerinden emin oldu. Onlara tekerlekli sandalyesinin nerede olduğunu söyledi.

Hepimiz tek bir nedenden dolayı buradaydık, Emmy için gelmiştik. Biz de ona gittik.

Ne kadar istesem de onu tebrik ederken en önde gözükmeyi istemeyerek Teddy'nin gruba liderlik etmesine izin verdim.

Lanet olsun, onunla o kadar gurur duyuyordum ki.

Giriş alanına indiğimizde kırmızı gömleğiyle Emmy'yi gördüm. Zihnim yetişmeden gözlerim ona ulaşmıştı.

"Emmy!" Teddy seslendi ve Emmy dönüp bize doğru koşmaya başladı.

Bekle, hayır.

Bize doğru değil.

Bana doğru.

Başardım. *Sikeyim*, ben başardım.

Kazadan, panikten, endişeden ve beni eve getiren sarmaldan sonra bunu yapmıştım. Son yarışımı gurur duyabileceğim bir şekilde tamamlamıştım. Gururluydum.

Ailemin ve Luke'un beni bekliyor olacağını umarak Maple'ı bekleme alanına götürdüm. Giriş alanına doğru yola çıkmadan önce ona sarılıp öptüm.

Etrafıma baktığımda bizimkileri göremedim.

"Emmy!" Teddy'nin sesini duymamla ona doğru döndüm. İşte oradalar. Ailem, en iyi arkadaşım ve sonunda tamamen âşık olduğumu kabul edebildiğim adam.

Ayaklarım, ne yaptığımı anlayamadan ona doğru koşmaya başladı.

Kendimi onun kollarına attım, ikimizin de şapkaları toprağa düştü.

Bedenim onun kine çarpınca Luke kıkırdasa da beni yakalamayı başardı. Bizi yere bırakmadan önce beni birkaç kez döndürdü.

“Orada bir harikaydın,” dedi. Bana bakışı kalbimin boğazımda atmasına neden oluyordu. Ona cevap vermek yerine beni kollarının arasına alırken kendimi tutamayarak onu öptüm.

Ayaklarım hâlâ yerden kesilmiş hâldeydi, bir koluyla beni tuttu ve diğer kolunu saçlarımin arasına soktu. Ailemin ve neredeyse tüm Meadowlark’ın izlemesi umurumda değildi. Luke benim sırrım değildi.

O sadece benimdi.

Ben geri çekilmeden önce tamamen bu ana dalmış bir hâlde bir saniyeliğine öpüştük. Ona gülümsedim. Büyük kahverengi gözleri yüzümü inceledi. Sanki az önce olanlara inanamıyormuş gibi şaşkın görünüyordu. Ben de tam olarak inanamıyordum; yarışa ya da öpücüğe.

“Emmy, ben...”

Luke cümlesini tamamlayamadı çünkü aynı anda Gus da “Ne sikim oluyor?” dedi.

Luke beni yere indirse de tamamen bırakmadı. Sanki bir kurşunun önüne atlayacakmış gibi öfkeliydi.

Herkesin durduğu yere baktım. Teddy gülümsüyordu. Babamın yüzünde tuhaf bir sırıtış vardı ve zavallı Wes’in kafası karışmış görünüyordu.

Gus ise Luke’u ateşe vermek istiyormuş gibi görünüyordu.

“Ne sikim oluyor?” diye tekrarladı.

“Bak dostum, açıklayabilirim...” dedi Luke.

“Gus...” diye başladım.

“Kapa çeneni, Emmy.”

Geriye çekildiğimde Luke’un beni biraz daha sıkı tuttuğunu hissettim, sonra onu bırakıp öne doğru bir adım attım.

Luke, “Kızgın olduğunu biliyorum ama onunla bu şekilde konuşamazsın,” dedi. “Birine kızmak istiyorsan bana kızabilirsin.”

“Ah, yapacağım. Benimle dalga mı geçiyorsun, Brooks? Kız kardeşimle mi? Bulaşmayı seçtiğin kişi o mu?”

“August, sakin ol,” dedi babamız. Onun buğulu sesi sertti. Bu sesi çok sık kullanmazdı ama kullandığında kendimize çekidüzen vermemizi sağlardı.

Bu kez bir etkisi olmamıştı.

Gus, Luke ve bana doğru yürüdü. Wes onu durdurmaya çalışsa da onu atlattı. Luke hızlı davranıp beni arkasına itti ancak elini Gus’ın ona attığı yumruktan kaçacak kadar çabuk tutamadı.

Gus’ın yumruğu Luke’un yüzüne çarptığı an Luke’un kafası geriye doğru gitti. Yere düşmedi, yine de beni devirmeye dikkat ederek tökezlemesine neden oldu.

Bu adam, kardeşimden dayak yedikten sonra bile hâlâ beni koruyordu.

“Ne halt ediyorsun, Gus?” diye bağırdım. Gus sanki yumruk ona zarar vermiş gibi elini sallıyordu.

Tekrar Luke’a doğru ilerlediğinde onun önüne geçtim. Wes, bize ulaşmayı başarmıştı ve Gus’ın omzunu yakalayarak bu sefer daha sıkı tutuyordu.

“Sana inanamıyorum. Senin berbat biri olduğunu biliyordum ama aynı zamanda yalancı olduğunu bilmiyordum,” diye tükürdü Gus.

Sözleri, Luke’u yumruğundan daha çok etkilemiş görünüyordu.

Wes, “Gus, sakin ol,” diye araya girdi. “Hadi bir tur atalım, tamam mı?”

“Bir tur mu atalım? Bu pisliğin dilini kız kardeşimizin boğazına soktuğunu gördüğümüz hâlde bir tur atmamızı mı istiyorsun?” Gus’ın sesi zehirliydi. Luke beni sıkı bir şekilde arkasında tutarak Gus’ın sert eleştirilerinden koruyordu. Etrafımızda küçük bir grup insan toplanmıştı ve bunun Meadowlark dedikodu canavarını önümüzdeki haftalar boyunca besleyeceğini biliyordum.

“Gus, kendine gel.” Söyleyen Teddy’ydi. Tıpkı söylediği gibi Gus’ın önüne geçerek Luke beni enkazdan korudu. “Kızın buraya gelip amcasının suratına yumruk atmış öfkeli bir deli gibi davrandığını görmeden uzaklaş.”

Riley’den bahsetmek işe yaramıştı. Gus sakinleşmiş gibi görünmese de bir yumruk daha atacakmış gibi durmuyordu. Önce Teddy’ye, sonra Luke’a ve bana baktı.

Babam “Git oğlum,” dedi.

Gus acı bir tavırla, “Hepinizin bunu kabul ettiğine inanmıyorum,” dedi ama o uzaklaşmak için döndüğünde Wes de onu takip etti. Wes onunla ilgilenecekti.

Babam, Luke ve bana doğru yürüdü ve elini Luke’un omzuna koydu. “İyi misin, evlat?” diye ona sordu.

“Evet, ben iyiyim. Amos, özür dilerim...”

Babam elini kaldırıp Luke’a durmasını işaret etti. “Buna gerek yok.” Bana döndü. “Clementine, neden Teddy ile eve gitmiyorsun? Belki Gus’a sakinleşmesi için birkaç gün verebiliriz. Ben Luke’la ilgileneceğim.”

“Ama...” Konuşmaya başlasam da babam bana bunun pazarlık konusu olmadığını söyleyen bir bakış attı. Teddy yanıma gelip elimi tutup beni Luke’tan uzaklaştırdı. Gitmek istemiyordum.

“Teddy, onu bırakamam.”

“Evet, yapabilirsin. Bu sadece geçici bir süreliğine. Kasa-banın yarısı Gus’ın ortaya çıkıp ona tekrar yumruk atmasını bekliyor. Baban onunla ilgilenecektir, hadi buradan gidelim.”

Aynaya baktım. Gus bana çok iyi morarmış bir göz vermişti. Yine de onu suçlayamazdım. Dış kenarları sararmaya başlamış olsa bile hâlâ oldukça kötü durumdaydı.

Bölge yarışlarının üzerinden birkaç gün geçmişti ve ben hâlâ Emmy'yi görmemiştim. Gus'a sakinleşmesi için biraz daha zaman vermek istiyordum ama Emmy'den vazgeçmeye hiç niyetim yoktu. Asla.

Onu görmememe rağmen her gün konuşuyorduk. O benimdi.

Gus'ın bir yumruk daha atmadan onunla konuşabileceğim bir noktaya gelmesine ihtiyacım vardı. Emmy bundan hoşlanmamıştı, beni küçük kız kardeşiyle görmeye devam ederse Gus'ın benimle konuşmasının çok daha uzun süreceğini biliyordum.

Teddy, Emmy'nin kulübesinde kalıyordu, bu da kendimi daha iyi hissetmemi sağlıyordu. Şu an için Rebel Blue'dan fiilen menedilmiştim. Emmy, Gus'a sinirliydi, Gus da bana.

Kendimi bok gibi hissediyordum.

Her şey bittikten sonra Emmy, Teddy'yle birlikte ayrıldı-

ğında Amos büfelerden birine giderek gözüm için bana bir buz torbası getirdi. Bana bütün bunların ne zaman başladığını ya da sorunumun ne olduğunu sormadı, beklediğim de buydu. Bunun yerine benimle kamyonuma kadar yürüdü ve “Bunu aşacaktır,” dedi.

“Gerçekten aşabilir mi, bilmiyorum,” diye cevap verdim.

“Aşacak. Emmy eve kırık bir hâlde geldi, onun kendisini toparlamasına kimin yardım ettiğini anlamak için bir roket bilimcisi olmaya gerek yok.”

“Kızıma baktığın için teşekkür ederim,” diye devam etti.

“O kendi başının çaresine bakabilir,” dedim.

“Bakabileceğini biliyorum, yine de sen onun bunu tek başına yapmak zorunda olmadığından emin oldun.”

Aslında Ryderların herhangi birinden güçlü bir destek beklemiyordum, buna rağmen Amos aslında Emmy ve benden memnunmuş gibi görünüyordu. Onu deli gibi özledim ama bu, birkaç günü onsuz geçirmeye dayanabilmem için yeterliydi.

Emmy’yi neredeyse tüm hayatım boyunca tanıdığımı düşünmek tuhaftı, hayatlarımızı hep iç içe geçmiş şekilde yaşamıştık. Artık hayatımı onsuz hayal edemiyordum. Ona o kadar kapılmıştım ki.

Onu seviyordum. Bundan emindim.

Ve henüz ona bunu söylememiştim bile.

Banyo tezgâhının üzerindeki telefonum titredi. Emmy’ydi. Bana telefonunun ekranının bir resmini göndermişti. Brooks & Dunn’ı dinliyordu.

Emmy: Günaydın.

Emmy: Seni özledim.

Luke: En azından sana eşlik edecek başka bir Brooks’un var.

Luke: Ben de seni özledim, tatlım.

O sırada kapı zilim çaldı ki bu çok tuhaftı; çünkü hiç kimse evime gelmezdi. Çoğu insan evimin burada olduğunu bile bilmiyordu. Birisinin bana ihtiyacı olursa, önce Devil's Boot'a veya Rebel Blue'ya bakarlardı. Banyomdan çıktım, ön kapıya doğru ilerleyip morarmış gözüme bir kez daha dokunduktan sonra kapıyı açtım.

Gus'tı. Uyumamış gibi darmadağınık görünüyordu. Normalde düzgünce kısa kesilmiş sakalı şimdiye kadar gördüğümünden daha uzundu.

"Girebilir miyim?" diye sordu.

Kapı pervazına yaslanıp kollarımı göğsümde birleştirdim. "Bilmiyorum," dedim. "Diğer gözümü de morartmaya mı geldin?"

Gus ayaklarına baktı. "Hayır. Emmy hakkında konuşmak için buradayım."

Beklediğim şey bu değildi. Onun içeri girmesine izin vererek kapı aralığından çekildim. Aramızın tuhaf olmasından nefret ediyordum.

"Bir fincan kahve ister misin?" diye sordum. Saat henüz yedi civarı olmasaydı ona bir bira ikram ederdim ama bunun için erkendi. Bu konuşmayı atlatmak için bir taneye ihtiyacım olduğu kesindi.

"Evet, bu harika olur."

Mutfağa gittim, kahve demliğim bu sabah uyandığımda koyduğum kahveyi demlemeyi bitirmişti. İkimize de birer bardak koydum ve mutfak masasına oturduk.

Bu çok tuhaftı. Neredeyse yirmi yıllık dostluğumuz boyunca Gus'la aramızda hiç tuhaf bir an yaşanmamıştı. Birkaç saatten uzun süren bir kavga bile olmamıştı. Birkaç dakika sessizce oturduk. İlk konuşan Gus oldu.

"Sana yumruk attığım için özür dilerim," dedi. Gus Ry-

der'in özür dilemesi nadir görülen bir şeydi. "Fakat birisinin kız kardeşimi öptüğünü gördüğümde ilk içgüdümün bu olduğunu biliyorsun."

"Böyle öğrenmek zorunda kaldığın için üzgünüm," dedim. Gerçekten üzgündüm. Yine de kız kardeşini öptüğüm için özür dilemeyi düşünmüyordum. Ne olursa olsun, Emmy benimdi.

Yine sustuk.

"Üzgünüm. Sana yarışlarda söylediklerim için. Ben öyle demek istemedim." Ona ne diyeceğimi bilmiyordum. Her ne kadar içimden akıp gitmelerine izin vermeye çalışsam da Gus'ın sözleri canımı çok acıtmıştı. Gus kahve fincanına baktı ve "Sen tanıdığım en iyi insanlardan birisin," dedi.

"Bir adamın canının yandığı yerden nasıl vuracağını biliyorsun," dedim.

"Gerçekten üzgünüm."

"Ben de öyle." İç çektim. Her şeyin bu kadar berbat olmasından nefret ediyordum ve Emmy'ye âşık olmanın benim hatam olduğunu bilsem de bundan asla pişman olmamıştım. Onunla çizgiyi aştığım için asla pişman olmayacaktım. Çizgiyi birlikte aşmıştık ve bu başıma gelen en iyi şeydi.

"Ne kadar süredir devam ediyor?" Gus sordu.

"Her şey Emmy'nin eve gelmesinden birkaç hafta sonra başladı," diye dürüstçe yanıtladım. Gus dudaklarını büzdü. Sinirlendiğini, buna rağmen kendini tuttuğunu görebiliyordum.

Tanrıya şükür. Başka bir yumruk veya başka bir sözlü saldırıya maruz kalmak istemiyordum.

"Ve hiç bana küçük kız kardeşimden hoşlandığını söylemen gerektiğini düşünmedin mi?"

"Elbette düşündüm, Emmy hazır olur olmaz söyleyecek-

tim. Ancak ikimiz de dürüst olalım, farklı tepki vereceğini söyleyebilir misin?”

Gus yavaşça gözlerini kırıştırdı. “Bekle.” İnanamayarak başını salladı. “Emmy hazır olur olmaz bana anlatacağını mı söyledin?” Başımı salladım. “Yani bunu sır olarak saklayan sen değil miydin?”

“Hayır, Emmy kimseye söylemeden önce beklemek istedi.”

“Bunu saklamak isteyen sen değil miydin?”

“Hayır. Aramızda neler olduğunu anlar anlamaz, sana söylemek istedim.” Bu doğrudu. Sadece bunu nasıl yapacağımı bilmiyordum.

“Peki, ikinizin arasında neler oluyor?”

Bundan sonra söyleyeceklerimin bana bir yumruk daha kazandırmayacağını umarak derin bir nefes aldım, Gus’ın gerçeği duymaya ihtiyacı vardı.

“Ona âşığım. Ona gerçekten âşık oldum.” Gus’ın gözleri büyüdü. O benim en iyi arkadaşımdı. Her şeyi konuşurduk. Kimseyi asla olması gerektiği gibi sevemediğimi hatta bunu nasıl yapacağımı bilip bilmediğimi bile biliyordu. Bütün bunlar Emmy’den önceydi.

O her şeydi.

Bir saniye sonra, “O da seni seviyor mu?” diye sordu.

“Bilmiyorum. Henüz ona söyleyemedim,” diye itiraf ettim.

“Ona söylemedin mi?”

“Eh, ona söylemek üzereydim ama bir pislik yüzüme yumruk attı ve bu anı mahvetti, anlarsın ya?”

Gus bana utangaç bir sırıtışla bakarak ensesini ovuşturdu. “Dinle, kız kardeşimle birlikte olman çok tuhaf ama o yarışlardan beri çok üzgün. Benimle konuşmayı reddediyor ve tüm işini çiftlikte tek başına hallediyor. Kendini bu şekilde bizden uzaklaştırmasından nefret ediyorum.”

Bu Emmy’nin üzgün olduğunda başvurduğu bir yöntemdi.

“Bana yalan söylediğin için hâlâ çok kızgıyım, özellikle de gezegende sana yasak olması gereken tek kişi hakkında yalan söylediğin için. Sana yalan söylemeyeceğim, bu konuda bir sorunum olmadığını söylemek istesem de yapamam.”

Ah.

“Ama sanırım...” İçini çekti. “Sorun olmayabilir. Bir gün.” Devam etmesini bekleyerek ona baktım. “Emmy bu sabah çiftliğin güney tarafında düve nöbetinde.” Kafam karışmış gibi görünüyor olmalıydım çünkü o devam etti: “Sana söylüyorum çünkü ona ihtiyacın olursa bulabilesin, ona onu sevdiğini falan söyleyebilesin diye.”

Ciddi miydi?

Bağışlayıcı bir atın ağzına bakmayacaktım. Bana iki kere daha söylemesine gerek yoktu. Mutfaktan çıkıp ön kapının yanındaki askıdan anahtarlarımı aldım. Geri döndüğümde kabul edeceğini umarak elimi Gus’a uzattım.

Kabul etti ve el sıkıştık.

Ön kapıdan koşarken arkamdan seslendi: “Bil diye söylüyorum, eğer kız kardeşimin kalbini kırarsan, morarmış bir göz endişeleneceğin son şey olur.”

Rebel Blue'ya dönüp baktığımda yeşil ağaçların arasında sarı ve kırmızı lekeler gördüm. Sonbahar yaklaşıyordu. Bu sabah hiçbir düvenin çitten geçmediğinden emin olmak için çiftliğin güney tarafındaydım. Bu yıl bunu her zamankinden daha fazla yapıyorlardı ve biz çitteki her deliği henüz onaramamıştık.

İşte buradaydım.

Tek başıma.

Maple ile çit boyunca yürüdük. Sabahın bu sessiz saati düşüncelerimde kaybolmamı kolaylaştırıyordu. Tıpkı Meadowlark'a döndüğümde olduğu gibi düşüncelerim yine kafamın içinde yarışıyorlardı.

Uyandığımda sabah oldukça erkendi, şu sıralar uykuyla aramın pek iyi olmadığı düşünülürse benim için angarya bir iş sayılmazdı.

Boa yılanı kovboyuma sarılıyken çok daha iyi uyuyordum.

Gus'a hâlâ çok kızgındım. Son birkaç gündür benimle konuşmaya çalıştığını biliyordum ama bekçi köpeğim Teddy,

kulübeme girmesine izin vermiyordu. Onunla konuşursam pişman olacağım bir şey söyleyeceğimi biliyordum.

Teddy birkaç gündür benimle kalıyordu, üzülmemeye izin veriyordu ama aynı zamanda bana olup biten her şeyi, bölge yarışlarını kazandığım gerçeğini, bundan sonra ne yapacağımı ve tabii ki Luke'u, anlatma şansı da veriyordu.

Yarıştan sonraki sabah yatağında yatarken, "Luke'un senin için yumruk yediğine hâlâ inanamıyorum. Normalde yumruk atan adam odur," dedi. "Senin için çıkmaza girmiş durumda, Emmy. Onu yarışta tribünlerde görmeliydin. Gözlerini senden alamadı. Nasıl olur da herkes, adamın sana olan ilgisini, tüm öpme olayından önce göremez, anlamıyorum."

"Gus'ın tam bir pislik gibi davranması yüzünden büyük anın gölgede kaldı, üzgünüm," diye devam etti.

"Gerçekten berbattı. Luke'a söylediği şeylere inanamıyorum," diye yanıt verdim. Luke, Gus'ın sözlerinden, yumruğundan çok daha fazla zarar görmüştü. Bir yumruğa dayanabilirdi ama en yakın arkadaşının ondan nefret etmesini kaldıramazdı.

Teddy, "Çok berbat biriydi," dedi. "Yine de bunu çözeceklerini biliyorum. Eğer aralarındaki şeyi halletmezlerse birbirlerini çok özleyecekler."

"Umarım haklısındır. Bütün bunlar olurken müdahale ettiğin için teşekkür ederim. Onu sakinleştiren ya da en azından çekip gitmesini sağlayan sendin."

Teddy, o gün Gus'a ne söyleyeceğini tam olarak biliyordu.

"Sana onunla ilgileneceğimi söylemiştim," dedi. "Wes'le konuştun mu? Tüm bu olup bitenler karşısında oldukça sakin görünüyordu."

"Evet, öyleydi. O da korumacı ama Gus kadar değil. Wes insanların ne zaman mutsuz olduğunu anlayabilir, ben de eve

geldiğimde çok mutsuzdum. Sanırım iyi olduğumu görünce rahatladı,” dedim. “Üstelik, aile yemeğinin ertesi sabahı tanıdık bir erkek tişörtüyle kapıyı açtığımda ve kamyonu çiftlikte olmasına rağmen, Brooks’u ahırda bulamadığında bir şeylerin döndüğünü biliyordu.”

Teddy buna yüksek sesle güldü. “Tanrım, siz ikiniz sır saklama konusunda gerçekten çok kötüsünüz.”

“Biliyorum. Sanırım babam da biliyordu. Sanki herkes normale dönebilsin diye bir şekilde her şeyin ortaya çıkmasını bekliyordu.”

Babam tüm bu yumruklama olayının ardından kulübeme gelip Luke’un iyi olduğunu söylemişti. Ayrılmadan önce Amos Ryder beni kucaklamış, “Hoşuma gitti. Sen ve Luke,” demişti.

“Eğer ilk şoku bir kenarı bırakırsak sanırım sen ve Luke mantıklısiniz. Onun yarıştan önce seni sakinleştirmesini izlediğimde,” Teddy devam etmeden önce kendini yelpazeledi. “Lanet olsun, bu ikisi çok ateşli dedim.”

“Kapa çeneni,” diyerek güldüm.

“Doğruları söylüyorum. Senin hiç bu kadar eridiğini görmemiştım. Ayrıca, Brooks’un yüzünün bu kadar umursamaz görünürken âşık bakabileceğini bilmiyordum. Bence ikiniz, birbirinizin yumuşak yanını ortaya çıkarıyorsunuz.”

“Bu ne anlama geliyor?”

“Bazı aşk hikâyeleri hararetle ve hızlı alevlenir ama siz ikiniz daha yumuşak ve yavaşsınız,” dedi. “Güçlü ve istikrarlı bir aşk.” O haklıydı. Her şeyden önemlisi, Luke kendimi güvende hissetmemi sağlıyordu. Teddy, “Gus düzelecek,” diye bitirdi.

Gerçekten öyle olmasını umuyordum.

Gus’ı bu sabah Büyük Ev’de gördüğümde ona soğuk davranmıştım, bu muhtemelen onu daha da kızdırmıştı. Umu-
rumda değildi. Kardeşimi, Luke’tan birkaç gün ayrı kalacak kadar seviyordum çünkü Gus’a en yakın arkadaşıyla küçük

kız kardeşinin birlikte olduğu gerçeğini kabullenmesi için biraz zaman vermek istiyordum.

Luke olmadan geçireceğim birkaç gün, onunla geçirmeyi planladığım hayatla karşılaştırıldığında belki hiçbir şeydi ama yine de ondan uzakta olmaktan nefret ediyordum.

Luke'un en azından aralarını düzeltmek için Gus'la konuşmak istediğini biliyordum, bu noktada onu görememek çok sinir bozucuydu.

Onu seviyordum.

Henüz ona söylemeye fırsatım bile olmamıştı.

Luke hayatımda çok beklenmedik bir şeydi, özellikle de kendi hayatını yapılacaklar listesindeki şeyleri işaretleyerek geçiren bir kadın için bambaşka bir adımdı. Hiçbir yerde, "Luke Brooks'a âşık olun" yazmıyordu ve ben yine de olmuşum.

Ayrıca, "Meadowlark'a geri dön" de demiyordu ama ben onu da yapmıştım. İlk başta amacım Meadowlark'a geri dönmek değil, Denver'dan kaçmaktı.

Artık kalmayı planlıyordum.

Luke'la kalmayı planlıyordum.

Gus bu konuda bir yetişkin gibi davranmaya karar verir vermez bunu istiyordum.

Luke aklımdayken, bakışlarımı Rebel Blue'ya çevirdim. Onu o kadar özlemiştim ki neredeyse adımı seslendiğini duyabiliyordum.

İç çektim.

Sonra yeniden duydum. Maple'ın kulakları seğiriyordu, o da bir şeyler duymuş olmalıydı. Bu, her şeyin benim kafamda olmadığı anlamına geliyordu, değil mi?

Sesin nereden geldiğini bulmak için dizginleri çekerek daire çizdim. Kuzeye doğru, Maple'a ve bana doğru dörtmala koşan bir at ve binicisini gördüm.

Bu biniciyi nerede olsa tanırdım.

Luke.

Friday'i sürerek çiğli otların arasından gidebildiği kadar hızlı bir şekilde çiftliğin içinden geçiyordu.

O yaklaşırken hızla Maple'dan indim ve dizginlerini bulduğumuz çit direğinin üzerinden geçirdim.

Luke, Friday'den tam anlamıyla bizden yaklaşık on beş metre uzaktayken atladı ve bir şekilde ayakları üzerine inmeyi başardı. Friday, Maple'ın yakınlarında durduğunda eyer bile takılmadığını fark ettim. Luke çiftliğin en zorlu yollarında eyersiz at sürmüştü.

Hepsi bana ulaşmak içindi.

Ona baktım. Göğsü inip kalkıyor, gözleri parlıyordu. Şapkası yoktu ve saçları da at binmekten dağılmış hâldeydi. Sahiplenmiş bir adama benziyordu.

İyi bir şekilde. En iyi şekilde.

Sadece birkaç gün olmasına rağmen onu aylardır görmüyormuşum gibi hissettim. Ona dokunmadan bir saniye daha geçiremezdim.

İkimiz de aynı anda birbirimize doğru ilerledik, vücutlarımız çarpışana kadar birbirimize doğru koştuk.

Bana sanki ortadan kaybolmamdan korkuyormuş gibi sımsıkı sarıldı.

Kulağıma "Merhaba, tatlım," dedi.

"Merhaba," diye nefes aldım. "Burada ne yapıyorsun?"

"Sana söylemem gereken bir şey var."

Benim de ona söyleyeceklerim vardı ama önce onun söylemesine izin verdim. Geri çekildi ve yüzümü güçlü ellerinin arasına aldı. Bileklerinden tuttum. Büyük kahverengi gözleri yüzümü incelerken gergin görünüyordu.

"Seni seviyorum, Clementine Ryder," dedi ciddi bir sesle.

Nefesim boğazımda kaldı. "Sana öyle âşığım ki."

O konuşurken gözlerimden yaşlar akmaya başladı.

"Sen ve birkaç ay önce barımda giydiğin lanet eteğin,

hayatımı tamamen altüst ettiniz. Hayatımı artık başka türlü düşünemiyorum.”

Gözümden bir damla yaş süzülürken Luke parmaklarıyla onu yakaladı.

Tıpkı son birkaç ayda beni sayısız kez yakaladığı gibi.

“Ağlama, tatlım. Ağlamandan nefret ettiğimi biliyorsun.”

“Bunlar mutluluk gözyaşları,” dedim. Daha sonra beni yumuşak bir şekilde öptü. Dudaklarının dudaklarımda hissettirdiği his, hiç alışkın olmadığım duygulardan biriydi. Çok doğru geliyordu. Sanki dudaklarım yalnızca bu adamı öperken işe yarıyormuş gibiydi. Dudaklarımız birbirine kenetlenirken bedenlerimiz birleşti. Belimdeki tutuşu içimi ısıtıyordu.

Dudaklarıma doğru, “Benim için o kişi sensin, Emmy,” dedi. Artık sadece öpücüğünden değil, sözlerinden de sarhoş olmuş hâldeydim.

Luke’u öpmek kafamdaki her şeyin bulanıklaşmasına neden oldu. “Sana söylemem gereken bir şey var,” dedim öpücüklerin arasında.

“Daha sonra,” diye homurdandı ve ellerinden birini sırtıma doğru kaydırarak beni öpmeye devam etti. Ellerimi göğsüne koyup ondan uzaklaştım. Bana sanki bensiz geçirdiği birkaç gün onu delirtmiş gibi açlıkla bakıyordu.

Yalnız değildi.

Daha fazla içimde tutamazdım, söylemem gerekiyordu. “Ben de seni seviyorum, Luke Brooks. Sen de benim için o kişisin.”

Luke bana en sevdiğim gülümsemelerden birini, gözlerinin etrafındaki kırışıklıkları ortaya çıkaran gülümsemesini gönderdi ve bir kez daha kendimi kollarının arasına bıraktım.

Evim, güzel evim.

SONSÖZ

Hâlâ yanımda ölü gibi uyuyan Emmy'ye baktım. Hiç bu kadar *ağır* uyuyan biriyle tanışmamıştım. Bir bombanın bile onu uyandırmaya yeteceğini düşünmüyordum. Bacakları benimkilere dolanmıştı, ağzı ardına kadar açıktı ve saçları dar-madağınıktı. Biraz horluyordu. Eski tişörtlerimden biriyle çok güzel görünüyordu.

Bu kadın hayatımın aşkıydı.

Yüzünün bir kısmını kapatan bir tutam saç hareket ettirdi-ğimde bana doğru eğildi. Şakağına yumuşak bir öpücük kon-durduğumda kıpırdanıp etrafıma sarılmaya devam etti.

Boa yılanı olanın ben olduğumu sanıyordu, değil mi?

“Günaydın,” dedi esneyerek.

“Günaydın, tatlım. İyi uyudun mu?”

“Hı hı. Saat kaç?”

“Altıyı biraz geçiyor.” Emmy bunun üzerine inledi. Sabah insanı değildi. “Çiftliğe gitmen lazım, tatlım.”

Rebel Blue'da kapalı alanda binicilik derslerinin ilk günüydü. Emmy tüm dersleri devralmıştı. Ben de benimkini memnuniyetle ona vermiştim. Gus hâlâ benden hafta içi ahır-larda yardım etmemi istiyordu, derslere ara vermek zamanı-mın çoğunu boşa çıkarmıştı. Bu da bara odaklanabileceğim anlamına geliyordu.

Gus'la aramızdakiler hâlâ mükemmel değildi, yine de oraya yaklaşıyor sayılırdık. Onun karşısında Emmy'ye her dokunduğumda gözle görülür şekilde irkilmeyi bırakmıştı ve bunu bir zafer olarak kabul ediyordum.

“Kahve var mı?” Emmy sordu. Yüzünü göğsüme gömmüştü.

“Her zaman,” dedim ve saçına bir öpücük daha bıraktım. Onunla uyanmayı seviyordum. Genellikle haftada en az birkaç geceyi evimde geçirdiği anlar benim favorimdi.

Emmy göğsümden boynuma kadar öpmeye başladığında aletim hemen harekete geçti. *Bu kadın.*

“Emmy.” Sesimde bir uyarı vardı. Emmy kıkırdarken nefesini tenimde hissettim. Konu kızıma geldiğinde kendime engel olamıyordum. Ellerimi giydiği tişörtün altına sokup ağzını benimkine yaklaştıırken vücudunu keşfetmeye başladım.

Onun üstünde olmak için bizi yuvarladım. Dudaklarına karşı, “İlk gününden geç kalamazsın,” dedim. Daha ben bunu söylerken parmaklarım külotunu yana doğru hareket ettirip içine doğru kayıyordu. Geç kalması umurumda değildi.

“O hâlde hızlı olsan iyi olur,” dediğinde sesi nefes nefeseydi. Geri çekilip ona keskin bir bakış attım.

“Bu bir meydan okuma mı?” İki parmağımı içine sokarken sordum. Sırtını büktü ve bana küçük bir inilti verdi. “Bana cevap ver, tatlım. Gelmeni sağlamam için bana meydan mı okuyorsun?”

“Evet,” diye nefes aldı. “Lütfen.” Parmaklarımı içine sokup çıkarırken başparmağımı kullanarak klitorisine daire çizip bastırdım. Meme ucuna uzanıp yavaşça ısırduğımda nefesi kesildi.

Boynuna doğru olan yolumu yalamadan önce, “Çoktan ıslanmışsın. Eminim benim hakkımda kirli rüyalar görüyordun,” diye dalga geçtim. Emmy teslimiyetle kendini elime sürtmeye başladı.

Bu onun gelmek üzere olduğu anlamına geliyordu. Vücudunun içini dışını biliyordum. Vücudunu elime doğru hareket

ettirmeye devam ederken klitorisıyla uğraşmaya ve baskı uygulamaya devam ettim. Sürtünmenin yanı sıra buna da ihtiyacı olduğunu biliyordum.

Vücudu gerilmeye başladı, boşalmaya yakındı. Ona bakabilmek için kendimi yukarı doğru ittim. Gelişini izlemek Wyoming'deki gün batımını izlemekten daha güzeldi. Dudakları aralanırken gözleri tekrar geriye doğru kayıyordu.

Normalde bana bakmasını sağlardım.

Ama bugün değil.

Bugün sadece onun dağılmasını izlemek istiyordum.

Öyle de oldu.

Onu orgazmı boyunca okşamaya devam ederken aletim içine girmek için acı çekiyordu. Aşağı indiğinde, iç çamaşırını gelişigüzel bacaklarından aşağı çektim ve odanın diğer ucuna fırlattım. İçine girmeden önce kendimi girişine yerleştirdiğimde ikimiz de inledik. Bizi döndürüp onu üzerime almadan önce onu tekrar öpebilmek için kollarıma doğru eğildim.

Başı geriye düştü ve üzerime doğru hareket ederken uzun saçlarının kalçalarımaya değdiğini hissedebiliyordum.

Ne inanılmaz bir manzara ama.

“Sür beni, tatlım.”

Emmy duştayken ben de yumurta ve kızarmış ekmekten oluşan hızlı bir kahvaltı hazırladım. Ben tam buğdaylı ekmek adamıydım, ekşi mayalı ekmek ise Emmy'nin favorisiydi. Kahvaltıyı hazırlarken telefonum çaldı. Annemden gelen bir mesajdı.

John ziyaretimizden birkaç gün sonra eve dönmüştü. Görünüşe göre rotanın dışına çıktığı için sonrasında geri döne-

cek güvenli bir yer bulamamıştı. Eminim kamyonunun takip cihazının Reno'daki bir dizi kumarhanenin önünde tekrar açılmasının, birkaç günlüğüne ortalıktan kaybolmasıyla hiçbir ilgisi yoktu.

Annemle hâlâ bir sabit ilişkimiz yoktu, yine de artık numaram onda olduğundan daha sık konuşuyorduk. Bu konuda nasıl hissedeceğimden emin olmasam bile onun umursadığını hissetmenin hoş olduğunu inkâr edemezdim.

Emmy duştan sonra mutfığa girdiğinde kalbim hızlandı.

Dar kot pantolonu ve uzun kollu beyaz tişörtüyle çok güzeldi. Dağınık saçlarını seviyordum ama aynı zamanda bugün yaptığı gibi yüzünü açık bırakacak şekilde toplamasını da seviyordum.

Onun için aldığım hap kutusunu tezgâhtan alırken, “Burası çok güzel kokuyor,” dedi. DEHB ilaçlarını düzenli bir şekilde almak konusunda daha iyi olmaya çalışıyordu ve gece her kaldığında yanında getirme konusunda endişelenmesine gerek kalmazsa unutmayacağını düşünmüştüm.

Dolaba gidip ikimiz için birer tane kupa çıkardı. Buzdolabının yanındaydım, bu yüzden half-and-half* şişesini çıkarak tezgâhın üzerinden ona doğru ittim. Kahvemde kremayı sevmiyordum ama Emmy için almaya başlamıştım.

O kahve fincanlarını masaya koyarken ben de kahvaltımızı getirdim ve birbirimizin karşısına oturduk. Emmy yemeye başladığında, aradığım küçük metal parçasını bulana kadar cebimi karıştırdım.

Masanın üzerine koyup ona doğru kaydardım.

Lokmasının ortasında duraksadığında kalbim göğsümde küt küt atıyordu. Bu bir hata mıydı?

“Bu düşündüğüm şey mi?” Çatalını bırakırken sordu. Ma-

*Half and half, terimi özellikle süt ve kremanın eşit oranlarda karıştırıldığı bir karışımı ifade eder.—ç.n.

sanın üzerindeki anahtara baktı ve sonra bana döndü. Sadece başımı salladım, ağzımdan tek kelime çıkaramadım.

Bakışları tekrar anahtara kaydı ve bir süre için orada kaldı. *Siktir*. Bunu gerçekten batırmıştım, değil mi? Tabii ki evimin anahtarını istemiyordu. Bu çok çığlıncaydı.

Emmy bana bakıp gülümseyene kadar düşüncelerim dönüp durmaya devam etti ve gülümsemesi kalbimi olduğu yerde durdurdu.

Tezgâhın üzerinden anahtarı alarak sandalyesinden kalktı, ardından masanın etrafından dolaşp kucağıma yerleşti.

“Yavaştan alabiliriz,” dedim hızla. Bir dakikadan az bir süre önce konuşmayı unutan bir adam için şu anda kesinlikle kelimeleri kusuyordum. “B-baskı falan yok. Dediğim gibi yavaştan alabiliriz. Odamda ve banyoda senin için bir çekmeceyi temizle...” Sözümü bitiremedim çünkü o sırada Emmy beni öptü.

“Kapa çeneni, Luke,” dedi geri çekildiğinde. Alınlarımız birbirine değiyordu.

“Bu...bu bir evet mi?” diye sordum. Sesim kısık bir fısıltı gibi çıkmıştı. Daha fazlasını istemenin onu korkutmasından korkuyordum ama Emmy başını salladı. Ellerinden birini ellerimin arasına alıp dudaklarıma götürdüm, böylece avucuna bir öpücük kondurabildim.

“Seni seviyorum,” dedi. Bana kaç kez söylediği önemli değildi. Bu sözler, tıpkı ilk seferinde olduğu gibi hâlâ içimi ısıtıyordu.

Emmy’nin Meadowlark’a geri dönmesi başıma gelen en iyi şeydi. Eve döndüğünde bırakın ona âşık olmayı, onun arkadaşısı olmayı bile beklemiyordum. Hayatımızın çoğunu birbirimizin çevresinde geçirmiş olsak bile o şimdi en önde ve merkezdeydi.

Onu Devil’s Boot’ta gördüğüm ilk geceyi düşündüm. O

zamanlar ben farkında değildim ama kızım mücadele ediyordu. O kız, şimdi her şeyden çok sevdiğim kadının bir nevi yansımasıydı. Tek ihtiyacı olan biraz ateşti.

“Ben de seni seviyorum Clementine Ryder.”

SON

TEŞEKKÜRLER

Aldığım her kararı hatta aptalca olanları bile destekleyen aileme, sizi seviyorum. Siz ikiniz aşk hikâyelerine bayılmamın, onları yazabilmemin ve sonsuza dek mutluluğa inanmamın sebebisiniz. Bununla birlikte, lütfen bu kitabı asla okumayın. Size özetini vereceğim.

Stella'ya: Benim melek yavrum. Üniversite makaleleri, hüzünlü amatör şiirler, yüksek lisans tezleri, Google Drive'ımın derinliklerinde gizlenen tüm yarım kalmış kitaplar ve şimdi *Bitiş Çizgisi* aracılığıyla benim yazı arkadaşım oldun. Dizüstü bilgisayarımı kanepeden ittiğinde bile seni her zaman seviyorum.

Lexie kızıma: Sen olmasaydın bu kitap olmazdı bile. Aklıma gelen her fikri dinlediğin ve her birini desteklediğin için teşekkür ederim. Bana olan inancın dağları yerinden oynatabilir ve benim için öyle oldu. Meadowlark sen ve Mav için yapıldı.

Sydney'e: Beni her konuda doğru yolda tutuyorsun ve bu kitap da bir istisna değil. Yolun her adımında orada olduğun için teşekkür ederim. İçimdeki kaos goblinini yalnızca bir arkadaşın yapabileceği şekilde evcilleştiriyorsun.

Kardeşlerime: Eğer adınızı buraya eklemesem annem bana kızar, bu yüzden âşık olabileceğim ateşli arkadaşlarınız olmadığı için teşekkürler, sanırım. Yine de bence gayet iyisiniz.

Yedinci sınıf İngilizce öğretmenime ve Sunset Ortaokulu'ndaki yazı kulübüne: Hikâyelerimi okuyan ilk insanlar olduğunuz için teşekkür ederim. Bu hikâyede hiç ejderha yok ama ejderhalar olan hikâyeler olmasaydı burada olmazdı.

Beta Okuyucularım Amanda ve Candace'e: Bu kitabı en

saf hâliyle gördünüz ve ılık atarak kaçmadınız. Bitiş izgisi'ni okumaya değeri bir eser hâline getirmemde bana yardımcı olduğunuz için teşekkür ederim. İkinizin de benim için ne kadar önemli olduğunuzu anlatamam. Size inanılmaz derecede minnettarım. Teşekkür ederim!

Emma ve Kayla: Siz ikiniz sayesinde asla yalnız hissetmiyorum. Teşekkür ederim.

Angie: Hayallerime koşulsuz desteğinin için teşekkür ederim.

Editörüm, Tayler'a: Sen tam bir yıldızsın. Bu kitabı yazarken kelimenin tam anlamıyla takım arkadaşım oldun. Seninle çalışmak büyük bir keyif ve onurdur. Her şey için teşekkürler.

İnanılmaz yetenekli kapak sanatçım Austin'e: Bana hayallerimin kapağını yaptın. Memleketimdeki vintage rodeo posterlerinden aldığım ilhamın en mükemmel kitap kapağına dönüşeceğini hiç düşünmemiştim. Bu serinin geri kalanında ne yapacağını görmek için sabırsızlanıyorum.

ARC Okuyucularıma: İlk kitabıma şans verdiğiniz ve ilk önce onu okuyacak kadar heyecanlandığınız için teşekkür ederim. Enerjiniz, serbest bırakılmadan önceki son birkaç haftayı atlatmama yardımcı oldu. Siz gerçekten en iyisisiniz!

Yayınlanmadan önce Bitiş izgisi'ni destekleyen herkese: Teşekkür ederim. Keşke her birinize sarılabilseydim. Desteğinin ve nazik sözleriniz benim için her şey demekti. Bu kitap beni pek çok nazik insanla tanıştırdı ve çok minnettarım.

Şu anda bunu okuyan kişiye: Bitiş izgisi'nin bir kopyasını aldığınız için teşekkür ederim. Umarım Emmy ve Luke'un hikâyesi size biraz neşe getirmiş, sizi gülümsetmiş ve hatta belki güldürmüştür. Hayalimin bir parçası olduğunuz için teşekkür ederim.

Ve son olarak bana. Sen başardın. Umarım hikâye anlatmayı asla bırakmazsın. Seninle gurur duyuyorum.